

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 123 / IV legislatura / Setè període

Dimecres, 7 de juny de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 70

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts.

Manifestació de condol per la mort de l'ex-diputat Cipriano García

La cambra serva un minut de silenci en record i homenatge a l'ex-diputat Cipriano García Sánchez (p. 6830).

Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei sobre protecció dels animals utilitzats per a experimentació i altres finalitats científiques (Regs. 21971 i 22064) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 6831).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Oranich (IC). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 6832).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 6835).

Torn en contra conjunt: Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 6837).

Article 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 3, de modificació)

El Sr. Portabella (ERC) n'anuncia la retirada, juntament amb la de l'esmena núm. 164 (p. 6838).

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 4, de modificació; 5, de supressió, i 6, d'addició)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC), que n'anuncia la retirada, juntament amb la de l'esmena núm. 52 (p. 6838).

Article 2

Apartat 1

Esmena del G. Mixt (núm. 7, de modificació)

El Sr. Reguant (M) n'anuncia la retirada (p. 6838).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 8, de modificació)

El Sr. Portabella (ERC) n'anuncia la retirada. Tot seguit, fa el torn a favor de les esmenes núms. 10, 11, 13 i 15 i anuncia la retirada de les esmenes núms. 17 i 20 (p. 6838).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Mixt (núm. 9, d'addició)

El Sr. Reguant (M) n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núms. 22, 25, 28, 29, 32, 37, 39 a 41, 49, 51, 53, 55, 59, 62, 63, 66, 75, 80, 85, 87, 88, 90, 93, 94, 99, 105, 109, 111, 117 a 126, 129, 131, 132, 135, 137, 139, 143, 146, 149, 153, 157, 161 i 163 (p. 6838).

Apartat 2

Lletra a

Punt 1

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 10 i 11, de supressió)

Defensades abans (esmena núm. 8)

Esmena del G. P. Popular (núm. 12, de modificació i de supressió)

La Sra. Arnalot (P) n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núms. 19, 44, 56, 70, 71, 73, 83, 86, 89, 102, 104, 106, 138, 142, 144, 147 i 155. Tot seguit, fa el torn a favor de les esmenes núms. 81 i 110, i anuncia la retirada d'aquesta última en favor d'una transaccional. Alhora, fa l'explicació de vot (p. 6839).

Punt 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 13, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 8)

Lletra b

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, de supressió)

Torn a favor: Sra. Oranich (IC) (p. 6840).

Torn en contra conjunt: Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 6840).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 15, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 8)

Lletra e

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, de supressió)

Transaccionada

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 17, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 8)

Esmena del G. Socialista (núm. 18, de supressió)

Transaccionada

Esmena del G. P. Popular (núm. 19, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 12)

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 20, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 8)

Article 3

Apartat 2

Primer paràgraf

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 21, de modificació)

Transaccionada

Esmena del G. Mixt (núm. 22, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Segon paràgraf

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 23, de supressió)

Transaccionada

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 24, de supressió)

Transaccionada

Esmena del G. Mixt (núm. 25, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 26, d'addició)

Transaccionada

Article 4

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 27, de supressió)

Transaccionada

Apartat 1

Lletra a

Esmena del G. Mixt (núm. 28, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Apartat 2

Esmena del G. Mixt (núm. 29, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Article 5

Apartat 1

Lletra a

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 30, d'addició)

Transaccionada

Lletra b

Esmena del G. Socialista (núm. 31, de modificació)

Transaccionada

Esmena del G. Mixt (núm. 32, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 33, d'addició)

Transaccionada

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 34, d'addició)

Transaccionada

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 35, d'addició)

Transaccionada

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 36, d'addició)

Transaccionada

Article 6

Apartat 1

Esmena del G. Mixt (núm. 37, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 38, d'addició)

Transaccionada

Apartat 2

Esmena del G. Mixt (núm. 39, de modificació)

- Retirada abans (esmena núm. 9)*
- Article 7**
Esmena del G. Mixt (núm. 40, de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 9)
- Article 8**
Apartat 1
Esmena del G. Mixt (núm. 41, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 9)
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 42, d'addició)
Transaccionada
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 43, d'addició)
Transaccionada
- Apartat 2**
Esmena del G. P. Popular (núm. 44, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 12)
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 45, d'addició)
Transaccionada
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 46, d'addició)
Transaccionada
- Addició de nous apartats**
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 47, d'addició)
Transaccionada
- Article 9**
Apartat 1
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 48, de modificació)
Transaccionada
Esmena del G. Mixt (núm. 49, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 9)
- Addició de nous apartats**
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 50, d'addició)
Transaccionada
Esmena del G. Mixt (núm. 51, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 9)
- Article 10**
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 52, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 4)
Esmena del G. Mixt (núm. 53, de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 9)
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 54, d'addició)
La Sra. Oranich (IC) n'anuncia la retirada (p. 6840).
- Article 11**
Apartat 1
Esmena del G. Mixt (núm. 55, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 9)
- Apartat 2**
Esmena del G. P. Popular (núm. 56, de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 12)
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 57, de supressió)
Transaccionada
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 58, de supressió)
Transaccionada
Esmena del G. Mixt (núm. 59, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 9)
- Apartat 3**
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 60, de supressió)

La Sra. Oranich (IC) n'anuncia la retirada (p. 6840).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 61, de supressió)

El Sr. Portabella (ERC) n'anuncia la retirada (p. 6841).

Esmenes del G. Mixt (núms. 62, de modificació, i 63, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 9)

Article 12

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 64, d'addició)

Transaccionada

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 65, d'addició)

Transaccionada

Esmena del G. Mixt (núm. 66, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 67, d'addició)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC), juntament amb l'esmena núm. 136. Tot seguit, fa la defensa de les esmenes núms. 72, 134 i 154 (p. 6841).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 68, de supressió)

Transaccionada

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 69, de modificació)

Torn a favor: Sra. Oranich (IC), que anuncia la retirada de primer paràgraf i de les dues primeres ratlles del segon paràgraf de l'esmena (p. 6842).

Torn en contra conjunt: Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 6842).

La Sra. Arnalot (P) anuncia la retirada de l'esmena núm. 81 (p. 6843).

La Sra. Oranich (IC) anuncia la retirada de la resta de l'esmena núm. 69 (p. 6843).

El Sr. Portabella (ERC) anuncia la retirada de les esmenes núms. 67, 72, 134, 136 i 154 (p. 6843).

Esmenes del G. P. Popular (núms. 70 i 71, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 12)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 72, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 67)

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 73, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 12)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 74, d'addició)

Transaccionada

Esmena del G. Mixt (núm. 75, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 76, 77 i 78, d'addició)

Transaccionades

Article 13

Addició de nous paràgrafs

Esmena del G. Socialista (núm. 79, d'addició)

El Sr. Roma i Cunill (S) n'anuncia la retirada (p. 6844).

Article 14

Apartat 2

Esmena del G. Mixt (núm. 80, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Addició de nous punts

Esmena del G. P. Popular (núm. 81, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 12)

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 82, de modificació)

Transaccionada

Article 15

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 83, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 12)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 84, de modificació)

Transaccionada

Apartat 3

Esmena del G. Mixt (núm. 85, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Article 16

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 86, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 12)

Esmenes del G. Mixt (núm. 87 i 88, de supressió)

Retirades abans (esmena núm. 9)

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 89, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 12)

Article 17

Apartat 1

Esmena del G. Mixt (núm. 90, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 91, de supressió)

La Sra. Oranich (IC) n'anuncia la retirada (p. 6844).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 92, de supressió)

El Sr. Portabella (ERC) n'anuncia la retirada (p. 6844).

Esmenes del G. Mixt (núms. 93, de supressió, i 94, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 9)

Article 18

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 95, de modificació)

Torn a favor: Sr. Roma i Cunill (S), juntament amb l'esmena núm. 152. Tot seguit, n'anuncia la retirada. Alhora, fa l'explicació de vot i anuncia també la retirada de l'esmena núm. 156 (p. 6844).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 96, d'addició)

El Sr. Portabella (ERC) n'anuncia la retirada (p. 6845).

Article 19

Primer paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 97, d'addició)

Transaccionada

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 98, d'addició)

Retirada

Esmena del G. Mixt (núm. 99, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Segon paràgraf

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 100, de supressió)

La Sra. Oranich (IC) n'anuncia la retirada (p. 6845).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 101, de supressió)

El Sr. Portabella (ERC) n'anuncia la retirada (p. 6845).

Article 20

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 102, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 12)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 103, d'addició)

Transaccionada

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 104, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 12)

Apartat 2

Esmena del G. Mixt (núm. 105, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Esmena del G. P. Popular (núm. 106, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 12)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 107, d'addició)

Transaccionada

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 108, de supressió)

La Sra. Oranich (IC) n'anuncia la retirada (p. 6845).

Article 21

Apartat 1

Esmena del G. Mixt (núm. 109, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Esmena del G. P. Popular (núm. 110, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 12)

Esmena del G. Mixt (núm. 111, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 112, d'addició)

Transaccionada

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 113 i 114, d'addició)

Transaccionades

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 115, de supressió)

Transaccionada

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 116, de supressió)

Transaccionada

Esmena del G. Mixt (núm. 117, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Article 22

Apartat 3

Lletra b

Esmena del G. Mixt (núm. 118, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Lletra c

Esmena del G. Mixt (núm. 119, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Lletra d

Esmena del G. Mixt (núm. 120, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Apartat 4

Addició de noves lletres

Esmenes del G. Mixt (núm. 121, 122 i 123, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 9)

Lletra j

Esmenes del G. Mixt (núm. 124 i 125, de supressió)

Retirades abans (esmena núm. 9)

Lletra k

Esmena del G. Mixt (núm. 126, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 127, d'addició)

- Transaccionada*
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 128, d'addició)
Transaccionada
Esmena del G. Mixt (núm. 129, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 9)
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 130, d'addició)
Transaccionada
Apartat 5
Lletra c
Esmena del G. Mixt (núm. 131, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 9)
Addició de noves lletres
Esmena del G. Mixt (núm. 132, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 9)
Lletra h
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 133, de modificació)
Transaccionada
Addició de noves lletres
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 134, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 67)
Esmena del G. Mixt (núm. 135, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 9)
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 136, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 67)
Addició de nous apartats
Esmena del G. Mixt (núm. 137, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 9)
Article 23
Apartat 1
Esmena del G. P. Popular (núm. 138, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 12)
Esmena del G. Mixt (núm. 139, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 9)
Article 24
Addició de nous articles
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 140, d'addició)
Torn a favor: Sr. Portabella (ERC). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 6845).
Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 6845).
Article 25
Apartat 1
Lletres a, b i c
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 141, de modificació)
Transaccionada
Lletra a
Esmena del G. P. Popular (núm. 142, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 12)
Esmena del G. Mixt (núm. 143, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 9)
Lletra b
Esmena del G. P. Popular (núm. 144, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 12)
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 145, de modificació)
Transaccionada
Esmena del G. Mixt (núm. 146, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 9)

Lletra c

Esmena del G. P. Popular (núm. 147, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 12)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 148, de modificació)

Transaccionada

Esmena del G. Mixt (núm. 149, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 150, d'addició)

La Sra. Oranich (IC) n'anuncia la retirada (p. 6845).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 151, d'addició)

El Sr. Portabella (ERC) n'anuncia la retirada (p. 6845).

Article 26

Article 27

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 152, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 95)

Article 28

Apartat 1

Esmena del G. Mixt (núm. 153, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Addició d'un nou capítol

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 154, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 67)

Disposició adicional

Esmena del G. P. Popular (núm. 155, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 12)

Esmena del G. Socialista (núm. 156, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 95)

Esmena del G. Mixt (núm. 157, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Addició de noves disposicions additionals

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 158, d'addició)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC). Tot seguit, n'anuncia la retirada, juntament amb la de l'esmena núm. 159 (p. 6845).

Disposició transitòria

Addició de noves disposicions transitòries

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 159, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 158)

Disposició final

Exposició de motius

Quart paràgraf

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 160, d'addició)

Transaccionada

Cinquè paràgraf

Esmena del G. Mixt (núm. 161, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Addició de nous annexos

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 162, d'addició)

Transaccionada

Esmena del G. Mixt (núm. 163, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 9)

Títol de la llei

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 164, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3)

Votació de les esmenes núms. 14 i 15: *rebutjades per 11 a favor, 59 en contra i 26 abstencions* (p. 6846).

Votació de les esmenes transaccionals a les esmenes núms. 6 i 160; 11 a 13; 16 a 19; 21 a 27; 29; 30 i 33 a 36; 31 i 32; 37 i 38; 42 a 47; 48 a 51; 55; 56 a 59; 64 i 65; 68 a 71, 73 i 74; 75 a 78 i 155; 82; 83; 84; 85; 97 i 99; 102, 103 i 105 a 107; 109 a 117; 127, 128, 130 i 132; 133; 141 a 149; 161; 162 i 163: *aprovades per unanimitat* (p. 6846).

Text del Dictamen

Votació dels articles 2, 4 i 12: *aprovats per 85 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions* (p. 6846).

Votació dels articles 1, 3, 5 a 11 i 13 a 28, de les disposicions addicional, transitòria i final, de l'exposició de motius, del títol i dels títols de la llei: *aprovats per unanimitat* (p. 6846).

Explicació de vot: Sr. Reguant (M) (p. 6846).

El Sr. Portabella (ERC) intervé per agraïments (p. 6847).

Presa en consideració de la Proposició de llei sobre dinamització econòmica local (Reg. 27161) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Piella (S) (p. 6847).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 6849), Sr. Ros (P) (p. 6850), Sr. Farrés (IC) (p. 6850), Sr. Morera (ERC) (p. 6852) i Sr. Tomàs i Riba (CiU) (p. 6853).

Votació: *rebutjada per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 6854).

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1987, del 9 de març, d'equipaments comercials (Reg. 28032 i 28124) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6854).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 6856), Sr. Ros (P) (p. 6857), Sr. Fuentes (IC) (p. 6858), Sr. Clofent (S) (p. 6858) i Sra. Neras (CiU) (p. 6860).

Votació: *rebutjada per 22 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 6861).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals (Reg. 28545) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Baig (S) (p. 6861).

Alteració de l'ordre del dia

El president anuncia una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts vuitè i novè, la qual és aprovada per assentiment (p. 6862).

InterpeHació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals (Reg. 25521) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6862).

InterpeHació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals (Reg. 25562) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Bargalló (ERC) (p. 6863).

Resposta conjunta: *conseller d'Ensenyament* (p. 6865).

Rèplica: Sra. Baig (S) (p. 6867), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6867) i Sr. Bargalló (ERC) (p. 6868).

Contrarèplica conjunta: *conseller* (p. 6869).

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa la posposició de la interpeHació corresponent al punt cinquè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 6870).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les urgències sanitàries i les situacions de saturació que subsisteixen (Reg. 25550) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Utgés (S) (p. 6870).

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 6871).

Rèplica: Sra. Utgés (S) (p. 6873).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6873).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política educativa (Reg. 25520) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6874).

Resposta: *conseller d'Ensenyament* (p. 6876).

Rèplica: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6877).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6878).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero atres anys (Reg. 25522) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6878).*

Resposta: *conseller d'Ensenyament (p. 6880).*

Rèplica: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6882).*

Contrarèplica: *conseller (p. 6882).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació (Reg. 25783) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (M) (p. 6883).*

Resposta: *conseller de Treball (p. 6885).*

Rèplica: *Sr. Reguant (M) (p. 6887).*

Contrarèplica: *conseller (p. 6887).*

La sessió se suspèn a les vuit del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 70.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Folchi i el lletrat Sr. Vintro.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, de Cultura i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei sobre protecció dels animals utilitzats per a experimentació i altres finalitats científiques (Regs. 21971 i 22064), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 332, 22046).

2. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre dinamització econòmica local, presentada pel G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 27161) (BOPC, 322, 21477).

3. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1987, del 9 de març, d'equipaments comercials, presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Regs. 28032 i 28124) (BOPC, 330, 21922).

4. Interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals, presentada pels diputats Srs. Oriol Martorell i Magí Cadevall i per la diputada Sra. M. Assumpta Baig, del G. Socialista al Parlament de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 28545) (BOPC, 334).

5. Interpellació al Consell Executiu sobre el control del funcionament de les residències per a la gent gran i de llur adequació a la normativa, presentada pel diputat Sr. Alfred Pérez de Tudela, juntament amb dos altres diputats, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 25369) (BOPC, 305, 20450).

6. Interpellació al Consell Executiu sobre les urgències sanitàries i les situacions de saturació que subsisteixen, presentada pel diputat Sr. Daniel Font i per la diputada Sra. Maite Utgés, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 25550) (BOPC, 305, 20451).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 25520) (BOPC, 302, 20235).

8. Interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals, presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 25521) (BOPC, 302, 20235).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals, presentada pels diputats Srs. Josep Bargailló i Ernest Benach, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 25562) (BOPC, 302, 20236).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys, presentada pel diputat Sr. Ignasi

Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 25522) (BOPC, 302, 20235).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 25783) (BOPC, 20237).

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la concessió d'autopistes de peatge a Catalunya (Reg. 25044), presentada per la diputada Sra. Rosa Martí i Conill, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 27829) (BOPC, 327, 21822).

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el PEIN (Reg. 25298), presentada pel diputat Sr. Jordi Portabella, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 27830) (BOPC, 327, 21822).

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels serveis socials (Reg. 25045), presentada per la diputada Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 27845) (BOPC, 327, 21824).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català en l'ensenyament universitari (Reg. 25153), presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 27832) (BOPC, 327, 21823).

– Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Manifestació de condol per la mort de l'ex-diputat Cipriano García

Abans d'entrar en l'ordre del dia, interpretant la presidència el sentiment de la cambra, els prega servir un minut de silenci en memòria del que fou diputat d'aquest Parlament, l'illustre senyor Cipriano García Sánchez, recentment traspasat.

(La cambra serveix un minut de silenci.)

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, i també els noms de les senyores diputades i els senyors diputats que les han formulat. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article esmentat, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a partir de les deu hores de demà, dia 8 de juny.

Projecte de llei sobre protecció dels animals utilitzats per a experimentació i altres finalitats científiques

Entrem al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei sobre protecció dels

animals utilitzats per a experimentació i altres finalitats científiques, així com de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? *(Pausa.)* Té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Senyor president, senyores i senyors diputats, molt bon dia. Passaria a la presentació del Projecte de llei sobre protecció dels animals utilitzats per a experimentació i altres finalitats científiques.

Amb l'aprovació pel Parlament de Catalunya de la Llei 3 de 1988, de 4 de març, de protecció dels animals, es va aconseguir, d'una banda, recollir tots els principis de respecte, defensa i protecció dels animals que figuraven als tractats i convenis internacionals i a les legislacions dels països socialment més avançats i, al mateix temps, disposar d'una legislació global i actualitzada sobre la protecció d'aquests. L'aplicació d'aquesta Llei ha suposat una gran millora en la protecció i defensa dels animals, tant en allò relatiu als animals de companyia com pel que fa a les espècies protegides, autòctones i no autòctones. No obstant això, va quedar fora de l'àmbit de la Llei el tema de l'experimentació amb animals, donada la seva entitat pròpia, amplitud i complexitat, la qual cosa va aconsellar que es deixés per a una llei posterior.

Aquesta mateixa complexitat de la matèria a regular ara ha implicat que l'elaboració del Projecte de llei fos lenta i laboriosa; a més, s'ha buscat la participació de tots els sectors implicats: d'una banda, els científics i tècnics, que forçosament han de treballar amb els animals per poder avançar en la recerca, tant de les universitats com des dels laboratoris privats, i de l'altra, les entitats protectores. A Catalunya, el nombre de centres que utilitzen animals d'experimentació és de quaranta-set, essent la comunitat autònoma amb major protagonisme i rellevància, i formen part d'un sector industrial i d'investigació fonamental per a la recerca i desenvolupament de tècniques científiques i mèdiques.

Cal destacar que durant la tramitació parlamentària s'ha aconseguit consensuar moltes de les esmenes que hi havia presentades. Aquest esforç fet pels diferents grups parlamentaris —que agraeixo— ha suposat una millora substancial del text, el qual creiem que ajudarà a evitar la duplicació de procediments d'experimentació i a utilitzar el menor nombre d'animals possible, tot impulsant la recerca i el desenvolupament de tècniques alternatives.

Tal com es fa constar a l'exposició de motius del Projecte, la llei s'inscriu en el marc de la legislació europea vigent en l'àmbit del Consell d'Europa i de la Comunitat Europea, i concretament del Conveni europeu signat a Estrasburg el 18 de març del 86, ratificat per Espanya el 2 d'agost del 89, i de la Directriu del Consell de la Comunitat Econòmica Europea número 609/86, de 24 de novembre. Aquesta Directriu, relativa a l'aproximació de les disposicions legals

reglamentàries i administratives dels estats membres respecte a la protecció dels animals utilitzats per a experimentació i altres finalitats científiques, constitueix l'enquadrament normatiu de les mesures reglamentàries establertes a nivell estatal mitjançant el Reial decret 223, del 88, de 14 de març, que incorpora a l'ordenament legal comú les seves determinacions.

En aquest context, el rang normatiu del Projecte de llei que presenta el Govern suposa un avenç important que complementa, com ja hem dit, el marc jurídic existent a Catalunya per a la protecció dels animals, constituït fins al moment per la Llei 3/88, de 4 de març, de protecció dels animals, i les disposicions que la desenvolupen, i que novament situa Catalunya entre les nacions que compten amb la legislació més completa en aquesta matèria. El caràcter capdavanter d'aquesta legislació es reflecteix també quant al seu contingut material, en la mesura que la Llei complementa les mesures d'aproximació de les legislacions establertes a nivell comunitari, donant una resposta adequada a les qüestions que s'han plantejat amb ocasió de l'aplicació de la reglamentació estatal, i especialment d'aquelles derivades precisament del seu caràcter reglamentari. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Així, el caràcter innovador d'aquesta norma de rang legal es manifesta, d'una banda, en l'establiment de mesures específiques destinades a garantir o a assegurar el compliment de les obligacions que imposa i, d'altra banda, en el compromís que adopta la Generalitat d'impulsar la recerca i el desenvolupament de tècniques alternatives que puguin aportar uns nivells d'informació i uns resultats científics equivalents als obtinguts amb procediments d'experimentació amb animals, així com la validació de les dades obtingudes amb procediments que s'ajustin als principis establerts per la llei, facilitant els intercanvis d'informació i la difusió de tècniques que evitin la seva repetició.

En aquest sentit, la llei prohibeix la realització de procediments que requereixin la utilització d'animals quan es pugui recórrer a un altre mètode alternatiu, oficialment validat per les institucions o els organismes comunitaris que tinguin encomanada aquesta funció, o reconegut d'acord amb la normativa comunitària, i factible per a obtenir resultats equivalents. D'aquesta manera, Catalunya s'incorpora en la línia legislativa europea més innovadora, d'acord amb el desenvolupament i validació de mètodes alternatius, sense utilitzar animals, per part del Centre Europeu per a la Validació de Mètodes Alternatius.

En la mateixa línia, i dins els límits que fixa la Directiva comunitària, pel que fa a les finalitats que poden justificar la realització de procediments d'experimentació amb animals, la llei precisa els nivells d'ensenyament i formació on es permetrà dur-los a terme, de manera que aquests es restringeixin a l'educació universitària i a la formació professional específica per a l'exercici de les activitats relacionades amb l'experimentació, amb la previsió que, en qualsevol cas, aquests procediments s'han de limitar als absolutament ne-

cessaris i sempre que el seu objectiu no es pugui aconseguir per mètodes àudio-visuals o altres mètodes adequats de valor comparable.

La creació de la Comissió d'Experimentació Animal i la previsió de l'obligació de crear, per part dels centres que realitzin procediments d'experimentació, els anomenats Comitès Ètics d'Experimentació Animal són també innovacions introduïdes per la llei per garantir millor el seguiment de la seva aplicació.

Pel que fa concretament a la Comissió d'Experimentació Animal, integrada per persones amb coneixements i experiència sobre aquesta temàtica, tindrà com a finalitat la d'assessorament i seguiment del que preveu la llei. Quant a la seva composició i funcionament, serà determinada reglamentàriament vetllant perquè hi siguin representats els diferents sectors relacionats amb la protecció i l'experimentació animal.

L'altra figura prevista per la llei són els Comitès Ètics d'Experimentació Animal, que hauran de crear els centres que utilitzen animals d'experimentació, amb la finalitat de vetllar per la seva cura i benestar. Les principals funcions dels Comitès Ètics d'Experimentació Animal són avaluar el protocol del procediment experimental d'acord amb els objectius, tot tenint en compte la utilització de mètodes alternatius, avaluar l'ús del menor nombre possible d'animals, assegurar que els animals no pateixin innecessàriament, aprovar el procediment experimental i suspendre'l quan no s'ajusti als requisits exigits, i vetllar perquè el personal que hi participi estigui suficientment preparat i realitzi les tasques de forma eficaç.

D'altra banda, amb aquesta llei es posa de manifest la voluntat expressa de fomentar el desenvolupament, la recerca i la confirmació de tècniques alternatives que puguin aportar el mateix nivell d'informació i els mateixos resultats científics que els obtinguts amb procediments amb animals i la validació de procediments per tal d'evitar repeticions innecessàries.

Finalment, el règim de notificacions i autoritzacions i el control del compliment de la llei exercit per l'Administració comporten també novetats en relació al previst a la normativa comunitària. Si bé la notificació de la realització de procediments d'experimentació al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha de considerar-se en principi suficient tenint en compte el control previ exercit pel corresponent Comitè Ètic d'Experimentació Animal, la llei relaciona els supòsits excepcionals i les condicions en què la mera notificació haurà de donar pas a una sol·licitud d'autorització expressa per part del Departament. En tot cas, aquesta autorització s'exigirà quan es projecti sotmetre un animal a un procediment en el qual pugui patir un dolor greu i perllongat, amb la previsió que per a cada cas concret el Departament pugui establir condicions específiques per a assegurar la màxima protecció dels animals.

En definitiva, la voluntat del Govern i del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en presentar aquesta llei és consolidar la política seguida des del Govern i des d'aquesta

cambrà en la protecció de tots els animals del nostre territori.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Si hi hagués algun diputat comanat per la Comissió per presentar el Dictamen, podria fer-ho ara. *(Pausa.)*

Passem al debat del Projecte de llei. Hi han reservades dues esmenes a la totalitat; les dos, de retorn de Projecte al Govern. La primera esmena és presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; per a defensar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. Per defensar, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya, l'esmena a la totalitat que inicialment vàrem presentar contra la llei. Després de la intervenció del conseller, després d'unes llargues reunions a ponència i unes llargues reunions d'estudi, vull dir que defensarem aquesta esmena i defensarem també alguna altra esmena que encara queda pendent de la llei, però val a dir –i crec que és de justícia dir-ho en el primer moment– que el nostre Grup retirarà l'esmena a la totalitat. Bé que no és la llei que segurament voldríem ni la llei que haguéssim fet, s'ha de dir que la llei ha millorat moltíssim quant als avantprojectes i als projectes que posteriorment es van presentar en aquesta cambra. Jo agraeixo, en aquest cas, la presència del conseller i l'actitud que ha tingut de consens des del primer moment, com dels ponents del Grup de la majoria, també, com dels altres grups de l'oposició, perquè poc a poc hem aconseguit entre tots signar una quantitat gran d'esmenes conjuntes, transaccionals, que jo crec que és bo en temes com aquest, i, per tant, el nostre Grup, en bé del consens, retirarà aquesta esmena a la totalitat.

Creiem que aquesta llei –i ho ha dit també el conseller al moment de presentar-la– és una llei que s'emmarca a la societat actual, a la societat moderna. Abans, fa molts anys, no es tenien en compte els altres drets dels sers vius; avui, la joventut, la infància, la gent més progressista, els grups ecologistes, la gent sensibilitzada s'interessa per aquests temes, perquè l'experimentació dels animals no només és un problema econòmic, no només és un problema pràctic, sinó que hem de tenir en compte que s'experimenta amb sers vius, i sers vius que pateixen perquè, si al llarg de la història alguna cosa hem pogut saber amb els experiments que s'han fet amb els animals, ha sigut que tenen un sistema nerviós similar a l'humà i que, per tant, pateixen. Per això, tant des del Parlament Europeu com des dels organismes internacionals –i en aquests moments també Catalunya s'hi adhereix– es dicten unes lleis, perquè amb aquesta qüestió s'ha de tenir en compte sempre l'ètica.

Val a dir que hi ha gent més sensible i gent menys sensible a aquesta qüestió; no cal amagar que aquesta diputada que us parla personalment n'és molt i molt sensible, i només gràcies a la gent que aquí estan presents avui –i que voldria saludar des d'aquesta tribuna–, gent que s'ha interessat pels drets pels animals, per l'ètica, per la defensa de la natura,

s'aconsegueix avançar amb aquestes lleis. Jo crec que hem avançat molt, perquè fa anys, quan es tractava aquest tema, havíem d'aguantar sempre una sèrie de somriures i de ridícul, de com si fos ridícul. Avui, en canvi, el tema de defensa dels sers vius, que no són com nosaltres, que són diferents, però que tenen els seus drets, és acceptat en els parlaments europeus, en els organismes internacionals i també aquí, en el Parlament.

Val a dir que aquesta llei s'ha elaborat justament per una proposició no de llei que vam redactar conjuntament el diputat d'Esquerra Republicana Jordi Portabella i jo mateixa, amb l'ajuda i la signatura d'altres diputats dels nostres grups parlamentaris, en el sentit del compliment de la Llei de protecció dels animals de Catalunya. Hi havia una disposició addicional que obligava el Govern de la Generalitat a dictar aquesta llei abans de l'any 1992. Sabíem que era una llei difícil; per tant, no s'havia elaborat; nosaltres vam fer la Proposició no de llei, aquesta Proposició no de llei es va acceptar, no es van complir els temps exactament, però sabem que és difícil, sabem que hi ha hagut una feina llarga, de pactar amb uns grups i amb uns altres. Sé que per part de les proteccions d'animals, pels grups defensors dels animals, s'ha dit que s'havia tingut més en compte —i pot ser cert— laboratoris o altres grups; cert és que en aquest cas uns tenen un poder econòmic important i els altres només tenen uns sentiments i una ètica per tirar endavant. Per tant, això és cert, que pot haver passat. Però jo vull dir que, bé que no és la llei que voldríem, sí que és un marc legal adequat per, a partir d'aquí, anar a la pràctica i avançar en aquest camp, que és una mica el que ens demana la societat.

Jo vull dir també que crec que aquesta no ha de ser una llei final, que amb aquesta llei ja ho haguem acabat. Jo estic molt segura que dintre d'uns anys aquestes lleis hauran quedat antiquades, perquè la societat avança cada vegada més en aquest tipus de qüestions ètiques i perquè, realment, el que durant molts anys s'ha fet amb els animals jo estic segura que a les generacions futures els semblarà absolutament monstruós. També confio que els avenços de la ciència i els avenços dels mètodes alternatius, que crec que és el tema més important que aporta aquesta llei, que sempre que hi hagin mètodes alternatius s'utilitzin, espero que la ciència avanci tant que ja no hagin d'experimentar-se amb sers vius que també pateixen.

Per tant, nosaltres per què vam presentar aquesta esmena a la totalitat? Perquè el projecte inicial no ens podia en absolut satisfer a grups que es preocupen per l'ecologia i per la defensa de la natura. Cert és que aquesta llei ha canviat —i ho he dit abans— d'una manera importantíssima. He dit que el punt fonamental seria aquest: el tema dels mètodes alternatius, el tema de protegir els animals, de la seva condició de vida, el tema d'eliminar el dolor, el tema de condicions de vida i de transport dels animals..., perquè una qüestió que també amb les esmenes hem aconseguit és que el mínim que tingui aquesta llei sigui el mínim de les lleis de la Unió Europea, que hi han països que fa molts anys que tenen lleis d'aquesta mena i que estan molt més avançats. El tema de

les condicions de vida dels animals, no pensin, senyores i senyors diputats, que en aquests moments és un tema menor: en aquests moments és un tema de política important de la Unió Europea, en què uns països i altres discuteixen per aquesta qüestió; quan aquí encara molta gent pot pensar que com parlen d'aquests temes amb els problemes que hi ha, a Europa això es discuteix, i es discuteix molt seriosament, i fins i tot és un problema de política internacional amb un estat i amb un altre. Aquí hem vetllat..., i crec que la llei, tant amb les sancions com aquesta qüestió, tracta aquest tema d'alguna manera important.

Hi ha també el tema del dolor, de l'anestèsia dels animals. Sovint es parla..., i un tema que entenem per part del nostre Grup que és cabdal, i segurament dels principals pels quals hem retirat la nostra esmena a la totalitat, que és la prohibició d'experimentació a l'ensenyament primari i secundari. Fins ara, i tots nosaltres, molts de nosaltres, a les escoles havíem viscut com s'experimentava amb animals, de la manera més frívola, de la manera més «tonta», quan hi ha mètodes àudio-visuals, mètodes alternatius que d'alguna manera era possible fer-ho i aprendre-ho exactament. Això havia produït traumes a criatures que no volien aquesta experimentació —ho dic a nivell personal: a l'escola que jo anava s'experimentava amb alguns animals, que a sobre teníem allà i anàvem cuidant els dies abans—, i això, per sort, exceptuant les causes de FP, d'alguns ensenyaments de FP, que hauran de dependre d'aquesta qüestió, s'haurà acabat per fi al nostre país.

Hi han moltes altres qüestions importants que hem aconseguit consensuar amb els altres grups i que creiem que són fonamentals, que és la presència dels grups de defensa dels animals o de grups independents en els laboratoris, en els grans laboratoris, de presència de persones que pertanyin a les proteccions d'animals o que encara es tingui en compte aquest tema. Això creiem que són unes esmenes que hem aconseguit pactar fins a l'últim moment d'entrar aquí, que sabem que tenen una importància cabdal, perquè d'aquesta manera potser es podran vetllar més els interessos de tota la societat que defensa aquest tema.

Aquests dies, a Barcelona, s'han fet també congressos i reunions internacionals per parlar d'aquesta qüestió i d'un tema que jo crec que en un futur també se n'haurà de parlar molt, que és el tema de l'experimentació genètica amb els animals, de tot allò nou; perquè es diu sovint que no és possible fer tot el que la ciència permet, que no és ètic, i crec que el tema de l'ètica també haurà d'entrar en la qüestió d'experimentació amb animals.

Sabem que aquesta llei serà un instrument vàlid per fer complir... Jo crec també que aquests temes no són només un problema legal, sinó que és un problema ètic de cada persona que el plantegi. I sé, i em consta, que, malgrat la bona voluntat del Departament d'Agricultura, moltes qüestions, serà difícil portar-les a la pràctica i complir-les, i que necessitaran l'ajuda de totes les persones i grups que s'interessen per aquesta qüestió. Creiem que és un tema social que ha d'afectar tothom.

També les prohibicions del tipus d'animals amb els quals s'ha d'experimentar creiem que és una qüestió important. Els animals en perill d'extinció, els animals que viuen en llibertat..., s'han acotat absolutament quins són els animals que podran servir per a experimentació. També hi ha una prohibició absoluta i positiva: la prohibició d'experimentació amb animals rodamóns. Aquest és un tema que ha preocupat sempre les persones que tenen gat, gos, a casa seva, quan els han perdut: si no estaran en algun laboratori en experimentació; això, seguint, lògicament, la normativa europea, ha quedat absolutament prohibit. També el tema dels animals en perill d'extinció —ho he dit— i d'animals salvatges. Val a dir que també a vegades sembla que parlar d'aquests temes no té importància, i el segon comerç mundial és justament el tràfic d'espècies d'animals exòtics; és, a nivell econòmic, després de la droga, el que més milions mou. Per tant, estem tractant aquí d'una qüestió de màxima importància; perquè també s'experimenta amb primats —primats que porten de l'Àfrica—, se'ns diu que només el vint per cent arriben vius als laboratoris, els altres moren pel camí... Això mou quantitat de milions, i, per tant, és una qüestió que qualsevol govern, qualsevol parlament, se n'ha d'ocupar.

Un dels altres punts que nosaltres hem defensat, i en aquest darrer moment hem arribat a una mena de transacció —dic «una mena» perquè estem fent-ho fins a l'últim moment, la qual cosa vol dir la bona voluntat de tots els ponents que hi han intervingut; també, evidentment, de la Conselleria, i no cal dir del ponent de la majoria—, és una qüestió cabdal per nosaltres, que és el tema de l'objecció de consciència dels estudiants a no experimentar —estudiants de biologia, estudiants d'altres pràctiques. Aquest és un tema resolt a alguns països d'Europa; no a tots, és evident. Entenem que aquest és un tema primordial, que algú es negui a matar un animal, quan sovint això no és necessari. Sabem que hi han estudiants que ho han practicat; crec —ja ho explicarà ell, però en tot cas voldria dir-ho en nom d'ell— que el mateix diputat que parlarà després, d'Esquerra Republicana, va fer objecció; és bidleg i va objectar. I per tant entenem que els estudiants tenen dret a no voler... —té dret a fer-ho qui vulgui, però no qui no vulgui—, a fer l'objecció de consciència. Nosaltres la defensem en tots els camps, lògicament, en qualsevol camp: a ningú se li pot obligar a fer res que repugni la consciència, i per a molta gent experimentar amb un animal per saber com li batega el cor, com es moren les coses, com es mor una part del cos —està ja absolutament previst i vist amb mètodes àudio-visuals—..., entenem que aquesta objecció de consciència és fonamental. Ens expliquen els estudiants que ens han visitat aquests dies que en alguna assignatura fins i tot els suspenen si no ho practiquen, i entenem que això és una coacció a la llibertat important en una societat que es vol dir democràtica.

Per tant, nosaltres defensarem aquest tema. Avui hem arribat a un consens, però volem anar més enllà, fins al punt que es reguli, com s'ha fet a Itàlia i a altres països, aquesta objecció de consciència que hauria de tenir tota persona.

També el dolor i la manera de les dosis letals. Sabem que a nivell mundial s'estan analitzant i practicant una... Hi ha gent que quan li planteja aquesta qüestió et diu: «Oh!, és que fan falta els experiments.» Bé, hi ha una sèrie de gent que potser voldrien que s'acabessin, entre els quals m'hi compto; però el cert és que la major part d'experiments que es fan són inútils i repetitius. S'experimenta també per a la cosmètica, quan ja s'ha aprovat en el Parlament Europeu que s'haurà d'anar limitant poc a poc. També per a l'any 2000 s'ha plantejat eliminar pràcticament al 50% els experiments que es fan ara a la Unió Europea. Per tant, entenem que són importants totes aquestes qüestions, una a una, que aquest Parlament les tracti.

De fet, el Parlament de Catalunya va ser el primer Parlament de l'Estat que va aprovar una llei de protecció d'animals. Una llei que segurament..., tampoc era com haguéssim volgut la gent que estimem més els animals, però una llei que va servir per felicitació a tot Europa i també de model a la resta de l'Estat. En aquests moments, quasi tots els parlaments de l'Estat tenen ja una llei semblant a la que tenim en el Parlament de Catalunya.

Per tant, creiem que és important el que avui s'aprova. Creiem, sobretot, que és molt important el consens al qual s'ha arribat. Jo voldria repetir a les persones que aquí estan presents de Protecció dels Animals, que sé que voldrien anar més enllà —jo també—, però que és molt important haver arribat a aquest consens; que serà encara més important fer complir aquesta llei; que tots els grups ecologistes als quals el meu Grup polític hi té una sensibilitat molt especial i que col·laboren amb nosaltres volen que tota aquesta qüestió s'acabi, es reguli i, de fet, s'humanitzi, i que, per tant, poc a poc, anirem avançant. Jo també repeteixo que espero que en un futur la major part d'experiments que avui es fan ens semblin a tots horripilants. De fet, la humanitat avança, i avança en aquesta qüestió segurament —segurament— més que en altres. I s'ha dit moltes vegades, no?: els animals són intel·ligents, saben parlar, saben fer això..., i algú diu: «M'és igual; sé que pateixen», i aquesta segurament és una qüestió.

Diu l'estimat escriptor Emili Teixidor que dintre d'un temps ens n'averagyrem, del que fèiem amb els animals; possiblement sigui això. De fet, s'ha avançat molt. Jo espero que aquesta llei sigui només un principi d'acord per anar avançant més en una qüestió i que es demostrï que parlaments com el nostre legislen i vetllen per aquest tema.

De fet, jo voldria acabar dient que retirem aquesta esmena a la totalitat; recordar que fins a l'últim moment hem estat pactant; agrair, com ja ho he fet, l'esperit que ha tingut la Conselleria, i molt especialment a tots els altres ponents, una mica, com cada u ha deixat alguna petita qüestió que per ell era important, però en tot cas s'ha fet pel bé del consens, esperant i dient que aquesta llei és millor que cap llei. I que —i això ho sabran també molt bé els grups de protecció a animals—, dels primers avantprojectes que la mateixa Conselleria va tenir a bé enviar als grups de protecció, i parlar amb ells, i debatre-ho, a com estem ara, hem avançat, i hem avançat moltíssim; per tant, jo voldria agrair a tothom la

postura que ha tingut a la Ponència. Pensar que si totes aquestes qüestions, que s'haurien, jo crec, de legislar en consens, fossin tractades de la manera que s'ha tractat aquesta, doncs, seria molt possible legislar amb un consens en qüestions que hi hauria de ser. Per tant, votarem favorablement, pràcticament, tots els articles d'aquesta llei, excloent alguns que nosaltres encara podem no estar-hi d'acord; però, bàsicament, retirar aquesta esmena a la totalitat.

Dir, finalment..., i agrair, com sempre, als serveis del Parlament de Catalunya, que fins al darrer moment han estat anant i traient punts i comes dels diferents acords que estàvem tenint tots i cada un dels ponents. I agrair molt especialment la feina que ha fet en aquest Projecte de llei, i que fa possible que avui es pugui aprovar aquí, la lletrada Imma Folchi, de qui jo estic absolutament convençuda que sense la seva col·laboració fins al darrer moment és possible que no haguéssim arribat en aquest consens que hem arribat.

Per tant, donar el nostre suport; evidentment, no un suport entusiasta a una llei que encara preveu fer patir uns éssers vius que voldríem que no patíssim, però que de totes maneres esperem que la seva situació poc a poc es vagi arreglant i que arribem un dia que aquests mètodes alternatius que la llei ja, en la seva mateixa exposició de motius preconstituta, siguin al màxim i que la humanitat hagi avançat tant en la qüestió de la medicina, de la salut, de tots els éssers vius, sense necessitat de matar o torturar altres animals.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Malgrat la retirada de l'esmena, cap torn en contra? (*Pausa.*) Suposo que s'acumularà amb l'altra esmena a la totalitat, que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a defensar-la, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, aquesta llei, com vostès saben, doncs, ve condicionada per la disposició final número 2 de la Llei de protecció dels animals. Aquesta llei s'hauria d'haver presentat abans de l'any 92, però, tot i així, la veiem ara, tres anys més tard, tot i que pensem que és positiu que finalment es pugui veure.

Aquesta llei, la llei de la qual parlem avui, de protecció dels animals, que són els que es fan servir per experimentar, està inspirada d'una manera molt clara tant en el Reial decret del 14 del III del 88 com en la de la Directiva europea del 24 de l'XI del 86. Hi han, però, dos aportacions noves, que nosaltres trobem interessants: el que fa referència a la Comissió d'Experimentació d'Animals, que està extret o està inspirat en la llei danesa, i els Comitès Ètics, que no formaven part fins ara de cap legislació.

Nosaltres, doncs, hem vist com es respectava la llei comunitària, per bé que en un principi va haver-hi algunes dificultats, ja que en les excepcionalitats eren molt més restrictives les que es plantejaven en la Llei catalana que no en la Directiva europea, i que s'han incorporat alguns elements.

En un principi, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, davant de les setanta esmenes que va presentar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i davant el conjunt de totes les esmenes presentades per l'oposició –prop de dos-cents cinquanta–, es va trobar en una situació en la qual es va mostrar poc sensible a aquestes esmenes. Dic això perquè vull remarcar que després aquesta actitud va canviar i que en les següents reunions de ponència, amb un esforç notori per part de tots els ponents, per part del ponent de la majoria i per part dels components del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, s'ha arribat a fer una llei en la qual s'incorporen bastantes transaccionals, que, òbviament, sota el nostre punt de vista, milloren molt substancialment la llei. I, per tant, en relació al text de la llei nosaltres estem bastant satisfets, i anuncio ja des d'ara que no sotmetrem a votació aquesta esmena a la totalitat i que, per tant, la retirarem un cop l'hagi defensada.

Però, per què la mantenim i per què la continuem defensant o exposant en aquests moments, l'esmena a la totalitat? Bé, en realitat, nosaltres estem d'acord amb la llei de la manera en què s'ha desenvolupat, en el marc en què s'ha desenvolupat; però, en canvi, nosaltres hauríem fet una llei que s'hagués desenvolupat en un altre marc. Nosaltres trobem a faltar alguns elements de reflexió profunda i seriosa en relació als temes de vivisecció, que no s'han produït en la llei.

Un exemple és que, en el marc d'aquesta llei, s'ha partit del fet que era incontestable la utilització d'animals per a l'experimentació, i a nosaltres ens hauria agradat que s'hagués produït una reflexió sobre els avantatges i els desavantatges de l'experimentació amb animals. I dic això perquè sovint, des d'una òptica quotidiana, tots tenim la sensació que el fet d'experimentar amb animals ens porta uns beneficis, diguem-ne, materials sobre la recerca, que després repercuteixen en l'home. Però jo penso que hi ha molts exemples –molts exemples– que fan que això quedi qüestionat; hi han molts resultats que fan que no es puguin atribuir resultats del tot benèfics per a l'espècie humana quan s'experimenta amb animals. I creiem que això s'hauria d'haver reflectit en aquest text. I s'hi hauria d'haver reflectit perquè hauria servit de manera pedagògica per limitar realment el que són les possibilitats de l'experimentació amb animals i no donar-li aquests efectes benèfics de què parlava abans de manera universal. De fet, el procés més llarg a Europa, després del de Nuremberg, és el que es va fer contra una empresa que va llençar al mercat un producte, la talidomida, que, tot i que va ser repetidament experimentat en diversos animals i amb unes dosis molt més elevades de les que després es van utilitzar amb els homes, doncs, va produir el naixement d'aproximadament deu mil nens sense cames i sense braços.

Lògicament, no faré un relat d'horror dels productes que s'han experimentat amb animals i que després no han funcionat quan s'han aplicat a l'espècie humana, però n'hi han molts, i la veritat és que he portat un dossier per si a algú li interessa veure-ho. I nosaltres pensem que aquesta reflexió, aquest qüestionament del que és l'experimentació amb ani-

mals s'hauria d'haver produït en aquesta llei, i que s'hauria d'haver aprofitat aquesta circumstància per filar més prim en tot el que fa referència a l'eficàcia de l'experimentació amb animals i prestigiar els mètodes *in vitro*.

Actualment, els mètodes *in vitro*, per bé que és contemplat a la Llei que tindran un paper més important del que hi ha actualment, i que ens alegrem que hi hagi aquesta consideració, tenen una mica el paper, sobretot a nivell mental de les persones, de tots nosaltres, de ser un substitut, un substitut que no acaba de produir els mateixos efectes o que no dóna les mateixes conclusions que dóna l'experimentació amb animals.

Tinc aquí un resum que m'ha fet un grup ecologista anti-viviseccionista de la Facultat de Biologia, que es diu Skamot Verd, en el qual hi ha més de cent cinquanta referències a mètodes *in vitro* que ja s'han dut a terme, que ja s'han aplicat i que han funcionat correctament. Hi han referències a molts tests, hi ha referència al test DL-50, de la dosi letal 50 –del qual després parlaré uns minuts més–, hi ha referències al test de Drezler, etcètera. Hi ha moltes substitucions que no estan en fase de demostració, ja s'ha demostrat que funcionen, que és diferent; i per tant, com que ja s'ha demostrat que funcionen, nosaltres creiem que s'haurien d'incorporar excloent-hi aquelles experimentacions amb animals que han quedat substituïdes de manera clara.

Nosaltres pensem que tot i que contempla, la Llei, tot el que fa referència a l'experimentació *in vitro*, i que això ens sembla un pas endavant, s'hauria pogut anar una mica més lluny i exercir aquesta feina, diguem-ne, d'exclusió; és a dir, davant de mètodes *in vitro* sobradament contrastats del seu bon funcionament, aquest mètode determinat amb experimentació animal no es permet fer.

D'altra banda, també nosaltres pensem –tot i que estem molt contents de les tres transaccions que s'han admès i que s'han incorporat a l'article 12 de la Llei i que fan referència a la limitació en l'experimentació amb animals que fan referència a la promoció dels sistemes *in vitro*– que s'hauria d'haver parlat també una mica d'un tema molt contemporani i que, de fet, no hi ha gaire temps per començar a parlar-ne, que és tot el que fa referència a la biotecnologia.

Aquest és un tema que afecta de manera clara i directa l'experimentació amb animals i que, ara com ara, està situant l'experimentació en una via jo diria que molt complexa i de la qual se n'ha de parlar urgentment. Actualment, la manipulació genètica dels animals està proliferant de forma alarmant, creant-se animals transgènics; aquests dies s'ha pogut llegir al diari diverses notícies que feien referència a aquests temes.

Què pensem, per exemple, de l'obrega, un animal transgènic, amb cara de cabra i cos d'ovella? Què pensem, per exemple, d'un salmó que pesa actualment cinquanta vegades més del que pesen normalment els salmons? Què pensem de toros, de braus amb gens humans? Què pensem de porcs amb gens humans? Què pensem de l'onco-ratolí, una espècie, jo diria que a la carta, dissenyada per un laboratori que desenvolupa el càncer en seixanta dies i sobre el qual hi

ha una patent econòmica, una patent de «jo tinc aquest ratolí; aquest ratolí és meu i si tu vols experimentar sobre temes de càncer jo te'l venc»? Què pensem sobre totes aquestes circumstàncies que s'estan produint?

Hi han cèl·lules humanes patentades, hi han cèl·lules de tribus indígenes patentades..., ja sé que això que dic ratlla l'increïble, però porto aquí la documentació, perquè és que, francament, vaig quedar jo mateix molt garratibat. Sé que el tema dels gens humans no fa referència a la llei, perquè estem parlant d'una llei d'experimentació amb animals no humans, però deixin-me que els ho llegeixi, perquè sí que va vinculat a tot el que fa referència a l'experimentació en biotecnologia: «El Departament de Comerç dels Estats Units va demanar entre l'any 92 i 93 la patent sobre cèl·lules indígenes Agalli, de Papua Nova Guinea i de les Illes Salomó, que són unes comunitats de caçadors-recol·lectors molt aïllats que han tingut molt poc contacte amb missioners; els tècnics dels Estats Units van treure sang de diferents individus per cultivar les cèl·lules i patentar-les. Actualment, les illes Salomó intenten recuperar la patent.» Escoltin-me, potser estem arribant massa lluny en això. Potser no. Sota el nostre punt de vista estem arribant massa lluny, i això és un tema que a la frontera entre el final del segle XX i l'inici del segle XXI se n'hauria d'haver parlat en la llei que avui estem debatent.

Creiem també que hi ha un altre element d'aquests que parlo a nivell marc, de la Llei de protecció dels animals que són utilitzats per a experimentació, que s'hi ha passat de puntetes, i és el que fa referència als drets dels animals. Mirin, el tema dels drets dels animals a vegades sembla que sigui una mica carrincló, però és que no ho és; a vegades sembla que sigui un tema subsidiari, però és que no ho és. Hi ha una certa tendència a deixar-ho córrer quan hi ha una contradicció entre els interessos dels animals humans i dels animals no humans, i en això s'hauria de prendre una decisió també a nivell no només del Govern de Catalunya, sinó a nivell de tots els governs, i és que, si hi ha una carta de defensa dels drets dels animals, aquesta carta, que està aprovada per la UNESCO i les Nacions Unides, s'aplica; s'aplica i es respecta en tot el seu text.

Nosaltres pensem que hi ha una tendència a veure els animals de manera molt allunyada, com a éssers molt inferiors, en el que és una visió, diríem, d'equivocat orgull d'espècie. I dic «d'equivocat orgull d'espècie» perquè, mirin vostès, la coincidència genètica entre els homes i els ximpanzés, segons diferents versions científiques, es belluga entre el 98 i el 99%, és a dir, no hi ha tanta diferència entre un ximpanzé, un gorilla o un orangutan i l'espècie humana; hi ha una coincidència entre el 98 i 99% de la dotació genètica, que, com vostès saben, és clau en la determinació de l'individu, tant en el sistema nerviós, etcètera.

Ahir vaig tenir oportunitat, quan estava preparant aquesta esmena a la totalitat, de parlar amb el catedràtic emèrit d'etologia de la Universitat de Barcelona i de reconegut prestigi internacional, el doctor Jordi Sabater Pi, i em deia que l'experimentació amb primats, que l'experimentació

amb animals seria jutjada molt severament en un termini de temps molt curt per la mateixa espècie humana.

A nosaltres ens hauria agradat que la llei apuntés deixar d'aplicar l'experimentació amb animals. Torno a dir el que he dit el principi: no estem en desacord amb el text de la Llei, atès el marc on es desenvolupa, però sí que ens hauria agradat que s'haguessin perfilat aquestes ganes que realment es pugui combatre l'experimentació amb animals. I és que, en realitat, darrere l'experimentació amb animals hi han molts interessos econòmics i molts interessos industrials, i aquesta és una mica la clau de volta.

Mirin, a Catalunya, l'any 93 –i segons dades que m'ha facilitat el mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca–, es van utilitzar, l'any 93, aproximadament –perquè no trobo la dada ara– 260.000 animals..., 281.268 animals, i aproximadament a nivell del món es van sacrificar 140 milions d'animals per a l'experimentació amb animals. Darwin, el 1876, en el que va ser el primer text de defensa dels animals i de protecció dels animals davant de la vivisecció, ja posava l'èmfasi en la reducció d'aquests animals.

Nosaltres pensem que amb aquesta Llei es fa un petit pas, però pensem que s'hauria d'haver anat una mica més endavant i haver aconseguit excloure alguns dels mètodes. I, de fet, aquestes són algunes de les esmenes que a nosaltres ens queden per defensar: la que fa referència a l'eliminació de la dosi letal 50; la que fa referència també a tot el tema de l'objecció de consciència. Les defensaré amb posterioritat.

Però no voldria acabar ja amb el text de la Llei actual sense fer dues reflexions. Primera, en aquesta Llei hi ha, sota el nostre punt de vista, un abús de l'ús del reglament; «un abús de l'ús del reglament» vol dir que hi ha moltes coses, moltes regulacions de la Llei que queden fora del control d'aquest Parlament; hi ha moltes coses que s'han de regular per reglament, però, des del nostre punt de vista, s'ha produït un abús de l'ús del reglament. I, dos, hi ha un abús de les excepcionalitats: tots els articles importants tenen després unes excepcionalitats. Vull dir, però, que, fruit de les transaccions i fruit de la voluntat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, del ponent de la majoria i de tots els ponents, s'han pogut restringir força aquestes excepcionalitats.

Jo voldria acabar com he començat. Nosaltres no sotmetrem a votació aquesta esmena a la totalitat perquè hi ha una diferència de marc, però no hi ha una diferència substancial dins la llei i dins el text de la llei.

Per tant, nosaltres estem contents de com s'ha pogut anar influïnt sobre aquesta llei, creiem que el producte final d'aquesta llei és bo, creiem que incorpora elements que afavoreixen l'avenç en relació amb la directiva europea, que era de l'any 86, i valorem això positivament. I el fet de valorar-ho positivament és el que fa que nosaltres no sotmetem a votació aquesta esmena a la totalitat.

No voldria acabar sense agrair també, a part de tots els ponents i a part del Departament, la tasca que ha fet l'Associació de Defensa dels Animals, que ens ha ajudat i ens ha donat proves científiques, no ideologia només, sinó ele-

ments, textos que estaven comprovats científicament i que són allò que permet consolidar, que permet constituir un discurs amb dades a l'hora de fer-lo.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor president, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, òbviament, després de la retirada de les dues esmenes a la totalitat, no em correspon fer un torn en contra; em correspon un torn de posicionament ben breu i ben curt, per agrair als dos grups parlamentaris que havien presentat les esmenes a la totalitat la seva retirada. Això és bona prova de dir, certament..., i a tots els altres grups, òbviament, que en forma d'esmenes parcials havien estat mantenint una postura força crítica en aquesta llei. Recordem, i les senyores i els senyors diputats ho poden comprovar, que en una vintena d'articles –vint-i-vuit exactament– hi havia més de dues-centes cinquanta esmenes; d'aquestes dues-centes cinquanta esmenes..., i per això pujo a la tribuna, per demanar a tots els ponents que facin un esforç per seguir una llarga tradició d'aquesta cambra pel que fa, almenys, a aquesta matèria, que és que, en les lleis que envolten tot el tema de la protecció dels animals, Catalunya va ser pionera en la seva primera llei..., puguin ser adoptades per unanimitat o per un consens amplíssim. Crec que això ja estem a punt d'aconseguir-ho; just avui aquest matí estàvem fent les últimes transaccions, i jo voldria..., semblava el torn d'explicació, el torn d'explicació de l'esmena a la totalitat semblava gairebé un torn d'explicació de vot de la llei. Jo m'he de sumar a l'agraïment dels dos ponents, segurament de tots nosaltres, de tots els que hi hem participat, i sense voler fer competència als dos ponents potser amb més extraordinària sensibilitat sobre aquests temes, evidentment senyora Arnalot, evidentment senyor Roma, evidentment senyor..., el representant del Grup Mixt, que en aquest moment sí que hi és, òbviament, senyor Reguant, no es tracta de fer competència i curses sobre qui és més sensible, però crec que puc dir-ho, almenys ho són molt més que jo, almenys ho són amb molts més coneixements tècnics.

Jo els demanaria un esforç. Per què? Perquè les lleis les hem de fer complibles. És a dir, a través de les múltiples transaccions d'aquesta llei, hem arribat a una possibilitat de fer una llei al més avançada possible, jo diria que moltes vegades més avançada que la mateixa normativa comunitària, però que almenys pugui ser complible.

És molt evident que el dret va de vegades cinquanta anys més tard que els fets que intenta regular, i la realitat s'imposa a la seva mateixa regulació. Però si hi ha alguna cosa més terrible que una llei equivocada o que una llei que arriba tardana, és una llei precipitada, una llei que es pugui fer incomplible. Crec que aquest difícil equilibri l'hem trobat en el mateix Projecte i en les esmenes que, arran del debat, s'hi han anat incorporant. Però fem-la complible. No ens pensem

que pel fet que la normativa vagi deu passos més endavant de la realitat impulsarem decidivament aquesta realitat. Certament, Catalunya ha estat –i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en concret, ho ha estat– una punta de llança en aquest sector de protecció dels animals: des del punt de vista de preveure tota l'aplicació d'una forma correcta de la normativa comunitària, d'anar més enllà en temes, en mètodes alternatius, etcètera, temes que han tocat perfectament els ponents. En el que no podem caure és en una cosa, en una bestiesa –i em perdonarà, en el tema de l'objecció de consciència–, el que no podem fer –i ho deia de broma, amb una broma, al senyor Portabella, que ell em perdonarà, perquè el tema és seriós i en parlarem més tard–, el que no podem fer és que pugui, un testimoni de Jehovà, ser gerent d'un banc de sang. Això no podem fer-ho, perquè aniríem molt per davant, molt per davant del que vol la societat, no del que ens demana la societat, de l'aconduïment que la norma ha de portar a la societat. I hem de ser..., hem de tocar de peus a terra; levitar una miqueta, impulsar la societat cap a aquest sistema de protecció, però fer lleis que puguin ser complibles. I en aquesta crec que ens en sortim. Per això, nou motiu d'agraïment. Agraïment que haig de fer extensiu a l'assessoria, a tots dels grups parlamentaris, a l'assessoria del Departament i molt especialment, si els altres ponents ho han fet, com no puc fer-ho jo?, agraïment a la lletrada senyora Imma Folchi, que, evidentment, gràcies a ella s'ha pogut fer aquest consens en la llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Passem al debat de la part dispositiva. En primer lloc, l'esmena a l'article primer, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, esmena número 3. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 3, conjuntament amb l'esmena 164, que fa referència al mateix, les retiro. Fan referència al fet que aquesta llei, en principi, sota el nostre punt de vista, només regulava l'experimentació amb animals i ara pensem que, a més a més de regular-la, també protegeix els animals i, per tant, retirem l'esmena 3 i l'esmena 164.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (Pausa.)

També del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, esmena número 4. Senyor Portabella, té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Defensaré l'esmena 4, conjuntament amb l'esmena 52, ja que l'esmena 52 és conseqüència de l'esmena 4. En aquesta esmena, el que es proposa és que en l'article 1 només es faci referència que l'experimentació amb animals s'utilitzi només en recerca, i d'aquesta manera se suprimeixi la possibilitat de fer experimentació per a finalitats educatives.

De tota manera, després ja vindrà una transacció, que penso que és molt positiva, i que el que fa és limitar l'ús de l'experimentació amb animals dintre de l'educació, i només permetre-la en la formació professional específica i en les carreres universitàries i, per tant, també en coherència amb la transacció, retiro les esmenes 4 i 52. I si li sembla bé, se-

nyor president, com que crec que la següent també em toca a mi, anuncio ja que l'esmena 5 també la retiro. L'esmena 6 està transaccionada i, per tant, tampoc la defenso.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella.

L'esmena 6, que està transaccionada, segons ha anunciat el senyor Portabella, la presidència tem que no té el text d'aquesta transacció. (Pausa.) Està bé. Doncs, la deixarem per a l'exposició de motius.

Passem a l'article 2, esmena número 7, del Grup Parlamentari Mixt. Senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Retirem l'esmena, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies; doncs, queda retirada.

Esmena número 8. Senyor Portabella?

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Retiro l'esmena 8 i, si li sembla bé, passaria a defensar la 10, l'11, la 13, la 15, la 17 i la 20.

El Sr. PRESIDENT: 10...?

El Sr. PORTABELLA: 10, 11, 13, 15.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. I ha dit 17 i 20, no, també?

El Sr. PORTABELLA: Sí. El que passa és que la 17 és una transacció molt important i la retiro a favor de la transaccional, la qual considerem que és francament important i que està molt ben solucionada, i l'esmena 20, la retiro.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: Aleshores, en relació amb les esmenes 10, 11, 13 i 15, fan referència totes a una terminologia que nosaltres trobem excessivament ambigua, i per això hem mantingut aquestes esmenes. En l'esmena 10, per exemple, es parla de les alteracions..., que es poden experimentar «alteracions a la salut o altres anomalies», i nosaltres creiem que s'hauria de concretar més el terme «altres anomalies». Igual com en l'esmena 11, que parla d'«eficiència dels medicaments, d'aliments, productes o substàncies...» És clar, «productes o substàncies» també ho trobem molt genèric. El mateix passa en l'esmena 12, que és igual. Per tant, el conjunt d'aquestes esmenes, simplement, el que vol és intentar que s'aconsegueixi una major precisió en la terminologia que s'utilitza en aquest article.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. L'esmena número 9, del Grup Mixt, també es retira?

El Sr. REGUANT: Sí, la retiro i, a més, si vostè m'ho permet, per dir que retiro totes aquelles altres que hagin estat conservades per defensar en aquest plenari, d'acord amb el que verbalitzaré quan vostè em doni la paraula per posicionar-me davant el text de la llei i l'orientació del vot.

Gràcies, senyor president.

O sigui que retiro el total d'aquelles que tingui vostè perquè jo les pugui defensar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Vostè el que m'està demanant és un torn d'explicació de vot al seu moment?

El Sr. REGUANT: Al seu moment, naturalment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El Grup Popular té les esmenes números 12 i 19 a aquest article segon. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, i agrair també la presència del molt honorable conseller senyor Marimon. Senyor president, el Grup Popular, si m'ho permet, farà la defensa de les dues úniques esmenes que manté, per haver pogut arribar a un ampli consens en la tramitació d'aquest Projecte de llei, que ha estat presidida per la voluntat de diàleg d'arribar a acords. Per tant, les esmenes que nosaltres defensarem, senyor president, seran l'esmena 81 i l'esmena 110 del text del Dictamen, i si vostè també m'ho permet, senyor president, acumularia també l'explicació de vot amb la defensa d'aquestes dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, li ho permeto. senyora diputada.

La Sra. ARNALOT: Gràcies, senyor president. Entrant en el conjunt de les nostres esmenes, l'esmena 81 del Grup Parlamentari Popular pretén l'exclusió explícita del Projecte de llei de les proves anomenades «dosi letal 50», amb la finalitat que siguin efectivament substituïdes per altres de menys cruels i doloroses. El ponent del Grup de la majoria, per no acceptar..., l'argument que ha donat el ponent del Grup de la majoria, el senyor Camps, per no acceptar aquesta esmena del nostre Grup Parlamentari..., ha argumentat que l'enumeració dels mètodes o proves d'experimentació concrets no s'han d'incloure en una norma amb rang de llei, sinó que haurien de ser objecte del desenvolupament reglamentari. Jo li voldria manifestar, senyor Camps, que Bèlgica ha prohibit aquest tipus de proves de la dosi letal 50 a partir, precisament, de l'1 de gener del 95, i ho ha fet perquè..., abandonant el criteri d'avaluació dels productes per la mort de la meitat de la població sobre què s'experimenta, i ho ha substituït per altres tipus de proves. El Projecte de llei a debat desenvolupa la disposició addicional segona de la Llei de protecció dels animals, i, per ser coherents amb aquesta disposició, un dels principis fonamentals que ha d'orientar-nos ha de ser que els animals no pateixin dolors innecessaris, i per tant demanem a la cambra que voti a favor de la prohibició de les proves dosi letal 50. Per una altra banda, aquesta és la línia en què va la Unió Europea, que preveu prohibir, a més a més, a partir de l'any 1998, les proves de productes de «cosmetologia» en animals, tot utilitzant tècniques alternatives.

Pel que fa a l'esmena 110, una de les novetats que incorpora aquest Projecte de llei és la creació dels Comitès Ètics d'Experimentació Animal, amb la finalitat de vetllar per la cura i el benestar dels animals que són utilitzats en experimentació. El Grup Parlamentari Popular considera que perquè aquests comitès ètics siguin veritablement efectius haurien d'incorporar els representants de les associacions de defensa dels animals de manera que aquests no quedin en mans exclusivament dels mateixos que experimenten, i en aquest mateix sentit l'esmena 110 del Grup Parlamentari Popular pretén que aquests comitès integrin una representació paritària de les organitzacions de defensa dels animals, per a la qual demano el vot de la cambra, però, senyor president, fa uns moments que d'aquesta esmena, precisament,

s'ha fet una transaccional i, per tant, la retiraré en defensa d'aquesta transacció.

I ara passaria a l'explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, ha dit que a la 110 hi ha una transaccional?

La Sra. ARNALOT: Sí, abans d'entrar, s'ha fet una transacció, senyor president, i, a pesar que l'he defensada, la retiraria a favor d'aquesta transacció que s'ha fet.

El Sr. PRESIDENT: Sí, d'acord, d'acord.

La Sra. ARNALOT: Gràcies, senyor president. I ara ja passaria a l'explicació de vot.

Segons l'exposició de motius, la llei sobre protecció dels animals utilitzats per a experimentació i altres finalitats científiques ve a concretar el marc jurídic existent a Catalunya, és a dir, la Llei 3/1988, de protecció dels animals, tot adequant-se al conveni europeu sobre la protecció dels animals vertebrats utilitzats amb finalitats..., i experimentats amb altres finalitats científiques i a la Directriu 86/609 de la Comunitat.

La Llei de protecció dels animals aprovada en el Ple del Parlament el 17 de febrer de 1988 recull en la seva exposició de motius els principis de defensa i protecció dels animals sense introduir tota una gran temàtica que va deixar pendent de regulació: l'experimentació i la dissecció d'animals, considerant que l'àmbit a tractar era tan ampli i complex que requeria un marc normatiu específic.

En aquest sentit, la disposició addicional segona de la Llei va fixar que abans del 1992 el Govern de la Generalitat hauria de presentar al Parlament un projecte de llei de regulació de la dissecció, l'experimentació científica amb animals vius i la utilització d'animals vius per a controls analítics, inspirant-se en el principi de la prohibició d'aquestes pràctiques sempre que hi hagi algun mètode *in vitro* de cost comparable i de fiabilitat reconeguda.

Com és habitual en algunes matèries, s'ha trigat més del que estava previst, però finalment podem aprovar aquesta llei. Sense menystenir la resta de diputades i diputats d'aquesta cambra pel que fa a la seva sensibilització i també bel·ligerància en la protecció dels animals en general, en el cas, precisament, que avui ens ocupa —els que són objecte d'experimentació—, vull manifestar el meu agraïment als companys dels diferents grups parlamentaris i a la lletrada senyora Folchi, amb els quals he tingut el plaer de portar a terme els treballs de la Ponència d'aquest Projecte de llei, ja que tots ells han palesat la ferma voluntat de desterrar de casa nostra les pràctiques cruels i inhumanes que, malauradament, encara pateixen molts animals. Moltes de les institucions consultades pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca varen posar de manifest, en utilitzar l'avantprojecte de llei sobre la protecció dels animals utilitzats per a l'experimentació i altres finalitats científiques, la conveniència de canviar-li el títol, ja que vàrem considerar que el que era realment objecte de regulació era l'experimentació amb anàlisi i no la protecció d'aquests. El Grup Parlamentari Popular considera que al llarg de la tramitació del Projecte hem aconseguit entre tots, com deia abans, canviar substan-

cialment el contingut del Projecte, de manera que pot merèixer el títol que votarem. En aquest sentit, un dels termes cabdals per al nostre Grup Parlamentari era introduir en aquest Projecte de llei l'exclusió de les pràctiques d'experimentació en els ensenyaments primari i secundari, en els quals consideràvem que s'havien d'utilitzar mètodes alternatius. Les esmenes 73 i 74, del Grup Popular, en aquest sentit, conjuntament amb altres esmenes de la resta dels grups parlamentaris, han permès introduir un text transaccional al Projecte de llei, segons el qual els procediments d'experimentació amb finalitat educativa només es podran dur a terme en l'educació universitària i en la formació professional específica per a l'exercici d'activitats relacionades amb l'experimentació, limitant-se, naturalment, als casos absolutament necessaris i a aquells casos en què l'objectiu no es pugui aconseguir per mètodes àudio-visuals o per altres mètodes adequats de valor comparable.

Tot i les millores aconseguides en el Projecte, és evident que el rebuig a la dissecció d'animals i la utilització d'animals en l'experimentació científica xoca amb els beneficis que els éssers humans traïem de l'obtenció de nous remeis per guarir malalties en poder experimentar amb animals indefensos noves tècniques, mètodes o substàncies que permeten avenços científics, que suposen estalviar molts patiments a la nostra espècie i salvar moltes vides, però, a costa de què? La resposta és que per aconseguir aquests beneficis per a l'espècie humana cada any milions d'animals pateixen i moren en experiments de laboratori. No he pogut deixar de pensar, des que es va presentar aquest Projecte de llei, en un passatge de la novel·la *La piel*, de Curzio Malaparte, en la qual el protagonista, en arribar a buscar el seu gos extraviat en un laboratori on s'estava experimentant amb gossos vius per al tractament de les ferides produïdes als soldats, el va impressionar el seu silenci; en preguntar al responsable, aquest li va respondre que tallaven les cordes vocals dels gossos per tal que els seus lladrucs no els molestessin en l'experimentació.

És innegable l'aportació de la ciència a la nostra salut que s'obté mitjançant l'experimentació animal, però aquesta s'ha de regular, de manera que la utilització d'animals vius en experiments de laboratori estigui presidida per la humanitat que ha de distingir les nostres actuacions i no per la bestialitat que encara —que encara— a les portes del segle XXI existeix, i no només a les novel·les, i això ens ho demostra la quantitat d'informes que ens han presentat, que ens han lliurat diferents associacions i grups proteccionistes.

Jo, abans d'acabar, volia agrair una vegada més el consens, el diàleg que hi ha hagut amb tots els grups parlamentaris, també amb el ponent de la majoria, el senyor Camps, i per la lletrada, senyora Folchi. Penso que entre tots hem pogut millorar aquesta llei.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Arnalot. Entén la presidència que només queda viva, del Grup Popu-

lar, la 81. (*Pausa.*) Moltes gràcies. Iniciativa per Catalunya manté l'esmena número 14, al punt b?

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president. Mantenim l'esmena 14, que no defensaré més que amb poquíssimes paraules, perquè és idèntica a la número 15, que ja ha defensat el senyor Portabella. Entenem que és un text massa ambigu i que permet l'experimentació en qüestions en què segurament no s'hauria de permetre. En tot cas, no queda exactament regulat per a què. I, per tant, aquesta esmena, de moment, la mantenim, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra d'aquestes esmenes als dos primers articles? (*Pausa.*) El senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Sí, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: A part de les transaccionals, li haig d'aclarir que només queden vives dues esmenes, que són la 14 i la 15.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: La 14 i la 15...

El Sr. PRESIDENT: A part de les transaccionals, naturalment. Les altres han estat retirades.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: És a dir, la del tema de substància i productes ha quedat transaccionada, i la del tema d'anomalies també ha quedat retirada...

Bé, la 14 i la 15 parlen només de la supressió de la lletra b, és a dir, l'avaluació, detecció i regulació de les condicions fisiològiques en persones, animals o plantes. Certament, tenen raó els ponents quan diuen que aquesta és una formulació genèrica, el que passa és que és exactament l'article 3 de la Directriu de la Comunitat, és a dir, la Directriu 86/609: és norma comunitària coneguda, és norma comunitària transcrita literalment. Per això no hem trobat una formulació més encertada que la del mateix article 3 de la Directriu comunitària. La mantindríem.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Passem als següents articles: article 3, totes les esmenes han estat transaccionades; a l'article 4, també, que hi havia la 28, no transaccionada, però ha estat retirada pel Grup Mixt; a l'article cinquè, també totes les esmenes han estat objecte de transacció; l'article sisè, també, perquè la 39 ha estat retirada pel Grup Mixt; el setè també només tenia una esmena, que era la 40, del Grup Mixt, retirada; a l'article vuitè han estat totes les esmenes transaccionades, i la 41, que era del Grup Mixt, retirada; a l'article novè, totes les esmenes transaccionades; a l'article 10, queda viva una esmena, que és la 54, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, les altres dues han estat retirades. De manera que la senyora Oranich...

La Sra. ORANICH: La retiro, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, queda retirada, amb la qual cosa no queden més esmenes a aquest article. A l'article 11, quedarien les esmenes 60 i 61, no transaccionades ni retirades, fins al moment. La 60 és del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Senyora Oranich: esmena 60, a l'article 11.

La Sra. ORANICH: També la retiro, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor Portabella?

El Sr. PORTABELLA: Igualment, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: La 61 també queda retirada. Molt bé. Article 12: queden dues esmenes, d'Esquerra Republicana de Catalunya, la 67 i la 72; aquestes no estan transaccionades fins al moment. El senyor Portabella té la paraula per defensar aquestes dues, 67 i 72.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Miri, l'esmena 67, la defensaré conjuntament amb la 136, perquè les dues fan referència a la supressió de la dosi letal 50. En el cas de la 136, és conseqüència de la 67, i llavors anava inclosa en les sancions; per tant, la defensaré conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: Bé, nosaltres, en aquesta esmena el que proposem és que la prova de la dosi letal 50, doncs, sigui suprimida i que explícitament surti en el text que no es permet realitzar-la. La dosi letal 50 és una prova en què el que es fa és subministrar als animals que formen part de l'experimentació una dosi necessària del producte que s'està provant, i que acaba matant el 50% dels animals que estan participant, diguem-ne, obligadament en aquell experiment; és a dir que té assegurada una mortalitat del 50% dels animals que s'estan utilitzant en aquell experiment.

Bé, abans he citat un recull que m'havia fet el grup Skamot Verd, de la Facultat de Biologia, sobre proves *in vitro*, que poden substituir aquesta prova de la dosi letal 50, i també en aquest recull, en concret pel que fa referència a aquesta prova, feia una exhaustiva explicació d'altres mètodes d'experimentació amb animals que no impliquen una mortaldat tan gran. A més a més, segons diferents tècnics, quan s'utilitza aquesta prova, la de la dosi letal 50, es considera que és una prova de poca fiabilitat, i que és de poca fiabilitat perquè dona diferents resultats en funció de l'espècie animal en què es fan les comprovacions, i també dona diferents resultats segons el laboratori on es fa, cosa que és normal i no se li ha de donar un plus de suspicàcia: simplement les condicions d'un laboratori i les condicions d'un altre laboratori són diferents, i el mateix passa en diferents departaments, per exemple, d'una mateixa facultat. Per tant, nosaltres creiem que estem davant d'una prova que implica de manera segura una mortaldat d'animals molt gran; que, d'altra banda, el grau, diguem-ne, de fiabilitat no és molt alt, segons les mateixes persones que utilitzen aquesta prova, i que, a més a més, hi ha processos substitutius, tant d'experimentació animal —que és el test ALD, o el que s'anomena «test límit»—, com amb mètodes *in vitro*.

Tenint en compte tot això, i tenint en compte també que aquesta prova ha estat prohibida a Bèlgica l'1 de gener del 95, nosaltres pensem que podríem prendre exemple i també explícitament posar en aquesta llei de regulació i protecció dels animals que són utilitzats per a experimentació que aquesta prova no es durà a terme.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. La 72, l'ha defensat?

El Sr. PORTABELLA: No, no, té raó, senyor president. Defenso l'esmena 72, i la defenso conjuntament amb l'es-

mena 134 i l'esmena 154; totes aquestes tres esmenes fan referència a l'objecció de consciència: la 72 és la introducció del concepte, la 134 és la penalització del no-compliment de l'objecció de consciència en el cas que sigui demanat, i la 154 és la regulació de l'objecció de consciència.

Bé, nosaltres demanem que els estudiants universitaris i els estudiants de FP, que és on es limita, en el camp de l'educació, actualment l'experimentació amb animals, tinguin dret a fer l'objecció de consciència. El Govern nosaltres creiem que ha de garantir el dret d'aquells ciutadans que, bé per consciència o bé per desig de llibertat de decisió, de llibertat personal, s'oposen a la violència sobre tots els éssers vius, i, per tant, nosaltres creiem que els estudiants no han de ser obligats a prendre part en l'experimentació amb animals quan no ho volen.

Jo sé que el fet d'incorporar l'objecció de consciència en aquesta llei pot portar alguns problemes, ja que l'objecció de consciència ha de ser regulada en el marc de la Constitució i a partir de la Constitució. Per tant, nosaltres veuríem de bon grat qualsevol proposta que ens fes la majoria en què es contemplés la possibilitat de desenvolupar una llei que regulés, entre altres coses, però específicament, l'objecció de consciència en l'experimentació d'animals. Això és el que s'ha fet en la Llei del 12 d'octubre del 93 a Itàlia. Pensem que és perfectament factible que es pugui dur en el nostre país.

Voldria també remarcar que les qüestions d'objecció de consciència en algunes carreres tampoc són el que pot semblar en un principi. És a dir, que es pugui objectar en carreres com Biologia, doncs, pot semblar una mica estrany, o pot semblar que d'alguna manera trenca el que és el pla d'estudis, però això, de fet, no és així, i no és així perquè hi ha molts biòlegs que mai —jo diria que són la immensa majoria— hauran de fer cap experimentació amb animals. En canvi, l'experimentació amb animals en el pla d'estudis actual de Biologia és obligatòria, perquè està en les pràctiques d'una assignatura que és obligatòria. Com poden comprendre, doncs, la gent, per exemple, que es dedica a la botànica, la gent que es pot dedicar a temes ecològics, la gent que es dedica a la inspecció d'empreses per qüestions de residus, que es dedica a la depuració d'aigües, aquest grup de gent, que és molt important, en cap moment, per la seva professió, per la seva feina que està desenvolupant, haurà de fer experimentació amb animals. I, per tant, nosaltres defensem que l'objecció de consciència en les carreres que, en principi, es fa aquest tipus d'experimentació sigui tinguda en compte en aquesta llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Torn en contra, el senyor Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president...

La Sra. ORANICH: Perdó, senyor president. Potser seria més pràctic que..., he retirat, de l'esmena consensuada, l'esmena 69, pel consens es retirava una part de l'esmena, però no la segona part. Potser millor defensar-la perquè el senyor Camps pogués fer la contestació conjuntament.

Miri, senyor president, només ens queda vigent..., tenia dos paràgrafs: queda consensuat el primer paràgraf, les tres primeres ratlles del segon paràgraf, però el que fa referència a l'objecció de consciència, que és en la mateixa esmena, ho seguim mantenint. Des de «tant»...

El Sr. PRESIDENT: Doncs, defensi-la ara.

La Sra. ORANICH: Sí, molt breument, senyor president, però potser al senyor Camps també li podrà ser més fàcil dir les dues qüestions. Nosaltres ara n'hem fet menció ja, a l'esmena a la totalitat, d'aquest punt. Deia el senyor Portabella –i nosaltres també ens hi apuntem– que, si per part del Grup de la majoria se'ns fes una oferta de la manera en què ens podríem posar d'acord en aquest tema, seria possible que llavors al final retiréssim aquesta segona part d'esmena. Com molt bé deia també la senyora Arnalot, hem estat transaccionant fins al darrer moment, en arribar aquí, i, per tant, aquest tema no ens acaba de quedar clar.

Nosaltres creiem que aquesta qüestió de l'objecció de consciència dels estudiants és una qüestió absolutament fonamental. En aquest sentit, ens voldríem adherir a la Declaració mundial dels estudiants per a una ciència i una biologia sense violència, i, per tant, entenem que és un dret que en un país democràtic no es pot negar a cap estudiant de Biologia. El senyor Portabella, amb major coneixement de causa que jo, ja que ha sigut estudiant de Biologia, deia que en molts casos no hi ha lloc, no hi cap. Jo crec que aquesta és una qüestió que no podem defugir, bé que legalment és possible que sigui en una altra llei on això s'hagi de regular.

De fet, el senyor Portabella, Esquerra Republicana, ell en nom d'Esquerra, regulava en aquesta mateixa llei el que seria l'objecció de consciència. El nostre Grup va creure més adient fer només una menció que s'hauria de regular l'objecció de consciència.

Si arribem a un consens en aquest tema, la retirariem. Si no, senyor president, aquesta segona part de l'esmena la seguim mantenint, perquè creiem que és un dels punts més importants d'aquesta qüestió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Torn en contra, el senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Bé, en resum, i jo comprenc que arribar al Ple amb tantes transaccions pot dificultar les tasques de direcció del debat, però, senyor president, al cap i a la fi, després d'aquestes dues-centes cinquanta esmenes, han quedat reduïdes a dos temes, en essencial, fins al punt que les altres han estat o bé transaccionades o bé retirades o bé acceptades. Per tant, aquests són els dos únics temes que queden. Temes que jo em temo que si els portéssim endavant en aquesta mateixa llei ens podria passar allò que anunciava jo abans que anéssim massa endavant del que és la realitat social.

Evidentment han passat..., parlo ara de la dosi letal 50, que ha estat definida amb molta precisió per la senyora Arnalot i més pel senyor Portabella i la senyora Oranich. Miri, m'explicaven, quan jo intentava imposar-me en tots aquests temes, senyor president, que òbviament desconeixia, que el

doctor Trueta, el conegut..., va descobrir un mètode innovador que ha salvat vides i ha salvat ferides importantíssimes, les ferides de bala en extremitats inferiors, gràcies a l'experimentació amb conills. És clar, i no era una dosi letal 50 –certament, era una altra època–: era amb dosi letal 100 –cent per cent. I, òbviament, els temps del doctor Trueta han passat, però avui encara les fèrules, les ferides de guerra de bala i les fèrules que s'installen pels humers, pels radis, pels fèmurs, són gràcies a aquella experimentació.

No vull fer en absolut demagògia; els temps han passat, i avui dia hem ja avançat, hem avançat en un pas important. Ho recordava en la pregunta escrita de la senyora..., la diputada, l'eurodiputada senyora Pollack, a la Comissió Europea, el 16 d'octubre del 94, demanava un pas endavant perquè als Estats Units, al Japó i en altres països de la OCDE deixés de ser obligatòria la dosi letal 50; perquè, senyores i senyors diputats, la dosi letal 50 és obligatòria –obligatòria– pel que fa a la recerca de medicaments. Els podrà sorprendre, però els assajos de determinació de toxicitat aguda vénen establerts obligatòriament a l'article 12 de la Llei 25/1990, de 20 de desembre, Llei del medicament, BOE 306.

És a dir, no podem, senyores i senyors diputats, saltar de l'obligatorietat legal d'una Llei d'àmbit estatal, saltar a la prohibició. Per què? Perquè a part que seria una terrible incongruència..., i ara no vull ficar-me en absolut en els temes de conflictivitat entre legislació estatal i legislació autonòmica, competències compartides en aquest cas claríssimament, claríssimament; sense ficar-me en aquest argument de tipus legalista, que ens impediria la regulació de la dosi letal en aquesta llei que estem tractant, sí que podem anar seguint els consells de l'OCDE.

Hi ha un instrument ratificat per l'Estat espanyol en què es preveu un ajornament continu dels estudis sobre no ja la supressió de l'obligatorietat de la dosi letal 50, que s'ha aconseguit al Japó, als Estats Units i que està pendent... –espero que s'aconseguirà a l'Estat espanyol aviat–, sinó la substitució d'aquesta dosi letal per mètodes alternatius. Això ja ho preveu l'esperit de la llei, ja es diu; però avui per avui, lamentablement, la supressió d'aquest tipus d'experimentació és absolutament inviable. Inviabile des del punt de vista pràctic, no pas des del punt de vista filosòfic. I per això, amb tot el sentiment, no..., és una transacció a la qual no podem accedir. Jo els demano, i els demano molt sincerament, a tots els ponents que l'han defensada, que vulguin retirar-la, i en canvi, en l'objecció de consciència jo els puc oferir una possible solució.

Aquí no vull fer, en absolut, una discussió sobre el dret a l'objecció de consciència. És un tema que ens portaria molt lluny. Ens portaria tan lluny que l'Estat espanyol únicament ho ha pogut regular pel que fa al servei militar i d'una forma, per molts grups i per moltes persones, no suficientment satisfactòria, però cap altre dret a l'objecció ha estat regulat. La doctrina, els experts, els polítics –senyores i senyors diputats, senyor president– discuteixen llargament sobre la possibilitat de l'objecció en temes tan sagnants, tan impor-

tants, no pas menys que els que estem parlant però que segurament, segurament, sense voler fer comparacions ni cap tipus de greuges, afecten molt i molt la identitat humana, que és tota l'objecció dintre l'avortament. Proposicions de llei reiteradament presentades pel Grup Popular des de l'any 84 no han trobat l'encaix legal. No em pronuncio en absolut sobre la conveniència o inconveniència de l'objecció dintre l'avortament, perquè això ens portaria a uns viaranyos absolutament insospitats i que, òbviament, escapen a la llei. Però, si en un tema tan essencial no s'ha trobat el desllorigador, senyores i senyors diputats, és ara segurament prematur, segurament mancat de suport legal –segur, en aquest cas, mancat de suport legal– la possibilitat de desenvolupar en una llei específica un tema tan i tan important com l'objecció de consciència.

Perquè –i no m'en vull escapar– és un dret recollit a l'article 16 de la Constitució. I vostè ho ha dit, senyor Portabella. I és un dret –ai las!– que necessita un desenvolupament legal. I aquest desenvolupament legal és l'article 53 de la Constitució, que preveu que només per llei –per llei estatal, en aquest cas– s'ha de desenvolupar l'exercici dels drets fonamentals previstos en el capítol II de la Constitució; entre d'altres, el dret que està contemplant, que és l'article 16. I jo els dic que topem amb un altre viarany, que és l'autonomia universitària i la possibilitat que les diverses facultats universitàries de Biològiques, Medicina, Veterinària, etcètera, facin els seus plans d'estudi.

Si a mi se'm soluciona –i perdonin la formulació grotesca de l'expressió– el topall constitucional i el topall de l'autonomia universitària, som-hi! Joestic disposat –i aquest és l'oferiment que els faig– a presentar..., no en aquesta llei, que segurament, fins i tot, si es pogués i tinguéssim capacitat de regular-ho no seria el lloc adequat, perquè mereixeria una llei general d'objecció de consciència que afectés no únicament els estudiants: no oblidis els professionals; els professionals en exercici, tant de les professions de veterinari com de les diferents formacions professionals especialitzades en aquest tema. Per tant, és una llei que abasta no únicament l'ensenyament universitari.

Però, salvant el topall de l'autonomia universitària i salvant el topall del desenvolupament legislatiu pendent de l'article 53 de la Constitució, jo els suggereixo, jo els demano, jo els proposo que signem tots els grups parlamentaris una proposició no de llei en la qual jo, com a ponent de la majoria, m'hi podria comprometre en aquest moment –ho repeteixo–, que, en el marc del desenvolupament via article 53 de la Constitució del dret fonamental, la llibertat individual, es pugui regular i s'impulsi el Govern que legisli, dintre de l'existència d'aquest marc i del respecte a l'autonomia universitària, l'objecció de consciència. Estic convençut que el senyor conseller, aquí present, no em desmentirà, i segurament que aquest compromís que així, de bursada, i sense tenir-hi cap possibilitat, li faig o li demano que assumeixi..., que no em desmentirà. Per què? Perquè realment existeix la voluntat de poder-ho fer. El que no podem és legislar en el buit.

Per tot això, jo els demano..., i jo hauré de votar, si vostès les posen a votació –i els demano que no ho facin–, les dues esmenes, la dosi letal 50 i el tema de l'objecció de consciència.... Jo els demano sincerament que no les posin a votació, perquè no voldria votar contra cap esmena d'aquesta llei i em dispenso amb vostès a un redactat que, de pressa, ja fèiem a impulsar, a demanar a aquest Parlament de forma unànime que impulsi la legislació de l'objecció de consciència comptant amb l'existència d'un suport legal a nivell d'Estat –desenvolupament de l'article 16, via article 53– i amb el respecte a l'autonomia universitària i en la fixació, naturalment, de les assignatures, que no podem obligar-los. Amb tot això he contestat a aquest grup d'esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Passem a l'article 13. Té una sola esmena, del Grup Socialista, la 79. (*La Sra. Arnalot demana per parlar.*) Sí, la senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Sí, senyor president. Jo voldria manifestar que després d'haver escoltat el senyor Camps, ponent de la majoria, i degut a l'ampli consens i diàleg que ha presidit aquest Projecte de llei, ja que ens demanava que si podíem..., bé, que retiréssim l'esmena 81, l'única esmena que quedava, que mantenia el Grup Popular, com que, senyor Camps, ja li he dit en la meua intervenció que Bèlgica ha prohibit des de l'1 de gener del 95 la dosi letal i com que esperem que hi hagi altres mètodes alternatius a aquesta dosi letal, el Grup Popular retiraria l'única esmena que havíem mantingut en aquest Projecte de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, queda retirada l'esmena 81.

La Sra. ORANICH: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

La Sra. ORANICH: Amb el mateix sentit i amb el seu permís, senyor president, amb el mateix sentit que parlava la senyora Arnalot i agafant les paraules i el compromís del senyor Camps, que pel que pot veure ha sigut molt convincent, doncs, nosaltres també retirariem l'esmena referida a l'objecció de consciència, agafant-li, però, absolutament el compromís, esperant que en un futur això es pugui regular, però una mica dient que, en el sentit que ell expressava, nosaltres ja tampoc aquí preteníem regular-la, sincerament. Per tant, retirariem l'esmena 69, part de l'esmena 69, que pel nostre Grup estava viva.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: La segona part?

La Sra. ORANICH: La retirarem també després dels arguments absolutament convincents del senyor Camps.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Article 13...

El Sr. PORTABELLA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. PORTABELLA: Sí, per sumar-me a les mateixes manifestacions que s'han produït pels companys ponents de la llei, tant la Pilar Arnalot com la Magda Oranich, i també

per afegir-me a la proposta que ha fet el ponent de la majoria, el senyor Jaume Camps.

Aleshores, pel que fa referència a l'objecció de consciència, a l'espera de signar aquesta Proposició no de llei que, de ben segur, ens serà proposada avui mateix, retiro les esmenes 72, 134 i 154. I en atenció també a...

El Sr. PRESIDENT: A veure, 134?

El Sr. PORTABELLA: Perdó, sí: 72...

El Sr. PRESIDENT: Sí...

El Sr. PORTABELLA: ...134 i 154...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: ...que les havia defensat conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí...

El Sr. PORTABELLA: I en atenció al diàleg que s'ha produït al llarg d'aquesta llei, i també en atenció a la petició que fa el diputat Jaume Camps, retiro les esmenes 67 i 136 –igual que la diputada Pilar Arnalot– que fan referència a la dosi letal 50.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Grup Socialista, l'esmena 79 a l'article 13.

El Sr. ROMA I CUNILL: Queda retirada, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, moltes gràcies.

L'article 14 no té cap esmena viva; hi ha una transaccional a la 82. L'article 15, tampoc. L'article 16, tampoc, cap esmena.

Article 17, esmena 91, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: la senyora...

La Sra. ORANICH: La retiro, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Esmena 92, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Senyor Portabella, la 92, a l'article 17.

El Sr. PORTABELLA: Sí, la retiro, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Article 18, esmena 95, del Grup Socialista: té la paraula el senyor Roma.

El Sr. ROMA I CUNILL: Gràcies, senyor president. Defensaria, si m'ho permet, la 95 i la 152 i, si em permet també, acumularia ja explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ROMA I CUNILL: Moltes gràcies, senyor president. Bé, aquestes dues esmenes són les que queden de tot un conjunt d'esmenes presentades pel Grup Socialista que han anat essent incorporades en els debats de ponència i que, per tant, en tot el conjunt aquestes són dues de les que formaven part del paquet d'esmenes, diríem, municipalistes, en el sentit de garantir que els ajuntaments puguin dur també un control d'aquests centres on es fa experimentació, a fi que hi hagi suficients garanties que no es vulneri l'esperit i la lletra de la llei. Per tant, ens reservàvem també el servei de vigilància i inspecció, com també la possibilitat de fixar taxes fiscals respecte a aquests serveis.

De totes maneres, dit això, eren més en el sentit de reforçar el caràcter que ja els mateixos equips municipals tenen en les seves mateixes normatives, per mitjà de les

llicències fiscals ja del mateix servei d'inspecció que poden tenir els ajuntaments, que considerem que no és indispensable mantenir aquestes dues esmenes, perquè en pro d'aquest acord i d'aquest consens que hem dit tots no són del tot indispensables de mantenir. D'aquí ve que anuncio la retirada d'aquestes dues esmenes que quedaven vives del Grup Socialista: la 95 i la 152.

I aprofitaria ara també, doncs, per fer una molt breu explicació de vot que una mica es ve a sumar a les que ja han manifestat la resta de ponents.

De fet, tots estarem d'acord que la Llei de protecció dels animals de l'any 88 va suposar un avenç molt important en la protecció dels animals; que va ser una llei, ja en aquell moment, avançada; una llei que va ser de les primeres, la primera, diguem-ne, d'Espanya i una de les més avançades d'Europa. Jo crec que ara, avui, tenim la satisfacció de tenir davant nostre un altre projecte de llei que és realment pels temps en què estem. Una llei que li augurem un èxit i un compliment com el que ha tingut la Llei de protecció dels animals i que es desprèn d'aquesta Llei que es va aprovar l'any 88. Una llei avançada, una llei en la qual el Grup Socialista ha tingut un posicionament partint de la base que encara ara l'experimentació amb animals és indispensable, s'ha de fer i, per tant, que el que sí que hem de fer compatible és que aquesta experimentació amb animals sigui compatible amb el fet d'evitar que afecti el major nombre d'animals i que, per tant, puguem reduir al mínim indispensable aquesta experimentació; que també s'eviti el dolor en tots aquells casos que també es faci compatible amb l'experimentació i que, per tant, compagini aquest respecte pels animals amb l'experimentació que hores d'ara encara considerem indispensable o inevitable.

També estem satisfets perquè ha presidit els debats d'aquest Projecte de llei el consens, com va ser així en la Llei del 88. Això és bo. Això ha creat una mena d'obligació per part de tots els grups d'intentar acostar posicions. Això ens ha portat que realment tots haguem fet esforços per aquesta aproximació, i el resultat és un projecte de llei que crec que pot satisfer realment tots els grups, no solament els grups parlamentaris, sinó també tots els grups de defensa dels animals. Després veurem les transaccionals que permeten realment que aquestes inquietuds i aquests sentiments es vegin reflectits en les transaccionals.

I també, lògicament, sumar-me a l'agraïment no solament a aquesta bona feina conjunta feta per tots els ponents, sinó també agrair a la lletrada senyora Imma Folchi la recerca de transaccionals o d'expressions, de vegades tècniques o jurídiques, que permeten que al final tots sortim contents de la feina feta al llarg d'aquests darrers mesos.

Bé, en tot cas, ens hem de congratular tots que ara ja, el dia d'avui, el Parlament de Catalunya es doti d'una nova llei, d'una llei que estarà entre les primeres no solament d'Espanya, sinó també d'Europa, i que en definitiva tots haguem col·laborat a fer possible que la investigació sigui compatible amb el respecte als animals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor Roma, la 156 també la retira? Del Grup Socialista. (Pausa.) També.

Esmena 96, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, a l'article 18: senyor Portabella, té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: La retiro, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Esmena 100, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, a l'article 19: la senyora Oranich té la paraula.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president, la retiraria amb aquest tracte, malgrat que era una esmena que jo personalment m'estimava molt perquè el secretisme amb què es fan tots aquests experiments, doncs, crec que és dolent. Si la gent sabés realment el que es fa, es pogués saber i se sabés el grau de patiment dels animals, segurament conscienciaríem més la societat. Però el consens ha estat important i, per tant, retiraria aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich.

Esmena 101, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Senyor Portabella, a l'article 19.

El Sr. PORTABELLA: Bé, és en la mateixa línia de l'exposat per la diputada Magda Oranich. Per tant, també la retiro, i aprofito també per dir que... No, perquè ja és de l'altre article: no aprofito res.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada la 101.

El senyor Camps es queda sense poder fer tornos en contra perquè s'estan retirant totes, eh?

La 108, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, a l'article 20. La senyora Oranich què ens ha de dir?

La Sra. ORANICH: ...perquè la retiro, sí. I el fet que el senyor Camps es quedi sense torn, senyor president, de dir-li que ha fet bona feina abans i, per tant, hem aconseguit el consens.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Llavors, en aquest moment, resten només tres esmenes. No, cinc.

A veure... Esmena 140, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, a l'article 24; continuació del 24, perquè proposa nous articles. Té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president, la retiraré, tot i que és una esmena que considero que hauria estat molt interessant de poder-se incorporar. En aquesta esmena nosaltres el que demanàvem és que les organitzacions reconegudes de defensa i benestar dels animals tinguessin capacitat per denunciar i inspeccionar, conjuntament amb els representants de l'Administració, aquelles irregularitats de la llei que s'hagin detectat. A nosaltres ens sembla important que la branca de la societat que està especialment sensibilitzada en els temes de protecció d'animals, com són les associacions de defensa dels animals, doncs, pogués participar d'aquest fet de denunciar. I aleshores, aquesta esmena, tot i que dintre del consens que s'està produint en la llei, no la sotmetrem a votació, sí que volíem manifestar que ens hauria agradat que hagués estat incorporada, ja que ens sembla que això hauria donat molta més legitimitat a la llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Encara que ha estat retirada, però, com que ha estat defensada, el senyor Camps pot consumir un torn en contra.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Sí. No és un torn en contra, és un torn de tranquil·lització, senyor Portabella.

El Sr. PRESIDENT: Almenys molt tranquil, eh?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Ja el comprenc, ja. Jo, si aconseguixo veure-m'hi, li diré la data de la Llei. Sí, és la Llei 30/1992, del 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i el procediment administratiu comú. En aquesta legislació, que és vigent a Catalunya, que la vam... (*Veus de fons.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyora Oranich, no me l'entretingui, perquè li estan donant la dada que demanava.

Gràcies.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: És a dir, a la Llei de règim jurídic i procediment administratiu comú de la Generalitat —era una llei que hem aprovat aquí, en el Parlament de Catalunya—, es preveu exactament l'esmena que vostè acaba de retirar: és a dir, la possibilitat de denúncia per part de qualsevol tercer. Evidentment, no fa referència en concret a una associació protectora en concret, però qualsevol associació, qualsevol persona, té dret en el procediment administratiu comú a l'actuació de denunciant o coadjuvant. Per tant, l'especialitat que vostè demana ja hi és, a la llei, i, per tant, no era pas oposició a la filosofia de l'esmena, sinó perquè ja ho tenim en una regulació.

És el mateix problema que vam consensuar per als terminis de prescripció. No fem especialitats. Fem un règim global administratiu a Catalunya, que no ens faci fer terminis diferents per a cada llei, que no ens faci fer una especialitat de denúncia per part de les societats protectores, que òbviament ja la tenen: ja la tenen amb caràcter general. Per tant, estigui tranquil.

I no em resisteixo a dir que en el tema de confidencialitat de dades l'estimada llei italiana el *Decreto legislativo in materia di protezione degli animali utilizzati a fini sperimentali o ad altri fini scientifici* preveu —preveu— la confidencialitat de les dades, quan així es garanteixi la possibilitat de la patent d'un experiment. No vull dir que perquè ho diguin els italians ja ho tingui de dir, en aquest cas potser també s'equivoquen, però en tot cas ens equivoquem conjuntament, que sempre és una forma de consolar-se.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Esmena número 150, a l'article 25, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: la senyora Oranich té la paraula.

La Sra. ORANICH: Retirada, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Esmena 151, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: el senyor Portabella té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: La retiro, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

En resten dues d'Esquerra Republicana de Catalunya: la 158 i la 159.

El Sr. PORTABELLA: Sí, senyor president, només...

El Sr. PRESIDENT: Sobre disposicions addicionals i transitòries.

El Sr. PORTABELLA: Sí, només defensaré l'esmena 158. Per tant, retiro la 159.

L'esmena 158 fa referència que, des del moment que entri en vigor aquesta llei, s'establirà una quota de pagament per cada animal amb el qual s'experimenti. Nosaltres pensem que si això s'hagués fet així o aquesta esmena hagués estat incorporada, doncs, s'hauria pogut incidir de manera important en la promoció dels mètodes *in vitro* que poden substituir el dels animals en l'experimentació amb animals. I d'altra banda és una aportació que fa la llei danesa dintre de les diferents lleis europees, i creiem que no seria, diguem-ne, cap disbarat.

Nosaltres no la mantindrem a votació, tot i que ens sembla molt coherent una altra vegada dins d'aquest consens general —jo crec que al final no queda cap esmena per sotmetre a votació—, però sí que ens ha semblat que el fet de cobrar aquest pagament per cada animal que s'experimenti desincentivaria el fet d'utilitzar animals per a experimentació, i que el fet que aquestes quotes s'utilitzessin posteriorment com a cànon per impulsar projectes i desenvolupament de tècniques alternatives aconseguiria que s'aconegués un equilibri en primer terme, i posteriorment una substitució real dels mètodes *in vitro* en relació amb els mètodes *in vivo*.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Camps vol dir alguna cosa? (Pausa.) Molt bé. El senyor Portabella ha dit que no en quedava cap, però sí, jo en tinc anotades dues de vives: la 14, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, i la 15, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, de manera que ara m'haurien de precisar si es mantenen o no es mantenen. Senyora Oranich?

La Sra. ORANICH: La mantindrà, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: La manté; molt bé. I...

El Sr. PORTABELLA: Bé, tenint en compte que el text...

El Sr. PRESIDENT: Suposo que també, perquè és el mateix contingut, de manera que...

El Sr. PORTABELLA: Exacte, exactament.

El Sr. PRESIDENT: ...també la mantindrem.

Molt bé, doncs, queden només dues esmenes vives. Aquestes serien les que primer sotmetríem a votació. Les votariem conjuntament aquestes dues? (Pausa.) 14 i 15?

La Sra. ORANICH: Pel nostre Grup no hi ha inconvenient, senyor president; són idèntiques.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, se sotmeten a votació les esmenes 14 i 15.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 11 vots a favor, 59 en contra i 26 abstencions.

Ara procediria la votació de les vint-i-set esmenes transaccionals, a les quals se'ls podria donar lectura, si no és que els senyors portaveus, que són coneixedors i tenen el text

d'aquestes transaccions, les donin per sabudes i conegudes, i per consegüent es podria passar directament a la votació de totes elles globalment. D'acord?

El Sr. PORTABELLA: Sí, senyor president. Jo crec que hi ha acord i que, per tant, podríem passar directament a la votació.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es voten aquestes esmenes transaccionals conjuntament.

Vots a favor?

Les esmenes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació els articles de la llei segons el text de la Comissió. (El Sr. Portabella demana per parlar.) Senyor Portabella?

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Per demanar votació separada dels articles 2, 4 i 12, que poden anar en un sol bloc.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es voten aquests articles conjuntament, 2, 4 i 12.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 85 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació la resta d'articles, així com l'exposició de motius i el títol i títols de la llei.

Vots a favor?

Tots aquests extrems han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació, el senyor Reguant té la paraula per fer explicació de vot.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que digui que la sensibilitat —després d'agrair la presència del senyor conseller del Departament— en la Ponència que jo vaig copsar va ser absolutament idèntica per a tots els membres de la Ponència, fins al punt que algun d'aquests membres de la Ponència, per la seva defensa dels animals, un dia va decidir dedicar la seva vida a estudiar l'*homo sapiens*, l'*homo mensura*, des de la neurobiologia, des de la fenomenologia.

I dir-los també que l'experimentació animal és absolutament fonamental per avançar, com vostès saben, en el coneixement de la ciència, i que per experimentar amb animals i per regular una llei d'experimentació el que és bàsic i fonamental és estimar els animals, i amb aquesta idea el meu petit Grup va també treballar en aquesta llei de manera intensa i amb interès.

Cal, en primer terme, dir-los que el vot ha estat favorable i retirades les esmenes perquè el nostre objectiu era treballar des de l'òptica de fer aportacions positives, i, com és lògic —i vostès ho comprendran—, aquí no tenia massa sentit que m'anés aixecant —cosa respectable, naturalment, per a altres ponents— per dir si retirava o si deia una cosa o altra, per acabar en el mateix punt, cosa que s'explica en la dinàmica política, però no en la meua en aquest cas.

Vull dir-los que el text de la llei ha estat, des del nostre punt de vista, absolutament satisfactori, perquè pensem que

és el millor text possible i el més complet, tant per l'esforç que s'ha fet en anar-lo millorant, des de l'interès del ponent de la majoria, el senyor Camps, que ha treballat de manera intensa amb la Conselleria per intentar arribar a acords transaccionals i ha treballat amb tenacitat i èxit; també la col·laboració abnegada i constant de la lletrada senyora Imma Folchi, que també va col·laborar perquè tot això arribés a bon port; també per l'esforç de cada un dels ponents.

Val a dir que en aquesta Llei hi ha aspectes que ens sembla que són millorables, no cal dir-ho, i segurament el mateix senyor Camps i el senyor conseller estimarien que sí, però segurament les lleis tenen com a finalitat última servir la ciutadania durant un període limitat de temps, i estic segur que aquesta llei farà aquesta funció. I això no vol dir que en el seu dia es puguin presentar modificacions o que el reglament resulti més o menys complet i es puguin prendre iniciatives parlamentàries d'un sentit o d'un altre.

Dir-los que alguns aspectes, en la col·laboració, els assessors que en aquesta matèria jo he tingut no els satisfien del tot; en les transaccionals s'ha acabat per donar un gir molt satisfactori. I des d'aquí li puc dir, senyor Camps, que, des del punt de vista que jo defenso, els temes de la dosi letal 50 i els temes de l'objecció de consciència a mi –deixin-m'ho dir– em semblen collaterals, no em semblen fonamentals en aquesta llei, i naturalment respectant aquells que els sembla que són temes realment bàsics, no cal dir-ho; però a mi, des del coneixement de què jo dispo, em semblen absolutament collaterals.

Per exemple, vostè esmentava que difícilment el doctor Trueta, induït per haver descobert el *crush syndrome*, el síndrome d'esclafament i de mort dels que quedaven esclafats d'una extremitat al cap de vuit dies per insuficiència renal aguda..., després va investigar el tret i també va trobar l'aplicació de curacions per embenats compressius, cosa que va experimentar abans amb unes dosis letals molt més superiors que el que aquí estàvem discutint.

Quant a l'objecció, ja he dit que ho trobo secundari, perquè realment la nostra societat té unes prioritats des del meu punt de vista que realment fan d'interès, no?, de conservar aquesta idea que algun dia es podrà prendre en consideració, però en aquest moment no m'ho sembla. Per això li anuncio també que li signaré amb gust aquesta Proposició no de llei que vostès proposen, perquè em sembla una postura intel·ligent, que dóna sortida també a aquest punt que semblava el més conflictiu de tots els d'aquesta llei.

Bé, no m'estendré a dir que els nostres posicionaments i les esmenes que vam fer se sustentaven sobre els posicionaments legals de l'Estat i de la Unió Europea, com el senyor Camps sap, i que, en tot cas, els acords a què s'han arribat ens han semblat des d'un principi satisfactoris, motiu pel qual ens semblava que tot el que havíem de fer és el que ara estem fent, perquè la resta ho va fer vostè, senyor Camps, treballar molt amb la Conselleria i amb els ponents que tenen més sensibilitat que qui els parla.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El Grup Popular ja ha fet explicació de vot. El Grup d'Iniciativa vol fer-ne? (*Pausa.*) Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. No faré explicació de vot, però no voldria acabar amb les intervencions del Grup Parlamentari d'Esquerra sense agrair el paper que ha jugat i l'interès que ha mostrat la lletrada Imma Folchi al llarg de tota la Llei. Sens dubte, potser això ho hauria d'haver inclòs en la part del discurs, però la veritat és que la seva col·laboració no ha estat puntual, sinó que ha anat al llarg de tots els articles i no he acabat de trobar l'article en el qual dir-ho, i per això ho he volgut dir ara.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella, en nom propi i de la senyora Folchi. (*Rialles.*)

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, vol fer explicació de vot? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Presa en consideració de la Proposició de llei sobre dinamització econòmica local

Doncs, podem passar al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei sobre dinamització econòmica local, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat.

Per a un torn a favor, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Jordi Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en fer aquesta exposició és bo que partim de la Resolució sobre l'orientació política general del Consell Executiu que es va aprovar en el plenari d'aquest Parlament el 27 d'octubre de l'any passat. En aquesta Resolució es demanava o, en definitiva, es deia que s'havien de fer polítiques de foment i suport de l'autoempresa, per una banda, i al mateix temps també es deia que aquesta política activa s'havia de fer en col·laboració amb els ajuntaments.

És a partir d'aquesta Resolució que pren aquest Parlament que el Partit Socialista, i també per una visió municipalista de la dinamització econòmica, va tirar endavant aquesta Proposició de llei. En el rerefons, evidentment, hi ha el problema principal amb què s'enfronta la nostra societat, que és el problema de l'atur: si la nostra societat és capaç de donar sortides a aquest problema de l'atur, la nostra societat té futur; si això no és possible, el futur de la nostra societat és molt més que problemàtic. Per donar unes dades, tinguem en compte que el més colpidor, que és l'atur juvenil, al nostre país està a uns nivells d'un 43% i a nivell de la Unió Europea d'un 21%, és a dir, si la integració dels nostres joves, que es fa, s'ha fet històricament mitjançant el món del treball..., no aconseguim donar la volta a aquest tema, el futur de la nostra societat és més que problemàtic.

Per això creiem que és necessari mobilitzar tots els recursos possibles per crear aquest caldo de cultiu, per crear ocu-

pació, per humils que siguin. I, en definitiva, crec que és per aquí per on el Grup Socialista ha intentat portar endavant aquesta llei. En aquest aspecte, no és una cosa isolada: el llibre blanc de la Unió Europea ja en parla, posa molt d'èmfasi en polítiques de molt abast, però crec que en definitiva el podem posar dins d'aquest marc.

En definitiva, el que es pretén amb aquesta Proposició de llei és que els ajuntaments no quedin al marge del que és la dinamització econòmica, del que és el foment de l'economia endògena i el que és el foment de l'activitat empresarial. Fins ara ha semblat que només l'Estat i només les comunitats autònomes havien d'actuar en aquest tema. Arreu d'Europa no és així; i també en el nostre país, en les zones metropolitanes, els ajuntaments també han apostat decididament pel tema que les entitats locals, els ajuntaments, les entitats supramunicipals també actuïn en aquest sentit. Per això nosaltres hem fet aquesta llei, i també fixant-nos en uns problemes que plantegen aquesta incursió, aquesta necessitat de sumar esforços, també, dels ajuntaments, al voltant del tema de crear ocupació fomentant l'economia endògena.

Fins ara, quan els ajuntaments –principalment els ajuntaments de la Catalunya interior– s'han plantejat el problema de fomentar la seva economia, s'ha plantejat només a dos nivells: el nivell, concretament, dels terrenys industrials, el terreny de les infraestructures, de comunicacions, i el terreny de l'ensenyament, és a dir, de la formació. Crec que hem d'anar més enllà i crec que en definitiva és això el que es diu, que hem d'implicar molt més la gent del territori i no solament donar-ho tot a les infraestructures.

També un altre problema que es planteja en tirar endavant aquestes idees a nivell municipal és la dispersió d'ajudes; és a dir, tothom vol fer propostes, totes les conselleries, la Unió Europea i l'Estat fan normatives per a aquest tema, però al final el que s'origina és una dispersió enorme que el que fa és crear vertaders laberints administratius per tirar endavant això. En definitiva, aquí tinc un retall de premsa, una premsa especialitzada, no sé si és exagerada però la llegeixo textualment, i diu el següent: «Existen más de dos mil líneas de ayudas diferentes que, si las empresas conocieran y supieran acceder a ellas, podrían ser muy interesantes.» En definitiva, el que hi ha aquí és un cúmul de dispersió d'esforços que és important focalitzar sobre el territori si volem ser efectius.

Un altre tema que ens plantegem a nivell local, sobre el territori, és la poca adequació de la formació, és a dir, de l'oferta i la demanda de formació en llocs determinats del territori. També tinc un altre retall de premsa aquí que diu molt clar que els empresaris no estan gens convençuts de com funciona la formació professional. Creiem també que és important que les necessitats d'ajuda, les necessitats de formació siguin adequades al territori, i per això creiem que les entitats locals, els ajuntaments i les entitats supramunicipals poden dir-hi la seva.

En aquest tema, en aquest cas també el que volem dir és que el que s'està plantejant aquí no és una cosa *ex novo*, és una cosa que ja actualment s'està fent, i crec que els prece-

dents que hi han, les actuacions que s'han fet ja en àrees metropolitanes, són un bon punt de partida. És a dir, les entitats –no diem noms– que hi pot haver a nivell de Barcelona, o a nivell de Tarragona, o a nivell d'Esplugues, l'Hospitalet, Sabadell, etcètera, ja ens donen una idea a seguir, però això ho han fet més per voluntarisme, per voluntat de donar un servei als seus ciutadans que no pas perquè hi hagi una normativa, en aquest cas autonòmica, que ajudi a tirar endavant aquesta nova cultura.

No obstant això, ens trobem que en aquest cas la cultura que es viu i que es veu en aquestes àrees metropolitanes, és a dir, a la part més costanera del nostre país, no té una irradiació a la Catalunya interior; la Catalunya interior encara planteja tots aquests temes de dinamització econòmica només en les infraestructures i en els temes de terrenys industrials i l'ensenyament. Són condicions necessàries, però no són suficients per tirar això endavant.

Nosaltres volem també, amb aquesta llei, els socialistes, irradiar aquesta cultura de dinamització econòmica, que ja dóna molt bons resultats en les zones costaneres, les zones metropolitanes, difondre-la concretament a tot el territori per tal que valors com poden ser la concertació social, la cooperació i al mateix temps també la divulgació del saber fer empresarial arribi a tot arreu.

En definitiva, també, estem tirant endavant una cosa que demana la societat; concretament, aquí també tinc un document fet d'una cambra de comerç del nostre país, catalana, i parla d'una manera molt clara, en parlar d'un tema d'actuació que hauria de ser preferent, parla que «el progrés econòmic passa per facilitar i estimular l'activitat emprenedora de les persones que decideixin posar en marxa projectes empresarials. Tanmateix, és important col·laborar en la formació d'un empresariat dinàmic, modern, eficaç i innovador». Després, en el moment de plantejar-se mesures, diu concretament que «és necessari crear estructures àgils d'assistències als empresaris, d'anàlisis de viabilitat de projectes», etcètera. És a dir, no estem fent una cosa que no ho demani la societat, sinó que realment la societat també ho demana.

En aquest tema hem de veure que també altres organismes, altres administracions estan treballant en aquest nivell. A nivell europeu hem vist, per exemple, actuacions com les que ha fet Neuchâtel –dic Neuchâtel perquè és una estructura territorial similar al que pot ser una comarca o una entitat supramunicipal de les nostres– i, per exemple, també el que ha fet el País Basc en actuacions concretes per desenvolupar, concretament, «el desarrollo y el potencial endógeno» d'uns indrets determinats.

És a partir d'aquí que els socialistes hem fet aquesta llei, per tal de donar elements als nous ajuntaments per tal que puguin col·laborar decididament en aquesta lluita, que és important, contra l'atur, de fomentar mesures actives d'ocupació i en el fons, també, ajudar al reequilibri territorial del nostre país.

Aquesta llei –passo directament ara a explicar-la– té un article 1 que parla de quin àmbit: l'àmbit el posem a nivell

municipal i supramunicipal. Creiem que la massa crítica dependrà de les circumstàncies del territori concret; no podem fer una llei, doncs, rígida: hem de fer una llei adequada al territori. I després, també, aquest article 1 ens parla d'uns objectius que són, en el fons, aflorar nous emprenedors, ajudar la gent amb idees i, al mateix temps, intentar una projecció externa de les zones que volem incentivar i que volem dinamitzar.

En l'article 2, el que intentem és concretar aquesta idea en el que deia abans aquesta cambra de comerç que he llegit les seves idees. En definitiva, això es concreta amb fomentar la concertació social mitjançant el que en diem uns «centres de dinamització econòmica local», que aquest és el nom, però que en definitiva el que actualment existeix sobre el territori, evidentment, s'hi pot adequar, i penso que en definitiva també pot donar els seus fruits. En el fons, també, una de les funcions —entre les diverses funcions que donem a aquests centres de dinamització econòmica local— és facilitar la inserció en el mercat del treball dels recursos humans, és a dir, adequar l'oferta a la demanda de formació del territori; també l'assistència i suport a noves iniciatives empresarials, i en el fons el principal és donar estímul a la gent, al territori, a la gent d'aquest territori que vulgui tirar endavant iniciatives per tal d'ajudar a crear activitat econòmica arreu del país.

En l'article 3 avancem també una idea —que també l'hem dit anteriorment, que és la que funciona i hauria de funcionar— que és, en definitiva, el cofinançament: és important que els ajuntaments o les entitats supramunicipals s'hi comprometin, però encara molt més important és que la Generalitat també hi digui la seva, evidentment, i cregui en aquest projecte. És a dir, si la Generalitat és la nostra màxima institució, evidentment, ha de voler aquest equilibri territorial i, en definitiva, hem d'intentar —ella també hi ha de col·laborar— estimular tota la gent del territori que vulgui treballar en aquest sentit, creant per a aquest cas un fons de dinamització econòmica local.

Amb l'article 4 intentem, doncs, avançar en la coordinació i la simplificació de les actuals ajudes o normatives que hi ha a nivell català sobre les ajudes o la normativa que hi ha per estimular l'activitat econòmica. Si ens hi fixem, actualment moltes conselleries —podríem posar Indústria, Agricultura, Treball, etcètera— actuen d'una manera potser molt voluntarista, però desordenada, i al final arribem al que deia aquell article de premsa: moltes ajudes, molt disperses, i la persona que no té capacitat de poder discriminar quin tipus d'ajuda s'enfronta amb un vertader laberint en el moment en què vol tirar endavant una iniciativa empresarial.

En l'article 5, el que s'intenta és fomentar les iniciatives empresarials en dos nivells: és a dir, un fons d'emprenedors, per tal que la persona que vulgui tirar endavant una iniciativa empresarial, una petita empresa, que vulgui fer una autoocupació, sàpiga que en el temps que li tocarà —diguem-ho d'una manera gràfica— el pas del desert en què les despeses seran importants i els guanys minvats tindrà un sustent perquè pugui tirar endavant aquesta empresa i evitar, per tant,

la mortaldat de les empreses de nova creació; i al mateix temps, la creació d'un fons d'inversió per tal de poder crear empreses sobre el territori, fet per la gent amb idees dels diferents indrets.

En l'article 6 parlem que és necessari avançar en unes experiències que donen molt resultat arreu d'Europa i també al nostre país, a les zones principalment metropolitanes, per tal que es creï un brou de cultiu que faciliti l'aflorament de nous emprenedors, com poden ser els viviers d'empreses. Això és un sistema que funciona des de fa molts anys arreu d'Europa, funciona també al nostre país des de mitjans dels anys 80, i creiem que aquesta cultura de crear aquests centres d'empreses, aquests viviers d'empreses, s'ha d'incentivar també des de la Generalitat amb aquesta cooperació, amb aquesta coordinació de les diferents institucions.

I l'article 7 és un article que, en definitiva, ens ha de fer veure que el tema no és solament municipal, no solament és autonòmic, sinó que també és un tema que té una dimensió europea per la manera com s'està imbricant la Unió Europea en aquest tema. Per tant, creiem que el conjunt d'idees, el conjunt d'ajudes, el conjunt de normatives que a nivell europeu poden tenir els diferents emprenedors, les diferents persones interessades a autoocupar-se, a crear ocupació..., han de tenir un sistema fàcil, àgil i senzill d'accedir a aquestes ajudes, a aquestes iniciatives.

Aquesta, senyores i senyors diputats, és en síntesi la idea i l'articulat de la lei. Espero de tots vostès el seu suport per tirar-la endavant, perquè en definitiva crec que, si hem de sumar esforços en aquesta lluita que tots plegats tenim davant, de l'atur, hem de saber imbricar, evidentment, no solament l'Estat i la comunitat autònoma, sinó també els nostres ajuntaments i les nostres entitats supramunicipals, i també les nostres comarques.

Gràcies per la seva atenció; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Hi ha possibilitat de torn en contra. *(Pausa.)* No essent així, els altres grups poden participar per indicar la seva posició. El Grup Mixt? El senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per anunciar l'actitud favorable que sigui presa en consideració aquesta Proposició de Llei, perquè pivota sobre dues assignatures bàsiques per resoldre la situació dels més necessitats del país: això és, per combatre l'atur des del municipalisme i implicant les altres administracions que són corresponsables que en els municipis hi hagi una vida productiva intensa.

Fa uns dies —abans-d'ahir, em fa l'efecte— recordava —i ho cito així només de memòria— que el conseller Farreres intentava posar damunt de la taula aquest mateix tema, sobre intentar incentivar l'empresa local i també oferir assessorament tècnic municipal i també que amb la banca es negociaria, per si hi pogués acudir, per tenir crèdits preferents.

Per això, encara amb més motiu, senyor Piella, cal recolzar la seva sol·licitud de presa en consideració, perquè seria bo que des de l'òptica legal això quedés ben lligat, aquesta cosa que sembla que és una idea compartida també pel Go-

vern en aquest moment. A més, en tirar-se endavant la seva sol·licitud, el que es faria seria donar forma de llei a l'aprovació del que es va aprovar en la sessió plenària del 27 d'octubre de 1994, subsegüent al debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu, pel que fa a fomentar el fet d'implementar l'autoempresa. És a dir, es donaria sentit legal a aquesta cosa que va ser votada per majoria.

Per altra part, la seva Proposició de llei contempla evitar, ajudar a salvar el laberint administratiu en què es troba la gent que en un poble vol tirar una iniciativa productiva endavant, i, naturalment, reforçaria el naixement de l'empresari autònom. Això vostè ho diu en la seva exposició de motius; només faig que repetir-ho en veu alta, perquè crec que és important que, si es diu «sí» o es diu «no», quedi molt clar què és el que vostè està sol·licitant: està sol·licitant que els municipis participin en un règim intens i d'igualtat en la reactivació econòmica, i que no quedin marginats i Catalunya quedi dividida, com sempre, en unes capes amb poques necessitats i altres amb moltes necessitats. Per això trobo també interessant aquesta proposta, que podria ser el nom que vostè diu: crear el centre de dinamització econòmica local —o una altra fórmula; això no seria, em fa l'efecte, el problema—, on es pogués trobar aquella gent, en el poble, institucions locals incloses, per intentar impulsar aquest esperit creador.

I per a això, naturalment, fan falta recursos, aspecte que vostè recull en l'article 3 i també en l'article cinquè, de forma diversa i creuada, que, en definitiva, va a raure que els municipis hi han de participar, però que també el Govern de la Generalitat hi ha de participar incloent en els pressupostos una partida per a aquesta finalitat concreta, per bé que hi ha aquell altre fons que aquest any, gràcies a una esmena esmentada del Partit Socialista i acceptada pel Grup de la majoria, crec que es va implementar el Fons de cooperació local amb 4.000 milions de pessetes. Això no seria exactament treure els diners d'aquest fons, jo he entès, sinó que seria crear un fons a part, un crèdit específic per a desenvolupar aquesta Llei. Si no, altra cosa no tindria massa gràcia ni sentit.

Per tant, el fet que a l'article 4 vostè proposi una comissió tècnica interdepartamental de suport als nous emprenedors, jo crec que es concreta en l'apartat segon, quan les funcions d'aquesta comissió són de coordinació i simplificació de les polítiques que duguin a terme els diferents departaments de la Generalitat envers les noves iniciatives empresarials.

En definitiva, senyor diputat Piella, em sembla, la seva, una iniciativa que s'adiu i és coherent amb la seva forma d'entendre la política, i que, d'alguna manera, ha de provar-se. Voldria dir que, realment, no solament la Generalitat i els consells comarcals han de vetllar per les iniciatives municipals, sinó que aquestes, de manera autònoma i com a elements primordials de les seves iniciatives, tenen el recolzament de les altres institucions, sigui quin sigui el color que domina aquestes institucions, per intentar donar un impuls i incorporar-se a la reactivació econòmica des de la creació d'ocupació.

M'ha semblat que la seva Proposició de llei era intel·ligent, oportuna i que s'adiu amb aquest intent que està en l'ànim de tothom de relançar el país cap a la creació d'ocupació. Veurem a la tarda, o demà, en una interpellació que substanciaré al conseller senyor Farreres, aquella idea del concert, del contracte estable, com realment és quelcom que fa falta complementar amb moltes altres iniciatives —que també ho reconeix la Conselleria—, i alguna d'aquestes podria ser aquesta Proposició de llei, si s'acceptés la seva proposta de presa en consideració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Si m'ho permet, des del mateix escó, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular, evidentment, donarà suport a aquesta presa en consideració d'aquesta Proposició de llei sobre la dinamització de l'economia local, per un principi fonamental: el nostre Grup és un grup profundament municipalista, creu en el municipalisme, creu en el principi de subsidiarietat i, per tant, tindrà i té tot el nostre suport qualsevol iniciativa parlamentària encaminada al foment i a l'ajuda al municipalisme. I creiem que els municipis del nostre país, pilar fonamental de l'essència també del nostre país, tenen quelcom a dir respecte a l'economia, i que des dels municipis es coneixen realment tots els problemes. Vostè ha sigut alcalde de Ripoll; és una població que ha patit i pateix les conseqüències de l'atur com poques poblacions, i, per tant, pot comptar amb tota la nostra col·laboració en aquest sentit. A més a més, les directrius de la Unió Europea —vostè ja n'ha fet esment— van per aquest camí.

No entraré jo a discutir ara el que és la Proposició de llei en sí, els sis articles d'aquesta Proposició de llei —evidentment, això seria motiu de discussió posterior a través de la via d'esmenes—, però creiem que és totalment necessari, absolutament necessari, que els nostres municipis rebin el recolzament de les diferents institucions supramunicipals, començant pel Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat.

Per tant, compti amb el nostre suport i amb la nostra felicitació per aquesta Proposició de llei sobre la dinamització econòmica local al nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya..., no, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, tenim una Proposició no de llei, que en aquest cas presenta el Grup Parlamentari Socialista... —perdó, una Proposició de llei—, amb la tranquil·litat que dóna sortir sabent que això, segurament, serà aprovat per unanimitat, tota vegada que, tot just acabats els recents

jocs florals, és evident que, potser la flor natural no, però sí l'englantina d'or, se la va emportar la coincidència massiva de totes les forces polítiques d'aquest país que, des dels ajuntaments, se solucionaria o tothom es comprometia a solucionar el problema de l'atur. Per tant, si volem solucionar una cosa, fins i tot amb un llibre molt gruixut de programa general que hom ha tingut ocasió de fullejar, doncs, si es vol solucionar una cosa, suposo que tots estarem d'acord a posar els instruments per poder fer això possible. I això és lògic, perquè és evident que, amb motiu de la recent contesa electoral, una de les preocupacions més grosses que els ciutadans manifestaven als volts dels problemes de les ciutats i dels pobles era el problema de l'atur. I si, vist des d'una escala estatal, o fins i tot a nivell nacional, les xifres de l'atur poden ser, doncs, una dimensió macroeconòmica, vist des d'un ajuntament, l'atur té cara, té noms i té cognoms, i, per tant, amb independència que ara per ara els ajuntaments no tenen competències en matèria d'ocupació, també és veritat que els ajuntaments han intentat fer o han intentat tirar endavant moltes iniciatives per, d'alguna manera, incidir sobre aquest drama que és la manca de feina. Fins i tot, en algunes ocasions, utilitzant alguns mecanismes que probablement no s'ajusten al text constitucional: hi ha, de vegades..., fruit de la pressió del problema en algunes localitats, s'han adjudicat obres posant condicions que només es poden contractar persones d'aquella mateixa localitat, i penso que en aquest sentit..., no sé fins a quin punt s'ajusta a la igualtat d'oportunitats i al fet que no hi hagi discriminacions per raó de circumstàncies personals o d'altre tipus, vull dir, de les persones, però, d'alguna manera, evidència el drama que existeix i la necessitat de donar-hi resposta.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, és lògic que al seu moment es prengué o es votés la Resolució d'aquest Parlament, subsegüent al debat de política general de 1994, i, per tant, tota vegada que ha passat ja molt de temps i no s'ha plasmat en cap iniciativa en concret, per tant, a nosaltres ens sembla interessant aquesta que ens presenta avui el Grup Parlamentari Socialista. És necessari suplir aquests esforços i és necessari racionalitzar el procés.

Crec que és interessant el text, amb independència que quan entri en ponència, doncs, lògicament, nosaltres també hi presentarem les nostres esmenes, amb l'interès de millorar, de modificar, de matisar alguns efectes, però jo voldria fer algun comentari sobre algun dels articles que avui se'ns proposen.

En primer lloc, la comissió tècnica interdepartamental de suport als nous emprenedors, que proposa que hi hagi fins a vuit departaments de la Generalitat que estiguin representats en aquesta comissió tècnica, a nosaltres ens sembla absolutament imprescindible, perquè moltes vegades, fins i tot els ajuts que en aquests moments hi ha en relació amb aquests afers, que normalment procedeixen del Departament de Treball, a vegades decisions d'altres departaments poden desestabilitzar completament una població; per exemple, quan l'Incasol decideix o algú decideix que l'Incasol vengui un terreny perquè s'hi instal·li una determinada empresa, pro-

dueix uns efectes sobre el territori que, si no van coordinats amb altres aspectes, com són accessos, com és el subministrament d'aigua, com és d'on vindrà la mà d'obra, etcètera, és evident que és necessari coordinar aquests efectes. Recordo encara —i probablement algun il·lustre diputat també ho va viure— la preocupació, per exemple, que especialment des del Bages es vivia per part d'algunes empreses quan es va plantejar tot l'afer de la SEAT i la possibilitat de concentrar a la Zona Franca un parc d'empreses; hi havia empreses que subministraven a la SEAT, que estaven situades en altres comarques, que deien: «Atenció, que segons com es faci poden desindustrialitzar determinades zones del país.»

I així podríem anar posant un llarg reguitzell d'exemples que ens porten a la conseqüència lògica que és necessari coordinar, que és necessari, d'alguna manera, tenir una política integrada, i que la política puntual de cada un dels departaments a vegades pot ser, fins i tot, contraproductiu, o pot resoldre un problema puntual però en pot provocar d'altres de molt importants.

L'altre comentari que voldria fer és en relació amb el darrer article, el dels programes de la Unió Europea per a la dinamització econòmica, que efectivament és un tema importantíssim. En aquests moments hi han recursos importants per part de la Unió Europea, que molts ajuntaments no hi tenen accés, o tenen moltes dificultats per a accedir-hi, i per tant, anar a fórmules, en alguns casos, supralocals —suposo que poden ser comarcals, o de diverses comarques—, i per tant, a partir d'aquí, tenir unes unitats que permetessin tenir accés a aquests fons estructurals, especialment tot allò que fa referència al Fons social europeu i d'altres de puntuals que hi hagi, a nosaltres ens sembla que és bàsic, que és fonamental, perquè, si no, per la via de fets s'estan produint uns desequilibris d'uns municipis respecte a uns altres, o bé perquè tenen més infraestructura o més informació per a tenir accés a aquests fons, o perquè les limitacions del mateix fons els impossibiliten de poder tenir-hi accés, i, en canvi, ho necessiten tant o més que altres ciutats que tenen les possibilitats d'accedir-hi i tenen les possibilitats d'utilitzar-ho.

Per tant, nosaltres creiem que si de veritat tots plegats ens hem cregut que hi havia una voluntat —o així ho hem explicat als nostres conciutadans— que des dels ajuntaments, amb independència de la manca de competències, i, evidentment, de la manca de recursos que tenen els ajuntaments..., si de veritat quan ho dèiem ens ho crèiem, i creiem que des dels ajuntaments s'ha d'intentar incidir sobre el món, sobre la problemàtica de l'atur i les possibilitats de generar ocupació i de recolzar les iniciatives locals d'ocupació que sorgeixen espontàniament o provocadament o que cal provocar, avui el que procedeix, amb independència de les modificacions que siguin necessàries en el text que se'ns presenta, és un vot unànim per perquè tots nosaltres tinguem credibilitat davant del conjunt de la població.

Si no —i no em refereixo a altres mesures que es puguin fer des d'altres instàncies de l'Administració—, si no, que m'expliquin —i crec que algun nivell de coneixement en tinc— quines mesures en concret, sense un instrument que ra-

cionalitzi i possibiliti sumar esforços, es prendran des dels ajuntaments per a combatre d'una manera eficaç l'atur. Que m'ho expliquin. M'agradarà molt i en prendré nota de manera curosa per poder-ho materialitzar. Però totes les experiències que s'han fet en aquests moments, a més a més de tenir, tal com deia fa un moment el diputat que presentava un plànol-guia per saber el trencacolls que és moure's pels diferents organismes de l'Administració, per saber a quines finestres cal trucar, quines portes cal obrir per poder tenir accés a fons..., la necessitat –hi insisteixo– de crear aquests organismes a nivell local, de coordinar-nos amb l'Administració de la Generalitat, facilitar l'accés als fons estructurals europeus i, en definitiva, d'alguna manera, fer possible aquesta incidència des dels municipis en el món del treball o de la manca de treball.

Per tant, i en conseqüència, lògicament, el Grup d'Iniciativa per Catalunya votarà favorablement aquesta Proposició de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Morera.

El Sr. MORERA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, certament, els ajuntaments, en aquests darrers temps, els ajuntaments catalans, igual que la resta d'ajuntaments europeus, probablement –això sí– amb una mica més de retard, han assumit o han dedicat part de la seva gestió pública a allò que es diu «promoció econòmica», «dinamització de l'economia local», «incentivació», etcètera. Jo feia referència fa poc que, en molts programes de moltes forces polítiques en aquestes eleccions que ara es van celebrar al nostre país, un eix essencial, i jo diria dels més importants del programa de qualsevol força política que volgués, doncs, fer una aportació positiva, molt positiva, a la seva població, era precisament l'àrea de promoció econòmica.

És, per tant que, d'entrada, notem, com el ponent socialista i com d'altres diputats que m'han precedit en la paraula, que hi ha una necessitat, des del punt de vista municipal, però també des d'un punt de vista laboral, que ja s'hi ha fet prou referència ara i entenc que no és necessari incidir-hi més, però que fa que tot plegat apunti a la necessitat de, si es vol, amb una llei del Parlament de Catalunya, vertebrar uns mínims, unes condicions, regular unes característiques que facin que els ajuntaments catalans, però també altres administracions, i sobretot les empreses, el món privat, sàpiguen a què atènyer-se, amb unes condicions mínimes perquè no passi el que està passant ara. Que el que està passant ara és que molta informació..., aquesta és la idea que des d'Esquerra Republicana ens mourà principalment a votar favorablement aquesta presa en consideració, que és que la informació, que és un element absolutament cabdal en el terreny que ens estem movent, el de la dinamització econòmica, avui per avui, doncs, no arriba exactament igual a tothom, ni a molts ajuntaments ni a moltes empreses, i fa que perdem molts recursos, es perden moltes potencialitats que, per altra banda, doncs, entenc que per a casa nostra i per a moltes poblacions seria necessari.

Des d'Esquerra Republicana, que ens hem llegit acuradament aquesta Proposició de llei, que la trobem, com a mínim, interessant, i jo diria, fins i tot, a grans trets, necessària, plantejaríem, en el cas que s'aproves la presa en consideració i que tirés endavant, algunes objeccions; bàsicament de tipus, si es vol dir, municipalista, localista, o si es vol dir de legalitat local, en el sentit que alguns aspectes creiem que s'haurien de retocar. Però en el que sí que estem profundament d'acord és en l'esperit que anima aquesta Proposició de llei, que, al nostre entendre, a casa nostra aportaria una simplificació de molts tràmits, de moltes conductes, de molta informació que a hores d'ara no tenim.

Envidentment que s'hauria de parlar en aquesta llei, en el cas que s'aproves, doncs, d'altres aspectes, que, com he comentat, la virtut principal seria la simplificació de tràmits, la concurrència d'informació, etcètera, però que implicaria que a la vegada també, necessàriament, se simplifiqués a Catalunya l'oferta que hi ha ara, que és l'oferta que hi ha d'informació als ens locals i a les empreses d'una forma extremament limitada. A casa nostra ens hem queixat en repetides ocasions que hi ha duplicitat de serveis, hi ha despeses en alguns casos innecessàries, perquè, si es concentrés en aquest cas la informació, això no passaria. Des d'Esquerra hem observat, no amb cert astorament, que hi ha hagut també en aquest terreny, doncs, una certa batalla política entre administracions públiques, en aquest cas entre Diputació de Barcelona i Generalitat de Catalunya, per concentrar la major part d'informació pel que fa referència a ajudes europees, a programes de la Unió Europea. Nosaltres entenem que a partir d'una llei d'aquestes característiques, un dels avantatges que es produiria a partir, precisament, d'aquesta llei que incorporés això és que es concentraria aquesta informació o, en tot cas, es desplaçaria de la forma més adequada, i no com ara, que estem presents, jo diria, immersos en una autèntica llei de la selva pel que fa a aquest tipus d'informació. I que, a més a més, per altra banda, hi han moltes empreses, moltes administracions locals que troben a faltar aquesta informació.

Per tot això que he comentat i altres coses que ja comentaré en cas que finalment s'aprovi, Esquerra Republicana hi votarà favorablement, perquè entenem que és un pas endavant, que pot planjejar alguns problemes, potser alguns de tipus legal i alguna altra qüestió, però, en tot cas, jo diria que l'interès màxim és que això pugui tirar endavant i, per tant, que interessa que això s'aprovi. I és per tot això que Esquerra Republicana hi votarà favorablement. També demanem que el vot sigui, per anar bé, unànime de la cambra, i apellem directament a la majoria de Convergència perquè trenqui el que és la seva tendència o la seva tradició en proposicions d'aquest estil, perquè entenc que això és favorable per a Catalunya, és favorable per al municipalisme català, pel paper que ha de jugar també en la dinamització local, i és, sobretot, un avenç important pel que fa a les empreses privades, al món privat, que se simplificaria o trobaria simplificats molts dels tràmits, molta de la informació que ara no té o que no troba.

Per tot això, hi votarem favorablement, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS I RIBA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, en nom del Grup de Convergència i Unió, manifestar el nostre respecte pel fet que un dels grups d'aquesta cambra hagi volgut fer possible un debat sobre el model de promoció del nostre país des del punt de vista econòmic partint del que podrien ser les iniciatives locals. Pensem que, des d'aquest punt de vista, és una iniciativa no solament raonable, sinó que té un esquelet ben construït, i en aquest sentit nosaltres, com a Grup Parlamentari, hem de reconèixer l'esforç del Grup que la presenta, en el sentit que ha volgut aixecar el nivell del debat, no solament amb una interpellació o amb una pregunta, sinó que ha volgut donar-hi el cos, l'esquelet, la vertebració del que pugui representar una proposició de llei.

Per tant, en aquest sentit, no li càpiga dubte que per nosaltres no estem davant el debat de la creació, per dir-ho d'alguna manera, solament d'un fons, ni tampoc en el debat del que puguin ser unes partides pressupostàries, sinó que estem davant, exactament, del debat d'un model del que ha de ser la dinamització econòmica del nostre país, perquè en parlar de la dinamització econòmica local estem parlant dels més de nou-cents quaranta municipis del nostre país, i en parlar dels nou-cents quaranta municipis del nostre país estem parlant de tot el seu territori i estem parlant de totes les seves comarques. I heus aquí, possiblement, on comencem a notar les primeres diferències que puguin produir-se entre el proposant de la llei i el Grup de Convergència i Unió.

La nostra visió, la visió de Convergència i Unió, és una visió d'equilibri i reequilibrament territorial, i per tant, en aquest sentit, cal tenir una visió globalitzadora de tot el territori i cal analitzar de forma acurada la realitat del nostre país. Només a Catalunya es produeix un fet..., i possiblement en també en altres llocs de l'Estat espanyol, però, per fer-ne una referència amb xifres exactes, a Catalunya només cent seixanta-cinc ajuntaments tenen més de quatre mil habitants; més de set-cents ajuntaments tenen menys de quatre mil habitants. I, per tant, cal ser molt curós i respectuós amb quina és la realitat del nostre país, perquè condiciona a la vegada la seva pròpia promoció i la promoció de l'activitat econòmica.

Heus aquí, doncs, que es va generar, a través de la Llei d'ordenació territorial de Catalunya, un instrument prou vàlid per al reequilibrament, no solament el global del que sigui el nostre país, sinó específicament en cada una de les seves comarques, com són els consells comarcals. Per tant, nosaltres apostem —i així s'ha anat fent en els darrers temps— perquè els consells comarcals desenvolupin totes les seves capacitats, però no solament capacitats des del punt de vista de la dotació econòmica, sinó, realment, de les seves capacitats de gestió. D'acord també amb la Llei de bases de règim local, els consells comarcals, com els municipis, com els

ajuntaments, tenen la seva capacitat d'autoorganització, sent així, com vostès hauran pogut comprovar, que molts ajuntaments del nostre país i també consells comarcals han creat els seus propis departaments de promoció econòmica i dinamització de l'economia local o de l'economia comarcal.

Jo els podria citar molts exemples de petits ajuntaments que han aconseguit en aquest moment dur a terme una política de promoció econòmica amb molt pocs recursos, però amb un de bàsic i fonamental: desenvolupar a fons la seva pròpia capacitat de gestió; en el cas d'un municipi petit, possiblement a través de l'alcalde, en el cas d'un municipi mitjà o d'un municipi gran, mitjançant el departament de promoció econòmica i industrial i també, lògicament, amb el suport del govern d'aquella població.

Això ha produït acords amb els consells comarcals, ha produït acords amb el Cidem, ha produït acords amb EPLICSA, amb Cecapri, amb tota una sèrie d'organismes de la Generalitat, que han fet possible el que vostè diu mitjançant una paraula concreta de la seva Proposició de llei, que es *focalitzar* tots aquells ajuts que siguin necessaris per tirar endavant unes determinades activitats o la reconversió de l'activitat tradicional d'un determinat lloc que pot estar en decliu.

Vegin, doncs, que el que vostè proposa ja ho estan fent els ajuntaments i els consells comarcals del nostre país, i no li diria pas que ho fan d'una manera tènue, sinó que ho fan, sincerament, amb un èxit notable. Jo li podria citar un poble de tres-cents habitants que mitjançant el consell comarcal ha aconseguit que una indústria de setanta-tres llocs de treball vagi al seu territori. Com ho ha pogut fer? Doncs, senzillament, primer de tot, amb una planificació territorial acurada per part de la Generalitat, amb una redistribució de les comunicacions que permeten generar expectatives en zones del territori on fins ara no era raonable crear iniciativa econòmica; en segon lloc, amb la pressió política necessària que es fa des del consell comarcal davant instàncies superiors administratives com pot ser la Generalitat, amb la qual cosa també s'han obtingut ajuts, i al mateix temps amb la racionalització necessària i amb les competències municipals; competències, com hem dit aquí, del sòl i competències de tipus fiscal en l'àmbit local.

Per tant, en aquest sentit, senyor diputat, senyores i senyors diputats, pensem que ja a Catalunya, avui dia, s'està portant una política des de tots els municipis de la seva pròpia promoció econòmica.

Per preparar la contestació a aquesta presa en consideració, vaig desplaçar-me al que podria ser, senyor Piella, un organisme similar al que vostè està plantejant. A una comarca que està en regressió a Catalunya, hi ha un organisme que és un consorci de formació i de promoció econòmica, en el qual també hi està situat un viver d'empreses, i em deia el director d'aquest Consorci: «La comarca comença a creure en nosaltres; de moment hi tinc apuntats deu municipis en aquest consorci, tenim empreses que en aquest moment han nascut en el seu viver i es traslladaran a diversos llocs o a diverses parts del territori d'aquesta comarca. Però, sobretot,

fes-me la gestió que puguis, perquè el que m'interessa és que el Consell Comarcal assumeixi com a cosa pròpia, com un òrgan complementari del mateix Consell Comarcal, aquest consorci de formació», que podríem dir que és l'equivalent al que vostè planteja que és un centre de dinamització de l'economia local; entesa com «local» la contextualització o la conceptualització jurídica, perquè també els consells comarcals, com molt bé vostè sap, tenen la consideració d'ens local, la comarca com a ens local.

Vegin, doncs, que des de nosaltres, des del Grup de la majoria, des de Convergència i Unió, i hem pogut constatar que des del Govern de la Generalitat, ja es porta des de fa molt temps una clara política de promoció des dels ens locals perquè abasti no solament aquells municipis que per la seva pròpia dinàmica, capacitat econòmica i pressupostària són capaços de generar els seus propis departaments de promoció econòmica, sinó que especialment vetllem per una redistribució de la vida econòmica per tot el territori de Catalunya, que ha de abastar cadascun dels seus 994 municipis.

Per tot el que li he exposat, amb tot el respecte que representa el fet que vostè hagi volgut fer una proposició de llei, amb el que això representa d'esforç pel seu cantó, però des del punt de vista de la nostra concepció del que ha de ser l'acció del Govern de la Generalitat, no prendrem en consideració la seva Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs.

Passem a la votació de la presa en consideració.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar dempeus?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

**Presa en consideració de la Proposició
de llei de modificació de la Llei 3/1987,
del 9 de març, d'equipaments comercials**

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1987, del 9 de març, d'equipaments comercials, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'illustre diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta modificació de la Llei 3/1987, llei que en definitiva creava una mica el marc, els equipaments comercials, ha estat durant la campanya passada..., i ha estat potser l'oportunitat de debatre avui aquest tema al Parlament, creiem que ho ha estat perquè durant la campanya passada a les eleccions municipals diferents candidatures, diferents candidats, diferents colors, totes les

gammes cromàtiques van centrar una part del debat dels sectors productius en el tema, l'afer de la instal·lació de grans superfícies comercials. Hem pogut veure com al cap i casal de Catalunya diferents partits inculpaven altres opcions polítiques, mútuament s'inculpaven del fet de permetre allò que en podríem dir planerament la «barra lliure», la instal·lació de grans superfícies comercials: uns ho adjudicaven al poder local –a l'ajuntament, en aquest cas, del cap i casal–; altres replicaven que en definitiva era la Comissió Territorial d'Equipaments Comercials –en aquest cas, la de Barcelona– la que en definitiva tenia la darrera paraula.

Som conscients que el debat sobre les grans superfícies comercials és un debat complex. És un debat que fins a cert punt hem pogut veure com ha paralitzat la llei de comerç que s'estava tramitant a les Corts espanyoles, que s'estava fent entre el Partit Socialista de Catalunya, el Partit Socialista Obrer Espanyol i el Grup de Convergència i Unió: s'ha paralitzat. Tots sabem que hi ha dos temes que han paralitzat aquesta llei a Madrid, que són les grans superfícies comercials i els horaris –són potser les dues puntes que cal acabar de llimar–, i entenem que és evident que..., durant aquesta campanya era normal que un sector important com és el sector del petit i mitjà comerç a Catalunya es ressentís d'aquesta excessiva laxitud que hi ha hagut, flexibilitat que hi ha hagut, o flexibilització que hi ha hagut a l'hora de permetre la instal·lació de les grans superfícies comercials.

En aquest debat a què hem pogut assistir hem pogut veure com el repartiment de culpes, el foc creuat entre corporacions locals i les comissions territorials –és a dir, en aquest cas, també, la Generalitat– ha set un foc creuat que de poc servia, perquè tota la campanya, tot el debat, ha resultat estèril: no hi ha hagut cap conclusió, no hi ha cap solució, i hem passat una campanya electoral i aquest foc d'encenalls no ha comportat cap solució definitiva, si més no amb criteris d'objectivitat, que és el que nosaltres amb aquesta modificació volem aportar.

Entenem que és necessari que hi hagi grans superfícies a Catalunya –nosaltres ho diem d'entrada: és necessari–, però el que també és important és cercar un punt d'equilibri entre la gran superfície i el petit i mitjà comerç. Petit i mitjà comerç que necessita evidentment una modernització, que necessita adaptar-se als nous mecanismes, als nous mètodes de venda, a les noves tecnologies, però el més important és cercar aquest punt d'equilibri. I som conscients que aquest punt d'equilibri és un aspecte dinàmic. És un aspecte que va evolucionant, depèn de moltes variables, depèn de molts indicadors, depèn de la demografia, depèn de les isòcrones, és a dir de la mobilitat en l'espai, depèn de l'accessibilitat, dels accessos, de l'obra pública, i depèn també dels gustos i preferències dels consumidors. Però, ultra això, més enllà d'això, hem de dir, doncs, que la voluntat d'aquesta modificació, entenem, la voluntat és de crear elements objectius, elements que puguin ser contrastables i que puguin dependre de la decisió de tothom.

I hem de dir que en aquesta modificació el *leitmotiv*, l'objectiu central, és, en definitiva, tirar endavant els progra-

mes d'orientació en equipaments comercials. Aquests programes han de ser redactats pels ajuntaments, i en tot cas més enllà si l'àmbit és supramunicipal o comarcal —per tant, també entenem que tindrien alguna cosa a dir-hi els consells comarcals—, i sempre, ho repeteixo, des d'aquest punt de vista de respecte de l'autonomia local, respecte de la decisió local, i en tot cas caldria la consulta preceptiva de les comissions territorials.

Entenem, doncs, que aquest és l'objectiu principal d'aquesta modificació, un objectiu que ha de venir a solucionar aquesta disputa estèril i moltes vegades erma que provoca l'enfrontament del poder local amb el Govern de la Generalitat. Entenem que només creant aquests criteris podrem buscar elements racionals a l'hora de decidir si una gran superfície comercial s'installa en un municipi, en una comarca o en una estructura ja supramunicipal. Elements que moltes vegades ens fan dubtar, elements que moltes vegades són ambigus. I aquests elements han portat moltes vegades a una polèmica coneguda sobradament. Aquest no és un debat sobre si volem grans superfícies o no volem grans superfícies: aquest ha de ser un debat, en definitiva, per centrar —ho repeteixo— elements racionals, elements assumits per tothom, per totes les administracions implicades, que, en definitiva, centrin ja d'una vegada quin ha de ser el creixement, quina ha de ser en definitiva la implantació i quin ha de ser..., on hem de cercar aquest punt d'equilibri entre les grans superfícies i el petit i mitjà comerç.

Dit això, doncs, els sis articles que presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya en aquesta modificació fan referència bàsicament a l'intent de millorar la llei, i intent, en definitiva, d'actualitzar-la. No només fan referència estrictament als programes d'orientació en equipaments comercials, sinó que també en l'article 1 parlem que les ordenances de planejament urbanístic que tenen els ajuntaments, de cada ajuntament, que estiguin en definitiva d'acord amb la necessitat del petit i mitjà comerç. És l'objectiu, d'entrada, intentar evitar un tema que ha set constant, és a dir aquests locals petits, de menys de deu metres quadrats, que en definitiva ni beneficien ni deixen viure el petit i mitjà comerç tradicional que necessita modernitzar-se; aquestes botigues que tots sabem que tenen una durada gairebé fictícia, que moltes vegades no tenen ni tots els permisos necessaris, sinó que amb una simple instància presentada als diferents ajuntaments tiren endavant, i això cal regularitzar-ho.

D'entrada, també diem que el que cal és que en el disseny urbanístic, en el disseny de l'urbanisme comercial, també és necessari que ja es fixin les necessitats de disseny de noves construccions per adequar-se a les noves tecnologies. Per «noves tecnologies» hem d'entendre el tema del cablejat i tot el que se'n desprèn, i l'adaptació als nous usos comercials, que ja estan aquí i que cada cop seran una constant i un costum en el món de la relació comercial.

A l'article 2 també hi ha un tema que volem destacar. És a dir, és necessari que..., fins ara es deia que en les poblacions de menys de vint-i-cinc mil habitants, a l'hora implan-

tar una gran superfície de dos mil metres quadrats de totalitat, o de superfície comercial neta de mil cinc-cents metres quadrats, calia definitivament l'aprovació de la comissió territorial i l'informe preceptiu. Nosaltres entenem que aquí hi ha hagut una distorsió, perquè si, en definitiva, en l'esperit de tota la modificació que presentem, les comissions territorials amb el preceptiu informe que plantegem en l'article 3 de la modificació, amb el preceptiu programa d'orientació d'equipaments comercials, si aquest programa s'estableix, fet des dels ajuntaments, és innecessari el debat sobre quin ha de ser el percentatge de població o el número d'habitants total a l'hora de decidir si ha de passar per la comissió. Nosaltres entenem que, independentment del número d'habitants, ha de ser la comissió territorial qui ha de definir, en base al Programa d'orientació comercial establert pels ajuntaments —o, en el seu defecte, a partir dels ajuntaments, també els consells comarcals—, qui ha de decidir si hi ha gran superfície o no hi ha gran superfície. És a dir..., perquè, si no, ens trobem casos de municipis que s'han presentat propostes, aprovades, de 1.449 metres quadrats de superfície neta, poblacions de menys de vint-i-cinc mil habitants, i per tant..., endavant, ja no hi ha cap problema per haver de passar per la comissió territorial. Nosaltres creiem que tothom ha de passar per la comissió territorial. I en això em sembla que hauríem de fer la reflexió, perquè en aquest tema queda clar que no es tracta ni de rescabalar ni de treure ni de restar poder al Govern de la Generalitat o a les comissions ni, al contrari, tampoc de treure'l al poder local: senzillament es tracta de crear, ho repeteixo, criteris molt més objectius. Per tant, a l'article..., tant a l'apartat a com al 2.2, el 2.1 com el 2.2, volem que es tregui la barrera que significava el número de vint-i-cinc mil habitants per sobre o vint-i-cinc mil habitants per sota.

A l'article 3 establim allò que dèiem que era el *leitmotiv* d'aquesta modificació: entenem que és necessari, substancial, que siguin preceptius els programes d'orientació, perquè d'aquesta manera podrem fer un càlcul, podrem fer un debat, a partir dels ajuntaments —que són els que tenen i planifiquen el creixement urbanístic..., tenen el poder de decisió sobre el planejament urbanístic—, de dir quin ha de ser el creixement estimable, quina orientació ha de tenir aquest creixement i quina previsió ha d'haver-hi, en definitiva, de grans superfícies comercials. Per tant, la comissió territorial que sigui, les de les quatre circumscripcions, ha de tenir sempre damunt la taula el Programa d'orientació d'equipaments comercials, ha de ser preceptiu per poder tirar endavant la denegació o l'aprovació de la instal·lació d'una gran superfície.

En l'article 4, creiem també, i ho dèiem, que, anormalment... I aquí estan els consells comarcals... Aquest és un altre debat, el debat de la divisió territorial de Catalunya, però ha de quedar clar que moltes vegades, ja avui dia, les isòcrones s'han reduït molt —és a dir, ja no són vint minuts, ja no és un radi de vint minuts: estem parlant gairebé d'una hora i quart, moltes vegades—, les comunicacions han millorat molt i, per tant, no en fem prou, de l'àmbit municipal. És a dir,

una gran superfície en un determinat municipi afecta l'entorn de la comarca, o si més no afecta..., té una incidència supramunicipal. Per tant, nosaltres entenem que, sempre amb l'acord preceptiu dels ajuntaments —o sigui, la proposta, l'han d'elevat els ajuntaments—, pot ser i es pot delegar que el consell comarcal redacti aquests plans d'orientació. I ho diem perquè entenem aquests programes d'orientació, i entenem que —ho repeteixo— la incidència a les grans superfícies va molt més enllà del que són en definitiva l'estricta municipi. I, si no, vegem les guerres que s'han organitzat a diferents comarques, entre diferents municipis, i la incidència que pot tenir arreu de la comarca —o ja, fins i tot, moltes vegades, més enllà de la mateixa comarca— la implantació d'una gran superfície.

Finalment, també, l'article 5 està en sintonia amb aquest tema, de facilitar als consells comarcals aquesta capacitat.

I l'article 6 fa referència al tema que entenem que seria necessària la renovació dels teixits urbans. Incloem també una sèrie de..., un nou punt, un nou punt d'addició als ja esmentats a la llei que estem modificant, en què diem també que hi ha d'haver el compromís, en el contingut del Programa d'orientació d'equipaments comercials, hi ha d'haver el compromís de renovació dels teixits urbans. És a dir, moltes vegades correm amb el mite que estem a favor de la lliure competència, estem a favor del lliure mercat, però contemplem com moltes vegades s'estan subvencionant les grans superfícies, s'estan subvencionant amb diner públic. És a dir, avui dia el comerç necessita dos aspectes vitals: facilitat d'accés i facilitat d'aparcament —normalment es va a comprar amb cotxe, i ho sabem tots—; aleshores, moltes vegades la instal·lació d'aquestes grans superfícies a les zones periurbanes ha provocat que els accessos siguin pagats amb diner públic. Aleshores, fixem-nos que estem..., és pa per a avui i fam per a demà. És a dir, moltes vegades els centres urbans cada cop van caient en una decadència, els municipis tenen en definitiva en el centre els botiguers, el comerç petit i mitjà, el comerç tradicional, que ha mantingut la vida, la neteja, l'estructura, l'ordre —la seguretat ciutadana, moltes vegades, fins i tot—, en les zones del centre, i ens trobarem que, amb subvenció pública, moltes vegades, amb els accessos, amb la millora de les infraestructures viàries, s'ha acabat condicionant i entregant d'una forma indirecta diner públic, s'ha acabat sufragant la inversió de les grans superfícies comercials. Grans superfícies que no cal recordar que majoritàriament són de capital estranger, i que no és, també, com s'ha dit moltes vegades, capital estranger que ens ve al nostre país, sinó que aquest capital no només s'amortitza, sinó que al final no acaba ni essent nacional, sinó que se'n va molt més enllà.

Aleshores, volem dir que entenem que el compromís que ha d'haver-hi, a partir dels plans d'orientació comercial, tant dels ajuntaments, com dels consells comarcals, com de les comissions, que seran informades d'aquests plans d'orientació d'equipaments comercials..., ha d'haver-hi bàsicament la renovació del teixit urbà —és a dir, no podem desvestir un sant per vestir-ne un altre—, la conservació dels establiments

comercials de centres urbans i la integració d'establiments comercials als medis urbans.

Què volem dir? Si es creen noves urbanitzacions, si es creen nous eixamples, el planejament ha de tenir molt clar que allà hi ha d'haver la previsió de petit i mitjà comerç; si no, estarem entrant en una dinàmica que alguns ajuntaments ja l'han patida, que al final les urbanitzacions queden absolutament desconnectades del que són els nuclis històrics, dels nuclis urbans, i, en definitiva, creem un nou monstre urbanístic, un nou monstre de comunitat humana, que són aquestes urbanitzacions que no tenen cap tipus de relació amb el municipi, cap tipus de relació ja amb el país i, en definitiva, acaben passant de la seva gran superfície a la urbanització i de la urbanització a la gran superfície.

Ho repeteixo, doncs: l'esperit d'aquesta modificació és l'intent de buscar elements racionals i l'intent d'acabar amb aquesta batalla erma, que té, en definitiva, un perdedor. I aquest perdedor és el petit i mitjà comerç de Catalunya, un sector que ha anat veient com una mena de, diríem, reforma, o ja diríem potser reconversió salvatge —no ens hem cansat de dir-ho aquí—, una reconversió sense suport públic... Jo diria que, gairebé, de les grans reconversions que hem tingut al nostre país, la reconversió del sector primari —l'agricultura, ramaderia i pesca— ha tingut un suport important, concís, des de l'Administració catalana, fins i tot l'europea, passant per l'estatal; la reconversió de sectors importants i subsectors del sector secundari, de la indústria, també ha tingut aquest suport, però al sector terciari, sobretot al món del comerç —i també podríem parlar, però no és el cas d'avui, del sector del turisme—, ha mancat aquest suport, aquesta reconversió. Una reconversió, ho repeteixo, salvatge —és el qualificatiu que li donem—, en benefici moltes vegades de grans superfícies comercials que s'han instal·lat i han acabat en definitiva no només amb el petit i mitjà comerç, sinó que han deixat desertes zones, i els centres urbans, i un tipus de producció típica del nostre país, clàssica, que no només cal mantenir, sinó que caldria potenciar.

Per tant, nosaltres ho presentem perquè escenes —ho repetim— grotesques com la que s'ha produït de foc creuat durant la campanya passada serveixin per alguna cosa, serveixin pedagògicament per buscar solucions i buscar criteris més objectius a l'hora de decidir la implantació d'una gran superfície, o si més no, ja parlant en termes generals, del creixement i l'ordenació del nostre comerç.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Hi ha possibilitat de torn en contra. (*Pausa.*) No fent-ne ús, poden participar els grups per a fixació de posició. Pel Grup Parlamentari Mixt, el senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-me sobre aquesta qüestió. En definitiva, del que es tracta és de veure de quina manera es regula per llei, per modificació de llei, el tema de la implantació de grans superfícies en determinades àrees municipals on realment l'experiència demostra que a voltes

desequilibren de manera irreversible la xarxa del petit comerç, de la petita indústria i comerç local.

La petició que fa el Grup d'Esquerra Republicana perquè es prengui en consideració la seva Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1987, del 9 de març, sobre equipaments comercials, gira —com deia— sobre aquest afany de regulació de les grans superfícies. En realitat, la Llei esmentada ja hauria d'haver regulat les grans superfícies, ja s'haurien d'haver regulat, però sembla ser que els diputats signants de la proposta han estudiat de manera aprofundida el compliment d'aquesta Llei i s'han adonat que fa vuit anys que d'un dels dos pilars de la Llei, és a dir, el que esmenta de la conveniència de fer previsió dels programes d'orientació, no se n'ha fet cap; que no se n'ha fet cap vol dir que la Llei en aquest cas es pot dir que és un paper mort que està damunt d'una taula on, en cada comarca o en cada poble, la gran superfície es col·loca en funció d'uns criteris suposo jo que de racionalitat, però a voltes no exempts d'interessos particulars, vull dir que afecten positivament o negativament la xarxa del petit comerç establert a la localitat. Per això jo daré suport a aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei esmentada.

Els articles 1 i 2 fan referència a la limitació de la gran superfície, i el 3 als criteris de programa d'orientació per als equipaments comercials i a l'informe preceptiu de la Comissió Territorial d'Equipaments Comercials. Si aquesta petició de presa en consideració de la Proposició de llei tirés endavant, jo segurament hi faria alguna esmena, una vegada constituïda la ponència, perquè per exemple en l'apartat 15.1 no queda clar, des del meu punt de vista, si bé queda transparent que els ajuntaments i els consells comarcals són els que formulen els programes d'orientació, no se sap si en sotmetre's aquests programes a consulta al Departament de Comerç, Consum i Turisme per mitjà de la Comissió Territorial d'Equipaments Comercials, si aquest sotmetiment és vinculant o no és vinculant, és a dir, si en un moment determinat és un assessorament tècnic o realment és preceptiu que passi el tràmit perquè es pugui tirar endavant la idea.

Però, en canvi, em sembla molt positiva l'aportació que es fa a l'article 4 d'aquesta llei, on diu que els ajuntaments..., hi ha un macromarc, que és la mateixa llei, i als ajuntaments és a qui els correspon adaptar de manera progressiva i concreta els equipaments comercials de cada població. Això em sembla absolutament imprescindible.

I també em sembla molt reeixit, de l'article cinquè, l'apartat 15.3, quan s'assegura la participació de les organitzacions representatives de consumidors i usuaris i de comerciants i un període d'informació pública. Vol dir que a voltes en determinades localitats aquestes grans superfícies s'han col·locat sense haver escoltat la gent, sense haver escoltat els afectats, i això crec que és quelcom que és difícilment compatible com a mètode de normal relació per al desenvolupament d'una gran superfície en una localitat.

En definitiva, doncs, donarem el vist-i-plau perquè es prengui en consideració aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei esmentada, perquè ens sembla que posa en

evidència que el compliment que havia de regular les grans superfícies no ha reeixit en la seva aplicació, i ara, amb la relectura, es veu que unes modificacions puntualitzen, concreten i milloren la Llei, i per tant encara la milloraran més si es garanteix el compliment d'aquesta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la mateixa exposició de motius d'aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei 3/87, del 9 de març, d'equipaments comercials, diu: «El fet és que vuit anys després de la Llei no s'ha formulat cap programa d'orientació dels equipaments comercials, que són els instruments que permeten al Govern i a les administracions locals emmarcar les iniciatives comercials de tot tipus amb unes normes objectives, amb previsions de futur i amb un coneixement objectiu de la situació, dels criteris a aplicar i de l'objectiu final desitjat per al sector.» I aquesta és la base.

Jo crec, el nostre Grup Parlamentari creu que aquesta és la base d'aquesta presa en consideració, portada a terme a través d'aquí, del Ple del Parlament, i aquest diputat que els parla la primera intervenció que va tenir en un ple del Parlament va ser precisament respecte a les grans superfícies comercials, el problema que causen les grans superfícies comercials. I el nostre Grup no està en contra de les grans superfícies comercials, però sí que estem a favor totalment i absolutament, pel que significa, pel pes específic que té al nostre país, del petit i del mitjà comerç, pilar fonamental dintre de l'economia del nostre país.

I nosaltres hem presentat i varem presentar en el seu moment portar a terme —com altres grups de la cambra, fonamentalment tots els grups de l'oposició— un pla d'instal·lació de les grans superfícies comercials, i se'ns va acusar de ser fins i tot intervencionistes, i això no té absolutament res a veure. El que passa és que creiem en l'objectivitat de les coses, i precisament per això vam demanar aquest pla. Perquè després resulta que s'aproven uns pressupostos de la Generalitat a través dels quals, en el que és el Departament de Comerç, es destinen uns diners a millores de petits i mitjans comerços, a especialització, i aquests diners després no es poden atomitzar el suficient, en el sentit que no es pot treure la rendibilitat que s'hauria de treure. Per què això? Doncs, perquè al cap de pocs dies instal·len una gran superfície al seu entorn, i així desapareixen petits i mitjans comerços constantment.

Crec, creu el nostre Grup Parlamentari que aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei 3/87, del 9 de març, d'equipaments comercials, té com a objectiu prioritari el fet de potenciar el petit i mitjà comerç del nostre país; no té un objectiu d'anar contra ningú, sinó anar a favor del petit i mitjà comerç. Nosaltres ho entenem així, i precisament per això li donem suport. I li donem suport perquè som coherents amb allò que nosaltres diem a les nostres campanyes electorals. Com molt bé deia el diputat representant, el por-

taveu d'Esquerra Republicana, portaveu d'aquesta Proposició de Llei, un ha de ser coherent abans de les eleccions i després; no val dir una cosa abans i una altra després. Nosaltres diem el mateix abans que després. Per tant, compti amb el nostre suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, certament està molt bé des del nostre punt de vista que tots els grups, que tots els diputats i diputades siguem tan municipalistes, que defensem efectiva-ment tan bé les competències, l'augment de les competències i dels recursos dels ajuntaments. I jo crec que a l'hora de votar aquesta Proposició de Llei se'n podrà donar un bon exemple, si realment assolim aquesta unanimitat que, almenys teòricament i a l'hora de fer campanya, tots estem expressant.

Jo he de dir que nosaltres votarem favorablement la Proposició de Llei que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i faré una petita referència al seu contingut. Certament, aquesta és una proposició que pretén modificar la Llei 3 de 1987, d'equipaments comercials, llei, la d'equipaments comercials, que –vull recordar-ho– volia ordenar adequadament aquest sector, volia introduir instruments de planificació i d'ordenació del sector dins d'un marc naturalment de respecte a la creació lliure d'empreses, però fent compatibles aquest principi i les necessitats del comerç, que s'expressen en grans superfícies, però que s'expressen també en petits i en mitjans comerços. És a dir, ordenar aquest sector, fer compatible les necessitats dels consumidors i dels usuaris –que han d'estar en primer terme– també amb els mitjans, els instruments, que són els establiments comercials, és el que pretenia la Llei.

I la Llei es dotava, com es diu molt bé a l'exposició de motius de la Proposició que ara estem debatent, es dotava essencialment de dos instruments: les comissions territorials d'equipaments comercials, que havien d'informar preceptivament en determinats casos que preveu la Llei, i els programes d'orientació per a l'equipament comercial. Els programes d'orientació per a l'equipament comercial eren una figura facultativa, potestativa i que a la pràctica no ha estat utilitzada en cap cas.

Aleshores, ara del que es tracta és, feta l'anàlisi dels resultats d'aquesta Llei, efectivament, introduir les reformes, les millores substancials, que crec jo que a grans trets introdueix aquesta Proposició. Perquè, efectivament, el que fa la Proposició és establir l'obligatorietat dels programes d'orientació, i a més a més faculta els ajuntaments –i en el seu cas, per delegació, els consells comarcals– per tirar endavant aquests programes, però també introdueix mecanismes de participació, de control, per part de les associacions, per part –en definitiva– dels sectors afectats. El que fa, en conseqüència, és acostar els mecanismes de decisió, de pla-

nificació, als ciutadans, als usuaris, als afectats, als ajuntaments i als consells comarcals.

Fa una altra cosa, fa una altra cosa aquesta Proposició, que és eliminar radicalment les diferències que feia la Llei en l'article 10 quant a la necessitat de l'informe favorable de la comissió territorial d'equipaments comercials, que recordarem que la Llei deia que en les superfícies de més de dos mil metres quadrats, però en poblacions de menys de vint-i-cinc mil habitants, era preceptiu, o de més de tres mil en el cas de poblacions de més de vint-i-cinc mil habitants. El que fa clar i net la Proposició de Llei és dir, en tots els casos, «quan hi ha una superfície total superior als dos mil metres quadrats, és preceptiu aquest informe favorable».

Hem de dir en honor a la veritat que en aquest aspecte concret, en el cas que prosperi aquesta Proposició no de Llei, nosaltres possiblement introduiríem alguna modificació, perquè pensem que pot haver-hi alguns casos..., i estic pensant en Barcelona, i estic pensant en comerços de mobles que ocupen una gran superfície, i que possiblement valdria la pena considerar en aquesta gran ciutat, o possiblement en d'altres, si també en aquests casos és absolutament imprescindible aquest informe de la comissió territorial, tot i estant absolutament d'acord amb el que preveu, amb la finalitat de la Proposició de Llei, que és ni més ni menys que introduir aquest mecanisme de control a les grans superfícies, estenent-lo, com dic, a tots els casos, però aquesta ja seria una segona part, ja seria en el moment que haguéssim de debatre realment els continguts de la Proposició no de Llei i al moment, si calgués, d'introduir-hi possibles esmenes.

El que sí és cert és que nosaltres pensem que aquesta modificació pot convertir aquesta Llei en un bon instrument, aquesta modificació pot fer que avancem en la via que els ajuntaments i els consells comarcals, administracions més properes al ciutadà, tinguin més competències, sobretot en aquest àmbit, i també dotar de mecanismes de participació i de control els usuaris, les associacions, els petits i els mitjans comerciants, en definitiva tots els sectors afectats, perquè aquí del que es tracta, ni més ni menys, és que la Llei serveixi per donar el millor servei al ciutadà amb els millors instruments possibles.

Per tot això, com és obvi, nosaltres votarem favorablement la Proposició de Llei que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor CLOFENT.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, com és habitual en totes les iniciatives legislatives dels grups de l'oposició, donarà suport a aquesta presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. No obstant això, hem de manifestar que creiem que la proposta, que és convenient, és clarament insuficient. M'explicaré: les grans superfícies, si no existissin, avui les hauríem d'inventar. No és un caprici de ningú; és una moda-

litat comercial que la societat avui reclama. Els hàbits de compra s'han modificat, els hàbits de la societat i els seus comportaments, sobretot el rol de les dones en el món del treball, han modificat molt molts dels aspectes del sistema comercial, i avui la gran superfície és una modalitat de venda absolutament necessària.

Ara bé, en aquests vuit anys d'experiència amb la Llei a Catalunya, què ens trobem? Amb l'experiència de Catalunya, però també amb l'experiència de la Unió Europea, que ens porta uns quants anys d'avantatge en aquest tipus d'instal·lacions. França, un dels països pioners en la instal·lació de grans superfícies, està reconsiderant tot el marc legal que dóna suport a la creació de les grans superfícies, perquè s'adonen que, si no es regula de forma suficient, l'efecte depredador respecte del comerç tradicional és extraordinari.

No és convenient a cap dels nostres municipis que la instal·lació de grans superfícies acabi provocant la desaparició del comerç tradicional, perquè ho patiríem el conjunt dels ciutadans en la nostra condició de ciutadans no estrictament consumidors. Els carrers sense comerços en els baixos de les cases són carrers tristos, amb problemes de seguretat, amb problemes d'il·luminació, amb molts problemes complementaris; no són bones aquelles polítiques que contribueixen a desertitzar el comerç tradicional dels pobles i les ciutats de Catalunya.

Però hi ha més problemes. Senyor Puigcercós, la Llei té un altre problema important. Fixin-se vostès què passa cada vegada que una instal·lació passa per una comissió d'equipaments territorials. Què passa? Doncs, passa que en aquesta comissió els vots són cantats. Els representants que hi són com a comerciants sempre hi voten en contra, i normalment aquests projectes, aquestes autoritzacions acostumen a sortir amb els vots favorables, en alguns moments, dels municipis d'un color o un altre, i sempre amb els dels representants de la Generalitat. Què ha passat recentment —i s'ha debatut en aquesta cambra? Doncs, que les isòcrones tenen mesures diferents depenent de qui és qui ho presenti: un ajuntament de color socialista demana una gran superfície i apareix una isòcrona, al cap de pocs mesos apareix un ajuntament de color no socialista i apareix una altra isòcrona. És absolutament necessari que hi hagin paràmetres objectius per determinar on i com es pot instal·lar una gran superfície.

Però és que, a més a més, apareixen en un futur temes encara més complicats. Vostès deuen haver vist com cada vegada més es barreja la possibilitat del comerç amb l'oci. Fan una oferta d'oci i a continuació venen el que calgui. Això pot ser contraproduent per a molts pobles de Catalunya. Hi han pobles amb dificultats de fer oferta d'esbarjo en el seu terme municipal. Si els instal·len a ics quilòmetres del seu casc una gran superfície amb oferta lúdica, dit normalment, acabaran desvertebrant aquella comunitat, que anirà a passar les hores de lleure fora de la seva pròpia comunitat.

Per tant, estan apareixent dins el món comercial diferents modalitats, que les hem d'analitzar amb molta cura, i que les hauríem d'organitzar. És del tot necessari, també, senyor Puigcercós, que el Govern de la Generalitat digui un dia

quantes superfícies comercials caben encara a Catalunya, i on. Si no, tots els programes que aprovem aquí d'ajut al petit i mitjà comerç acostumen a ser contraproduents. Estem dient als petits comerciants: «especialitzi's, modernitzi's, amplii's», i no els dius que al cap de tres setmanes o tres mesos autoritzarà una gran superfície que els fumerà enlaira el negoci, i que segurament, aquells diners gastats en la modernització o en l'especialització, els havien d'haver gastat, segurament, en un canvi d'orientació de negoci o d'ubicació de negoci.

I un altre problema: jo crec que en el futur les grans superfícies comercials s'haurien d'autoritzar, quan calgui, i quan reconeguim els requisits, bàsicament dintre del que podríem considerar entramat urbà. Què passa en la majoria dels casos a l'entorn de l'autorització d'una gran superfície? Que es comença per fer un gran negoci fruit de l'especulació urbanística. Gran superfície és igual a requalificació urbanística: gran negoci. On es col·loquen? En pobles petits. Destinats a quins consumidors? Pobles grans o grans nuclis de població a l'entorn d'un poble petit.

Què passa si això es continua fent així? Que qualsevol govern municipal, sigui del signe que sigui, les polítiques que fa, municipals, de cara a la potenciació i conservació del seu comerç tradicional, es veuen traspalsades. Ara no fa gaire es va autoritzar una gran superfície tocant a un poble, Rubí, concretament, que havia fet l'opció de no autoritzar grans superfícies comercials. No els ha servit de res. En rebran tots els inconvenients i cap avantatge. En els pobles d'economia terciària és convenient que es paguin llicències, i que es paguin hi és absolutament necessari. Què passa quan una gran superfície s'instal·la amb ànim depredador del comerç tradicional en molts pobles? Que el poble que rep la depredació té un doble problema molt greu per resoldre: primer, li tanca el comerç tradicional —problema d'atur—, i, a més a més, els recursos que li farien falta per poder ordenar el que li queda, no els té, perquè tanquen i tenen menys ingressos en conceptes d'impostos en aquest terreny.

Per tant, jo crec que en aquest moment es fa del tot necessari que hi hagi una profunda modificació de la Llei d'equipaments comercials. En aquest sentit: prioritzem les grans superfícies en terreny urbà, que no hi hagi especulació. Fent això, sense dir res més, ja en limitaríem els metres quadrats; és molt diferent comprar metres quadrats rústecs o agrícoles o no urbanitzables, per convertir-los després en comercials, al preu que se'n paga, les grans superfícies que pots organitzar, que si han de comprar en terreny urbà. És molt diferent, aquestes grans zones d'aparcament, col·locar-les en zona urbana, perquè té usos múltiples, que col·locar-les fora del casc urbà. Per tant, jo crec que hi ha una llarga experiència de pros i contres d'aquestes instal·lacions, que requeririen modificacions més amb profunditat d'aquesta Llei d'equipaments comercials.

No obstant això, senyor Puigcercós, tal com li anunciava, el nostre Grup votarà favorablement la seva proposta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clofent. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Neras.

La Sra. NERAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, la Proposició de llei de modificació de la Llei d'equipaments comercials, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, tal com es desprèn de la seva exposició de motius, fa veritablement un balanç molt negatiu d'aquesta Llei.

El Grup d'Esquerra Republicana fonamenta, jo diria, bàsicament en l'exposició de motius, més que en la mateixa intervenció d'avui, aquí, des d'aquesta tribuna, la presentació d'aquesta Proposició de llei en el mal funcionament de les comissions territorials d'equipaments comercials. I diu que és, bàsicament –això també s'ha dit aquí–, pel mal funcionament o per la inexistència dels programes d'orientació per a l'equipament comercial.

Jo voldria manifestar que el nostre Grup, evidentment, no té la mateixa percepció que vostès i que els altres grups han exposat en la seva intervenció en aquest tema. I no veiem en absolut cap raó per a la seva modificació. (*Veus de fons.*) Ans al contrari: el nostre Grup té el ple convenciment que els vuit anys d'aplicació de la Llei d'equipaments comercials han estat del tot positius. La Llei, al nostre entendre, ha permès que existís allò que tant es demana i que tothom es posa tant a la boca: un equilibri entre els petits i els grans, un equilibri entre els que més poden i els que realment estan en aquests moments fent un esforç de transformació.

Penso que és bo posar de manifest que la Llei d'equipaments comercials ha complert un dels seus principals objectius: aconseguir, doncs, aquest equilibri entre les grans superfícies i el petit comerç. I no és cert, senyor Puigcercós, que per part del Govern de la Generalitat no s'hagi fet res per al petit comerç; penso que hem estat pioners en totes les lleis que fan referència al comerç, a Catalunya. A nivell de l'Estat no s'ha aprovat ni tan sols la llei general de comerç, i, com molt bé vostè sap, són els nostres diputats que varen presentar aquesta llei al Congrés de Diputats, que encara està en via de discussió.

Jo també li diria al senyor Víctor Ros que em congratulo molt –i ja vaig fer-ho en una interpellació que va presentar el seu Grup, millor dit, en una moció que va presentar el seu Grup– que finalment s'hagi també afegit a aquest carro de defensa del petit comerç, perquè realment les lleis que hem aprovat en aquest Parlament durant tot el seu funcionament han estat totes impugnades pel Grup Popular al Congrés de Diputats.

Per tant, ho repeteixo, discrepem del plantejament negatiu que es fa sobre el funcionament de les comissions territorials d'equipaments comercials, perquè no és cert que no hagin actuat amb criteris clars i objectius; perquè aquests criteris clars i objectius els els marca la mateixa Llei d'equipaments comercials. S'han avaluat sempre els projectes; s'ha mirat quina era la població actual i també la potencial, la contribució que podrien fer a l'estructura comercial de la zona; s'han tingut en compte els canvis de tipus social que existeixen, la xarxa viària, l'entorn, l'oferta de serveis auxi-

liars com poden ser els equipaments necessaris per al volum que genera un gran superfície, els efectes sobre el nivell d'ocupació en la zona d'influència comercial..., en definitiva, ho repeteixo, tot allò que la mateixa Llei d'equipaments comercials preveu en el seu article 11.

Jo diria que, a més a més, tampoc és cert que, a part que, segons s'ha dit aquí, les comissions territorials d'equipaments comercials no han actuat amb criteris clars i objectius, no és cert que això hagi estat per la manca de programes d'orientació per a l'equipament comercial. Convergència i Unió sempre hem defensat que els programes d'orientació per a l'equipament comercial fossin un instrument de programació i que es promoguessin sobre la base de l'existència d'una voluntat d'ordenar l'activitat comercial d'un municipi. I per tant, quan aquí es parla de defensa de l'autonomia municipal, jo voldria deixar molt clar que la Llei d'equipaments comercials dóna plena facultat als ajuntaments perquè puguin elaborar els seus plans d'ordenació per a l'activitat comercial. Per tant, no és veritat; si no s'han fet, en tot cas, és perquè els ajuntaments no han tingut la voluntat de fer-los, però en cap cas es prohibeix que no es facin aquests plans. Penso, crec que, si els convertíssim en obligatoris, podríem desvirtuar la seva finalitat de convertir-los en un instrument o purament restrictiu o justificador de determinades implantacions i perdrien, per tant, el seu caràcter orientador i promotor de l'evolució del teixit comercial de cada municipi. Aquesta postura, la varem defensar en l'elaboració de la Llei i jo, com a ponent, l'any 87, d'aquesta Llei, vaig defensar aquesta mateixa postura, i avui continuem defensant la voluntat del municipi, de poder-los elaborar, si ho creu convenient.

Per tant, si bé considerem lògic que l'elaboració dels programes d'orientació per a l'equipament comercial sigui d'iniciativa municipal, també considerem lògic, tal com ja preveu la Llei, que la seva aprovació es faci d'acord amb una visió globalitzadora de tot el país per assegurar la coherència dels diversos programes en el conjunt del territori i, per tant, que aquests siguin aprovats pel mateix Departament de Comerç.

I, per últim, encara que vostès em podran dir que del que es tracta aquí no és d'entrar a l'articulat de la Proposició de llei que es presenta, sinó al posicionament concret de si s'admet a tràmit o no el Projecte de llei, deixin-me, encara que sigui de passada, dir-los que tampoc em sembla oportuna la modificació de la Llei amb la finalitat d'unificar els barems per catalogar els establiments com a grans superfícies, ja que és evident que la incidència d'un establiment comercial sobre el teixit comercial existent varia molt substancialment en funció de la població de cada municipi.

És per totes aquestes raons, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup votarà en contra de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei d'equipaments comercials, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Neras.

Passem a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Les i els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Fins aquesta tarda, a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. de Alfonso i Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social i de Treball.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre els ensenyaments musicals, presentada pels diputats senyors Oriol Martorell i Magí Cadevall i per la diputada senyora Assumpta Baig, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Es tramita pel procediment d'urgència. Per exposar la interpellació, té la paraula la senyora Baig.

La Sra. BAIG: Senyor president, senyores i senyors diputats, per tractar avui aquesta interpellació em permetran que faci una mica d'història, perquè hem de situar necessàriament la diferència que hi ha de Catalunya amb la resta de l'Estat en el que fa referència a l'educació de la música.

De fet, històricament, des de les Bases de Manresa, els conservatoris de música són de titularitat municipal, i aquest fet, aquest fet, que únicament l'ensenyament públic de la música estigui en mans de l'ajuntament, és el que va fer que en els moments dels traspassos de competències de l'Estat a la Generalitat no s'hi poguessin contemplar. Podríem dir que la música ha estat gairebé l'assignatura pendent d'aquest Govern de la Generalitat, ja que van haver de passar de dotze a tretze anys per poder començar a tractar en una comissió el tema de la música i de com tractaríem la música i la seva formació a Catalunya. De fet, ha estat tant una responsabilitat municipal i ha correspost tant la titularitat als ajuntaments que fins i tot l'arribada de la música a les escoles d'EGB ha estat a partir dels ajuntaments democràtics i, per tant, com una resposta a un fet voluntari per part dels ajuntaments.

L'aprovació de la LOGSE, l'any 1990, va establir una nova ordenació general dels ensenyaments de la música i va

crear, per tant, unes expectatives, en els ajuntaments que pertanyíem a la Federació de Municipis de Catalunya, d'aspirar que aquesta reordenació ens podria portar a Catalunya una reordenació dels estudis en què cada administració assumís les seves competències i a la vegada, per tant, també, a reordenar els recursos econòmics per fer-la factible.

És, doncs, a partir d'aquell moment, l'any 1990, que comencen a haver-hi els plantejaments municipals per crear un pla propi, un model propi a Catalunya d'educació musical, un model que contemplés l'educació de la música en totes les seves facetes, des de la sensibilitat a la difusió, a la formació ciutadana i a la professionalitat. Partíem, per tant, d'un model d'escoles de música per a tots, per a tothom, que fomentés, impulsés i difongués l'acció musical, i, a més, uns conservatoris de grau mitjà i de grau superior per a aquells —no massa— que puguin aconseguir la professionalitat i la seva professionalització en el tema de la música. Volíem, per tant, crear un impuls, una difusió i una democratització de la música.

L'any 92 i 93 va ser el curs que podríem emmarcar..., el de les negociacions entre el Departament d'Ensenyament i les entitats municipalistes, Federació de Municipis i Associació Catalana de Municipis. Realment, per a nosaltres ja va ser important poder tractar aquest tema amb profunditat. I vàrem arribar, realment, a un acord, que el vam tancar quan ja s'havia començat el curs —era el mes de novembre de l'any 93— i amb un any de retard en el moment de l'aplicació de la LOGSE en aquells ensenyaments. Un acord que nosaltres vàrem considerar important perquè per primera vegada des del Departament d'Ensenyament es tenia en compte també la part de poder establir convenis a partir de la disposició addicional dissetena, punt cinquè, que diu que «les administracions educatives podran establir convenis de col·laboració amb les corporacions locals per als ensenyaments de règim especial. Aquests convenis podran contemplar una col·laboració específica en escoles de música i dansa els estudis de les quals no condueixin a l'obtenció de títols amb validesa acadèmica.» Aquest aspecte, per a nosaltres, per als representants dels ajuntaments, va ser realment important, perquè va donar per primera vegada des del Departament d'Ensenyament la voluntat que l'educació de la música, a partir de la sensibilització i de l'educació ciutadana més àmplia, pogués contemplar-s'hi. Un acord que vàrem tancar, que podríem considerar valuós, però molt mínim econòmicament, ja que vam començar amb un 20%, al cap de dos anys estem al 22% i, com molt bé sap el conseller, ha d'augmentar-se fins al 33%. Aquest acord, però, no es va veure contemplat amb tota la magnitud que volíem els ajuntaments, ja que se'ns va reduir l'edat que es contemplava a l'acord a l'edat de tretze anys, i, com comprendran, des dels ajuntaments la il·lusió per democratitzar la música era perquè a les escoles de música hi poguessin assistir tots els ciutadans.

En aquell moment, l'any 93, ja vàrem lamentar que no poguéssim arribar a un acord global de pla de música, un acord que contemplés aquestes escoles de música però que contemplés també els conservatoris de grau mitjà i els con-

servatoris de grau superior. Ho vàrem lamentar perquè sabíem que això ens portaria a unes negociacions llargues. Negociacions que, com jo vaig dir fa un any en un article que vaig publicar al *Catalunya Municipal*, són una història inacabable; una història inacabable que fa perdre esforços, fa perdre temps i fa perdre il·lusió.

I el que voldríem recobrar una mica avui és aquest tema, recobrar les ganes de poder continuar fent aquest pla propi de Catalunya, de la música, i que sembla que fins i tot en aquests moments se l'estan plantejant a nivell de tot l'Estat, i que ens portés avui, a partir d'aquesta interpellació, a tenir una certa visió del que ens pot passar en aquest moment tan delicat, clau i definitiu, com és l'inici de curs del 95-96 –per tant, aquest proper inici de curs–, que, per la Llei i pel calendari d'aplicació d'aquesta Llei, es preveu que han de començar els estudis de grau mitjà. I que aquests estudis de grau mitjà, si bé estan ordenats com a estudis, no sabem encara si a Catalunya els podrem aplicar ja en aquest inici de curs, si ho haurem de contemplar que no es pugui fer aquest curs, d'on podran venir aquests recursos econòmics, perquè, evidentment, no hi va haver aquests traspassos econòmics en el moment d'assumir les competències, i que els ajuntaments, amb la situació delicada en què es troben les economies municipals, podem i hem assumit aquest tant per cent alt de les escoles de música, aquest tant per cent que encara no s'arriba per part del Departament d'Ensenyament al 33 i que, per tant, l'estan fent els ajuntaments, però és evident que el que no podem assumir és la responsabilitat econòmica dels conservatoris de grau mitjà des dels pressupostos municipals.

Per això la interpellació voldria poder trobar un cert camí de treball en conjunt, de treball que des dels ajuntaments podem assegurar que no hi han faltat hores, esforç i ganes de col·laboració, però que en aquest moment la incertesa i el dubte ens fan haver-ho de plantejar també en el Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Baig.

Alteració de l'ordre del dia

Com que hi han dues altres interpellacions sobre el mateix tema, i a petició del senyor conseller, s'acumularan les respostes.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals

Ara correspondria al senyor Ignasi Riera exposar la seva interpellació, que és el punt vuit de l'ordre del dia.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, i gràcies també al Grup Socialista, perquè per via d'urgència s'ha afegit a la preocupació d'altres grups pels ensenyaments musicals.

En aquesta interpellació, el Grup d'Iniciativa per Catalunya voldria saber quin és el capteniment del Govern tant pel que fa als ensenyaments musicals com a part dels *curricula* educatius dels ensenyaments generals com, sobretot, pel que fa al finançament amb diner públic dels conservatoris de grau mitjà.

Pel que fa al primer punt, i davant la promesa reiterada des del Govern en el sentit que el curs 1994-95 hi hauria especialistes de música als centres d'educació primària de Catalunya, aquest diputat va demanar una relació nominal dels centres públics de primària de Catalunya on encara no hi havia especialistes de música. La relació que em va enviar el conseller el 20 de desembre de 1994 és aquesta (*l'orador la mostra*); no la llegeixo; és una relació prolixa, amb quantitat de referències, que explica una mica tot el que encara ens falta per omplir el que havíem demanat a la nostra pregunta: quins són els centres públics de primària que encara el curs actual, 1994-95, no tenen especialista de música. Crec que és una primera qüestió que –ho repeteixo– seria del tot balder..., perquè la resposta, en tot cas, la podem trobar a l'Arxiu del Parlament. En la resposta formal se'ns diu: «S'adjunta, mitjançant annex, la relació nominal dels centres públics d'educació primària que és previst que tinguin lloc de treball de música i que el curs 1994-95 no el tenen». Per tant, les senyores diputades i els senyors diputats que la vulguin la poden trobar a l'Arxiu, i, si la volen, amb molt de gust els la fotocopiaré i la poden tenir avui mateix; com que en tot cas és el senyor conseller qui me la va facilitar, a ell no la hi he de donar.

En aquest cas, la pregunta resulta òbvia i bàsica, quan, senyor conseller, ens trobem en el moment en què suposo que tots estem planificant ja el curs 95-96; per tant, aquest és un argument objectiu, no és una qüestió de tipus ideològic ni d'interpretació de l'aplicació de la LOGSE, sinó que és un tema objectiu.

Pel que fa al segon punt, comentat reiteradament amb membres destacats de la Conselleria que vostè presideix –reitero que el tracte i l'acollida han estat exquisits, malgrat el caràcter sovint decebedor de les respostes i els compromisos fermes–, és d'una actualitat punyent. Hem tingut –ho sap el senyor conseller– reunions amb alts càrrecs de la Conselleria, acompanyats amb regidors de diferents ajuntaments de Catalunya que tenien al damunt el problema de saber si havien de matricular o no els alumnes de cara als conservatoris de grau mitjà per al curs proper, i hem tingut també respostes que ens venien a dir: «Tenim problemes per saber quin serà el finançament; no sabem si tindrem recursos, si tenim transferides les competències però no els recursos per poder aplicar aquests ensenyaments.» I hi havia sovint, jo sentia expressions com: «Hi ha segurament un greuge comparatiu, en aquest cas entre Catalunya i d'altres comunitats autònomes, en les quals aquests estudis són estudis amb caràcter gratuït, mentre que a Catalunya el cost real d'aquests estudis, tenint en compte el 30% que es podia..., o el 33,3%, diguéssim, el terç que es podia comprometre a pagar el Govern de la Generalitat, resultaven encara caríssims.»

En la carta que el propassat mes de març li adreçava l'Associació de Pares d'Alumnes del Conservatori Professional de Música de Sabadell crec que hi havia una formulació d'allò que ens neguiteja i que nosaltres li volem preguntar des d'aquest Parlament. Llegeixo el fragment de la carta, diu: «És per aquest motiu que us demanem que, en el moment de ser aplicada la nova legislació, els ensenyaments de grau professional de música dins de Catalunya tinguin el mateix tracte que a la resta d'autonomies de l'Estat espanyol i que, per tant, la Generalitat assumeixi el cent per cent del cost que l'aplicació de la LOGSE representa, ja que el ciutadans i les ciutadanes de Catalunya tenim el mateix dret a gaudir d'aquests estudis en les mateixes condicions que tots els altres estudis reglats sustentats amb fons públics.»

Ho expressaven amb contundència similar els representants de les APA dels conservatoris de Girona, Igualada, Lleida, Sant Cugat del Vallès, Vilanova i la Geltrú i Sabadell. I també en aquest cas prefereixo que siguin ells els que ho diguin, en document que, en tot cas, ja va ser lliurat també a l'honorable senyor conseller: «Reunits al Conservatori de Música de Sabadell el 25 de març de 1995, els representants de les APA» —dels centres que acabo de dir— «manifestem que, davant l'aplicació de la LOGSE el propinent mes de setembre, que afectarà els conservatoris de grau mitjà de tot Catalunya, i davant l'increment del cost d'aquests estudis i de la previsió d'augment de les taxes de matriculació corresponents al primer, segon i tercer cicles, ens veiem en l'obligació moral de rebutjar l'aplicació d'aquesta Llei i demanar al Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya que prengui les mesures adequades perquè no tan sols els esmentats cicles, sinó tot l'ensenyament musical, tingui el mateix tractament que tenen els altres estudis de grau elemental, mitjà i superior, cosa que creiem que és dins del dret constitucional, i que, a més, estiguin equiparats amb la resta de l'Estat.»

Els càlculs del cost d'aquests ensenyaments es disparen: el cost global per alumne el primer cicle de grau mitjà és, segons els nostres càlculs, de 548.360 pessetes; si els pares han de pagar un 33% d'aquesta quantitat, això fa un total de 180.959 pessetes per alumne i any. Perquè hi ha, senyor conseller, un element inexplicable d'aparent —i no sé si real— greuge comparatiu entre els conservatoris de grau mitjà que hi ha a Catalunya i els conservatoris del territori MEC, on els ensenyaments musicals d'idèntic nivell són, fins ara, gratuïts. Per què? Hem sentit que per la no-transferència de l'Estat a la Generalitat..., no de la competència, sinó dels recursos per poder-la exercir. Això és veritat? En cas afirmatiu, com és que aquesta transferència no ha aparegut entre les prioritàries a la taula de negociació Estat-Generalitat? Quan podem calcular que aquests recursos per a ensenyaments musicals seran transferits a Catalunya?

En alguna de les reunions amb alts càrrecs de la Conselleria se'ns deia: «Tractarem de salvar aquest període transitori a través d'un suport o d'una petició de suport a la Diputació de Barcelona.» Jo pensava, inicialment: això pot

salvar un parèntesi, pot ser un pedaç que salvi un parèntesi. Però, és clar, immediatament dèiem: si hem dit molts de nosaltres que creiem que amb el temps les diputacions han de desaparèixer i que, en tot cas, el sentit de les diputacions en aquest moment és ser un suport permanent als ajuntaments, no sembla clar que els recursos de les diputacions que van als ajuntaments siguin, en tot cas, els recursos que serveixin per pagar la part que correspon, en tot cas, a la Generalitat de cara a fer efectiva la gratuïtat o, si no, el cost al més barat possible d'aquests ensenyaments.

Sabem que vostè, senyor conseller, és persona especialment sensible pel que fa als ensenyaments musicals. Conjuntament amb el conseller de Cultura, Joan Guitart, va presidir la inauguració, el febrer de l'any passat, del Congrés Català de la Música, i fa ben poques setmanes vostès presentaven —ben acompanyats, per cert, pel diputat socialista senyor Oriol Martorell, que, com saben, és un referent permanent de la meua història contemporània— el llibre amb les actes d'aquell Congrés, en el qual també vaig tenir ocasió de participar. Què passa, per tant? On és, en aquest cas, la pedreta o la roca de l'escàndol?

Hi ha un altre tema, encara, que en tot cas el plantejaré en el segon torn, que és el d'aquelles escoles sense finalitat de lucre que en ajuntaments petits que no tenien recursos per poder estructurar els seus ensenyaments musicals han fet una feina de suplència i per als quals demanàvem, l'estiu de l'any passat, una línia estable de subvenció per tal que aquests centres poguessin viure dignament. Ho repeteixo: és un tema molt puntual i molt concret que miraré d'afegir-lo en la segona tanda.

Gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals

Ara correspon al senyor Bargalló l'exposició de la interpellació sobre el tema dels ensenyaments musicals.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, manifestar la nostra complaença de la coincidència amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya i amb el Grup Socialista a l'hora de presentar aquesta interpellació. De fet, amb el Grup d'Iniciativa, coincidència temporal en el moment de presentar-la, i, amb el Grup Socialista, aquesta coincidència en el moment de substantiar-la.

Evidentment que la reforma de l'ensenyament educatiu, la reforma educativa, la reforma dels ensenyaments, tenia moltes fites, i una de les que ens havia engrescat a tots era la fita de modernitzar l'ensenyament, de posar l'ensenyament, allò que es fa a les aules, a la realitat social i cultural, a la realitat vital del que succeeix al país. És a dir, ens havien dit: «Ara, finalment, a les aules, per exemple, s'ensenyaran idiomes, a un nivell mínim, però al nivell que exigeix la societat; ara, finalment, a les aules es posarà en contacte

l'alumne amb tot el sistema tecnològic necessari per a viure avui professionalment; ara, finalment, a les aules s'hi presentaran d'altres ensenyaments necessaris per a la formació integral de la persona, els esportius, els musicals, que fins ara hi eren allunyats.» Fins i tot aquells que ens mirem la LOGSE, el dia que tenim més bon humor, des d'una llunyania ideològica i des d'una manca de sintonia, creiem que, bé, que aquest era un punt molt positiu. La realitat ha estat la que és, amb tots els handicaps que vulguem posar-hi: actualment hi ha ensenyament d'idiomes a les escoles primàries, però tots sabem amb els problemes reals que hi són, que hi és en l'ensenyament d'idiomes, molt sovint amb un professorat no especialment preparat i amb una voluntat per part de tothom de tirar endavant; amb els ensenyaments musicals és potser un dels paradigmes a l'hora de comprovar si la posta en pràctica de la reforma educativa compleix aquelles il·lusions creades inicialment en el sentit d'adequar allò que succeeix a les aules a la realitat, en el sentit de modernitzar l'ensenyament, en el sentit de portar a les aules allò que conforma la globalitat de la formació integral de la persona.

En el tema dels ensenyaments musicals hi ha molts aspectes a tractar: la diputada senyora Baig, el diputat senyor Riera i Gassiot, ja han fet un especial èmfasi en alguns temes que jo també ara trobo balder de fer-ho, perquè perdríem el temps tots. Evidentment que a nosaltres ens interessa, com a tothom, bona solució per a aquests conservatoris de música, aquestes escoles de música, fins ara municipals, no perquè els municipis en tinguin la competència, sinó perquè no hi havia més remei que fer-los des de l'àmbit municipal, que era l'únic que tenia un interès clar sobre el tema. És evident que estem preocupats pel desenvolupament dels estudis musicals en els *curricula* generals dels centres d'ensenyament i per l'aplicació sencera en tots els centres de primària, ni que sigui amb aquests handicaps que en aquests moments hi ha en idiomes; que podem fins i tot –hi insisteixo– entendre, per la mateixa precarietat econòmica en què es desenvolupa la reforma –i entendre ara, eh?, no l'any que ve, ni molt menys, ni dos anys, ni tres–; que evidentment ens preocupa el finançament dels conservatoris de grau mitjà, i què succeirà l'any que ve amb els conservatoris de grau mitjà; que evidentment que reclamem el mateix tractament per als estudis musicals que el de la resta d'estudis a Catalunya, i el mateix tractament per als estudis musicals a Catalunya que a la resta de l'Estat per als mateixos estudis... El que passa és que, hi insisteixo, aprofitant l'avinentesa i la sort que la diputada i el diputat que m'han precedit ja han parlat d'aquests temes, jo dedicaria el temps que em resta a parlar-ne d'un altre, i així faríem segurament una visió genèrica molt més aprofundida dels ensenyaments musicals.

Els ensenyaments musicals a Catalunya parteixen de tradicions molt diferents. Parteixen de tradicions molt diferents i han donat realitats molt diferents, perquè, a més a més, a més a més, l'ensenyament musical en si és també molt divers. Hi ha un ensenyament musical que podríem dir de for-

mació cultural bàsica, que és, sens dubte, el que en aquest país mai ha existit genèricament i el que reclamem que s'estengui a tots els centres d'ensenyament, aquesta formació musical com a element de formació cultural bàsica. Hi ha també l'ensenyament musical com a element de formació professional, més enllà d'aquest sistema bàsic, i d'una formació professional que és, consegüentment, molt diversificada, perquè és molt diferent la professió de músic, i és molt diferent les sortides professionals de músic: entre aquestes sortides professionals de músic, els estudis de jazz, de música moderna, donen una capacitat laboral considerable; és a dir, en aquests moments, en el nostre país, hi ha molta gent que és professional de la música d'aquest –diríem– subsistema musical, que seria allò que entenem pel jazz i música moderna... Tot i que jo ja sé que és difícil d'entendre el concepte, que l'amic Oriol Martorell també estarà d'acord que la música moderna és molt diversa, que la música clàssica és molt diversa, que segurament hi ha qui pot opinar que el jazz ja és música clàssica, però em sembla que, com que això, tot plegat, no és una classe d'història de la música, quan diguem «música clàssica» i «música moderna» ens entendrem.

Doncs bé, és evident que hi ha unes sortides professionals clares, clares, d'aquests estudis de música de jazz i música moderna, estudis que a casa nostra no es donen majoritàriament, molt majoritàriament, a través d'ensenyament reglat, que no es donen majoritàriament, molt majoritàriament, a través de conservatoris de música, sinó que la necessitat de la demanda i la necessitat de la voluntat d'una sèrie de gent de dedicar-se a aquesta música i no a una altra ha comportat l'aparició d'un seguit d'escoles, algunes d'elles diríem que sense finalitat de lucre, tot i que amb l'obligació de construir-se com a escoles privades i, per tant, amb una teòrica comercial voluntat de lucre, que ha anat fent unes generacions importants d'aquests músics que treballen i que en els darrers temps, a través d'un pla d'estudis conjunt d'algunes d'aquestes escoles de música –no de totes, de les que han volgut–, d'un pla d'estudis conjunt, s'havia aconseguit un diploma de l'Incanop, de l'Institut Català de Noves Professions, que no era un diploma d'ensenyament reglat, que era un diploma que reconeixia una activitat i que, a més a més, nosaltres estàvem convençuts que una de les funcions de l'Incanop era avançar-se als temps i començar a reconèixer mínimament allò que posteriorment seria ja reglat, eh?, perquè una de les funcions bàsiques de l'Incanop és donar un primer pas.

Bé, en el mapa escolar, en els estudis existents sobre la formació professional, no es preveu enlloc la creació d'una família professional en aquest sentit. Com que tots estem avui repassant el que ens ha respost la Conselleria sobre aquests temes, jo recordaria una pregunta sobre la possibilitat que els ensenyaments de música moderna i contemporània es consolidessin com una família de formació professional, i la resposta del conseller, de data 31 de març d'enguany mateix, dient que l'actuació del Departament en aquest àmbit es limita a instar el Govern de l'Estat a em-

prendre determinades actuacions, com ara la possibilitat d'incloure l'especialització en jazz dins el grau superior de música, la qual cosa ha estat recollida en el projecte de real decret que s'està elaborant..., evidentment que és un pas endavant, el fet que en el Conservatori Superior de Música de Catalunya hi hagi estudis de jazz, però creiem que aquest és un pas que queda aïllat, feble, sense una altra consideració molt més àmplia, a la qual pot arribar-hi més gent, que és la consolidació d'una família de formació professional de música..., amb el nom que vulgueu..., de jazz i moderna.

Perquè, a més, en aquest moment es dona el fet que si una família té dos fills i un fill vol estudiar el que en diríem piano clàssic i l'altre fill vol estudiar el que en diríem la guitarra elèctrica –tot i que, evidentment, amb la moda musical última de no electrificar les guitarres en segons quins concerts, llavors sí, ens entendríem–, doncs bé, aquesta família té per al fill que vol estudiar piano clàssic uns camins que tenim el dubte de com es finançaran, que tenim el dubte de si l'any que ve ja es podran dur a la pràctica, però que són uns camins, diguem-ne, reglats, d'una manera o altra existents en l'ensenyament públic, i en canvi, per a l'altre fill, el que hem dit que voldria estudiar guitarra elèctrica, doncs, té uns camins no reglats i té uns camins que no passen per l'ensenyament públic, quan, evidentment, des de la perspectiva de l'any 1995, no hi hauria d'haver cap diferència entre aquest primer fill que estudia un instrument i ha buscat una professió musical en un àmbit concret i aquest altre fill que vol estudiar un altre instrument i ha buscat un altre àmbit professional concret.

Aleshores, el nostre cas, del nostre Grup, en el cas del Grup d'Esquerra Republicana, sumariem a aquelles preocupacions que els grups anteriors han expressat i que jo he recollit a l'inici d'aquesta interpellació aquesta altra preocupació que afecta un nombre molt important d'estudiants de casa nostra i un nombre també molt important de professionals docents en aquest moment, que sé que ja han mantingut converses amb el Departament, que sé que no han estat molt fructíferes fins a la data d'avui i que, en tot cas, podem en la contrarèplica, doncs, continuar parlant d'aquest aspecte o de qualsevol dels altres que no hem fet, perquè els grups anteriors ja havien desenvolupat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Ara el senyor conseller pot donar resposta a les interpellacions.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Puigals i Vallvé): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, les tres intervencions que m'han precedit s'han dedicat..., han tractat sobre qüestions diverses que miraré de tractar d'una manera ordenada.

En primer lloc, sobre l'elaboració dels currículums. Mitjançant els decrets 322/93 i 331/94, el Govern de la Generalitat va aprovar respectivament l'ordenació curricular dels graus elemental i mitjà dels ensenyaments musicals. En aquest moment queda pendent, estrictament, el grau superior. De fet no podem regular el nivell superior fins que no

disposem dels aspectes bàsics que ha d'establir el Govern de l'Estat; sabem que aquesta futura disposició ja s'està elaborant i, com s'ha recollit en alguna de les intervencions que m'han precedit, nosaltres estem col·laborant activament amb el Ministeri en la seva redacció. De fet, voldria aprofitar aquesta avinentesa per comunicar als senyors diputats i a les senyores diputades que des del nostre punt de vista considerem del tot imprescindible que es reculli o que s'incorpori en aquesta ordenació curricular el reconeixement d'una titulació específica sobre instruments tradicionals. Tot amb tot, a Catalunya hem realitzat algunes consultes orientatives a fi d'anar preparant la regulació del grau superior d'ensenyaments musicals.

Pel que fa als graus elemental i mitjà, el Departament d'Ensenyament ha portat a terme diverses actuacions complementàries: s'han elaborat unes orientacions curriculars per a l'educació primària atenent aspectes com els instruments tradicionals i el cant coral; en segon lloc, estem treballant en l'elaboració de diverses publicacions d'orientació per als ensenyaments musicals de grau mitjà, que esperem que surtin publicades ben aviat; altrament, publicarem també ben aviat la normativa referent a les proves d'accés al grau mitjà de música, que s'implantarà segurament a partir del mes de setembre; hem regulat, encara, el procés d'habilitació dels professors de les escoles de música –vostès ho saben– mitjançant l'Ordre de 13 de gener del 95; estem preparant una producció de vídeo referida als instruments musicals i a la veu, adreçada fonamentalment als centres d'educació primària i secundària, i estem preparant també una edició en disc compacte en col·laboració amb Catalunya Música d'audicions adreçades especialment als nostres escolars.

Un altre dels àmbits en què lògicament podem seguir les accions del Departament en el món de l'ensenyament musical és el de la formació del professorat. De fet, la formació del professorat és una de les claus de volta per articular uns ensenyaments de qualitat; els ensenyaments musicals no constitueixen cap mena d'excepció a aquest principi, per la qual cosa el Departament d'Ensenyament ha vetllat acuradament per la correcta preparació d'aquest professorat. En aquest sentit, hem establert acords amb diverses institucions per tal que col·laborin en aquesta tasca; entre d'elles voldria destacar el Col·legi de Doctors i Llicenciats, l'Escola de Pedagogia Musical, l'Institut Llongueras, les escoles d'estiu, l'ICE de la Universitat Politècnica, l'Associació Catalana d'Escoles de Música, l'Orfeó Lleidatà i d'altres.

Per un altre costat hem portat a terme diverses activitats específiques de preparació d'aquest professorat; així, han estat organitzats múltiples cursos dirigits a professors especialistes de música, a professors d'escoles de música, etcètera. En aquest mateix àmbit el Govern preveu dur a terme durant aquest curs un pla especial de magisteri adreçat a aquelles persones que col·laboren en la tasca docent a centres de primària sense tenir la titulació necessària; de fet, són professionals que van ser contractats, normalment per les associacions de pares o de vegades pels ajuntaments, per im-

partir els ensenyaments de música, però que no disposen del títol de mestre exigint per la LOGSE. Tenim previst, igualment, organitzar unes jornades de formació bàsica per a la reforma dels ensenyaments musicals, adreçades als professors de les escoles de música.

Tractaria ara dels centres docents. En relació amb la seva classificació, voldria dir que en aquests moments s'està portant a terme el procés de transformació i autorització dels centres de música, d'acord amb el Decret 179/93, mitjançant el qual es regula la creació i el funcionament dels centres previstos a l'article 39.5 de la LOGSE. L'ensenyament del nivell elemental de música es fa en aquestes escoles, d'acord amb el contingut del conveni formalitzat amb les entitats municipalistes, l'Associació i la Federació, que són els titulars dels centres públics i a les quals hem d'agrair —i vull agrair especialment— l'existència d'una oferta pública d'ensenyaments musicals.

Ara per ara han presentat sol·licitud d'autorització aproximadament vuitanta centres públics i vint-i-sis de privats. En aquests moments ja han estat formalitzats els primers convenis per a la creació d'escoles de música, d'acord amb les previsions contingudes al conveni-marc formalitzat amb la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis el passat dia 3 de novembre de 1993. S'estan portant a terme, també, els estudis preliminars per a l'organització dels espais i les instal·lacions del futur Conservatori Superior de Música de Catalunya, i en aquest sentit voldria remarcar igualment la bona disposició de l'Ajuntament de Barcelona per facilitar que aquesta iniciativa es pugui concretar.

D'altra banda, estem analitzant diverses experiències d'integració entre els ensenyaments generals i els ensenyaments de música. Si bé caldrà més endavant crear centres per a ambdós ensenyaments, ja s'han iniciat actuacions per tal de compatibilitzar-los. Entre aquestes experiències, vull destacar la que es porta a terme a Vic, que es basa en la coordinació entre un determinat centre de règim general i l'escola de música. En aquests casos, no es tracta específicament de centres integrats, sinó més aviat de centres coordinats: es tracta de coordinar els horaris dels ensenyaments generals i els de música, de manera que els alumnes els puguin realitzar en horari escolar, però en dos centres diferents; s'aconsella quan els centres són molt pròxims o en poblacions petites.

En relació amb el Mapa escolar, voldria recordar també que la LOGSE estableix una nova ordenació general dels ensenyaments de música, fonamentada en dos tipus d'oferta formativa: una via reglada i una altra no reglada. El Departament d'Ensenyament i tota la comunitat educativa han optat per no impartir el grau elemental previst a la LOGSE i substituir-lo per un nivell no reglat, professat en uns centres específics anomenats «escoles de música». La via reglada, a partir del grau mitjà, serà impartida als conservatoris professionals de música i al Conservatori Superior de Música de Catalunya. L'oferta derivada d'aquestes previsions es concreta al Mapa escolar, el contingut del qual és prou cone-

gut pels senyors diputats que formulen aquestes interpellacions.

En relació amb el finançament de centres musicals, cal indicar que fins ara el Govern ha portat a terme accions en dos sentits: primer, l'atorgament d'ajuts als centres autoritzats de música per a l'adquisició d'equipament i activitats —en els darrers tres anys han estat destinats 156 milions de pessetes a aquesta finalitat—; segon, per un altre costat, l'any 92 el Departament d'Ensenyament va començar a concedir subvencions per contribuir al sosteniment dels centres d'ensenyaments musicals dependents actualment de l'Administració local. A partir de l'inici del curs 93-94 es va iniciar el sistema de finançament mitjançant la formalització de convenis, d'acord amb les previsions contingudes al conveni-marc formalitzat amb la Federació i l'Associació; d'acord amb allò que estableix la clàusula quarta d'aquest conveni, el Departament d'Ensenyament incrementarà progressivament la participació en el cofinançament del cost de les despeses de funcionament i de personal de les escoles de música, fins a aportar una tercera part del seu cost —en l'actualitat en financem el 22%.

Tanmateix, la LOGSE configura una nova estructura per als ensenyaments musicals. Segons allò que estableix el calendari d'aplicació del nou sistema educatiu, a partir del curs vinent s'iniciarà la implantació, curs a curs, del grau mitjà de música; dos cursos més tard, el curs escolar 97-98, es començarà, també curs a curs, la del grau superior. Aquestes previsions comportaran un important increment de les despeses de funcionament dels conservatoris, i la voluntat del Govern és contribuir tant com sigui possible a aquest finançament.

Hem de tenir present, però, que l'acció del Govern en matèria educativa té, ara per ara, un objectiu prioritari, que és l'atenció de les necessitats derivades dels ensenyaments obligatoris, i cal recordar que la LOGSE incrementa en dos cursos el període d'escolarització obligatòria. D'altra banda, no es pot passar per alt el greuge comparatiu que representa en relació amb d'altres comunitats autònomes el fet que en el moment de les transferències en matèria d'ensenyament Catalunya no disposés, no tingués cap centre docent d'ensenyament musical que fos de titularitat estatal. És per això que vull incidir en el fet que Catalunya, per la raó indicada, no rep encara avui de l'Administració central cap dotació per als ensenyaments musicals. Aquesta és precisament una de les reivindicacions que la Comissió Mixta Departament d'Ensenyament - entitats municipalistes va acordar traslladar al Govern de l'Estat.

Un altre aspecte que estem estudiant és l'increment dels ajuts a les escoles de música que, essent de titularitat privada, estan oferint un servei important a diversos barris i poblacions de Catalunya i que completen i complementen l'oferta dels centres públics. En aquests moments, aquests ajuts es limiten a l'adquisició d'equipaments, i confiem poder estendre'ls properament a l'organització d'activitats. De fet..., són aquestes escoles les que ha esmentat el diputat senyor Riera en la seva intervenció. De fet, aquestes escoles

—com deia— poden acollir-se als ajuts per equipaments que convoca anualment el Departament d'Ensenyament. La propera convocatòria sí que puc anunciar que contindrà un important increment, a fi d'estendre els ajuts a activitats organitzades per aquests centres i a augmentar els atorgats per a adquisició d'equipaments. Aquesta és una convocatòria que sortirà publicada enguany.

I a propòsit d'aquest aclariment, o d'aquesta informació, sí que en la seva intervenció el diputat senyor Bargalló ha esmentat els ensenyaments de música moderna o de jazz. Bé, voldria remarcar que també en aquest sentit els ajuts que ara acabo d'esmentar poden ser sol·licitats per qualsevol escola de música autoritzada, tant si fa música moderna, com música de jazz, etcètera.

En relació amb el professorat, que és una altra de les qüestions que s'han tractat en les intervencions que m'han precedit, voldria dir que hem convocat successives oposicions per tal d'incrementar el nombre de mestres de música en els centres ordinaris. Aquest procés ha permès situar aquest col·lectiu actualment en 597 professionals, davant els 109 que hi havia el curs 92-93; per al curs vinent hem previst que aquest nombre s'incrementi de 597 fins a 687.

Aquest conjunt d'actuacions, de fet, confiem que ens permeti establir un sistema d'ensenyaments musicals amb garanties de qualitat i que alhora contribueixi a l'equilibri territorial de Catalunya a través d'una oferta equilibrada a totes les comarques, a fi de garantir la igualtat dels ciutadans en l'accés al saber.

En qualsevol cas, senyor president, senyores i senyors diputats, si hagués quedat pendent de donar resposta a algunes de les qüestions, ho podríem fer en el torn de rèplica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Ara pot consumir un torn de rèplica la senyora Baig.

La Sra. BAIG: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, crec que el senyor conseller ha fet una exposició del treball que realment ha realitzat el Departament d'Ensenyament en temes musicals; ha deixat també un programa de treball per fer avançar en els temes de formació, en els temes d'implantació de subvencions, d'ajudes, però crec que ens ha deixat amb els mateixos dubtes respecte al proper curs. En un moment ha mencionat que estava preparada la convocatòria per a la prova d'accés al grau mitjà; em consta que està preparada des del mes de febrer, per tant està realment preparada, però, és clar, què en farem, de tenir preparada la prova d'accés al grau mitjà, si no sabem com podem fer avançar el grau mitjà a Catalunya?

Al grau mitjà, per fer l'aplicació de la LOGSE es necessiten uns recursos econòmics que els ajuntaments no tenim, que el Departament d'Ensenyament de la Generalitat també diu que no té i que segurament no deu tenir. Hi ha un estudi fet conjuntament, presentat a la Comissió Mixta Departament - entitats municipalistes, en el qual en els primers anys es necessiten uns recursos econòmics petits; de fet, en el pressupost d'aquest any, de l'any 95, aquest tema només afectaria uns 58 milions i escaig de pessetes, però és evident

que l'aplicació de la LOGSE en tots els conservatoris de grau mitjà i en aquells contemplats en el Mapa escolar pot arribar a portar un pressupost entre tres mil milions o quatre mil milions de pessetes, evidentment un pressupost alt, però ens cal trobar i prioritzar de quina manera es tiren endavant els estudis de conservatoris de grau mitjà, i sobretot ens agradaria que poguéssim ser en el curs 95-96, que és el que marca l'aplicació de la LOGSE.

Demaneu que tant des de la Conselleria d'Ensenyament com del mateix Consell Executiu poguessin prioritzar la demanda i sol·licitud d'aquests recursos, en la mesura que faci falta, a nivell dels Pressupostos de l'Estat, a les comissions de transferència i on faci falta, però també que es prioritzi en els Pressupostos de la Generalitat i que a Catalunya no ens quedem enrere en aquesta aplicació de la LOGSE, que des de tots els professionals i els ajuntaments, i jo crec que també des de la Generalitat de Catalunya, s'hi havia posat il·lusió. Perquè, com molt bé diu l'Oriol, «el poble que canta també és un poble que avança», i, per tant, ens agradaria avançar en aquest sentit.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Baig. El senyor Riera pot consumir el seu torn de rèplica. (Pausa.)

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Estava en aquests moments distret, tot i que escoltava la senyora Baig, perquè mirava si el pas de 597 a 687 especialistes de música..., quina part cobriria de la llista que ens va enviar el conseller de centres que encara no tenien especialista de música. No ho he acabat de calcular, però, en tot cas, m'agradaria saber quants centres es quedaran encara sense especialista de música després d'aquest increment, que de tota manera saludem com a molt positiu, senyor conseller.

En el tema dels conservatoris de grau mitjà estem totalment d'acord, o sigui, compartim els neguits, però em sembla que seria important, senyor conseller, que la molta gent que en aquests moments viu anguniejada per saber si el mes de setembre podran començar o no en aquests conservatoris de grau mitjà tinguessin una informació més precisa. Per exemple, quan vostè ens ha dit que hi havia aquesta petició a la Comissió de Traspassos per aconseguir aquests traspassos, és clar, pot ser molt diferent si es tracta de fer un pedaç o un pont que sigui per cobrir el que queda d'any, per entendre'ns, i que per tant pugui ser una solució més o menys temporal, però sabent que en canvi està en marxa el procés per demanar aquests traspassos, que no. Per tant, en aquest cas, senyor conseller, jo li dic des d'ara que li demanaré en tot cas la possibilitat —de cara, ho repeteixo, a poder tranquil·litzar els afectats per aquest tema— d'una certa versió documental sobre aquesta petició a la Comissió de Traspassos del tema.

També..., i li ho he preguntat perquè no ho havia acabat d'entendre, quan vostè ens ha dit que apareixeria aquest any la normativa d'ajuts per a material i per a activitats d'aquests centres, i ens ha dit que aquesta normativa apareixeria durant l'any..., és clar, tenint en compte que els anys fiscals i els anys litúrgics no coincideixen amb els anys escolars, seria bo, senyor conseller, que aquesta normativa po-

gués aparèixer justament en aquests moments, és a dir, quan encara som a la primavera o, en tot cas, al començament d'estiu, abans que arribés la tardor, una mica per saber també quines són les perspectives, des del punt de vista d'any escolar, de tots aquests centres.

Em sembla que ens trobarà absolutament al seu costat de cara a continuar insistint en aquesta superació del greuge comparatiu que ha dit vostè quan deia que cap centre de titularitat estatal de música radicava a Catalunya. Evidentment que volem aquest centre, i evidentment que volem –de cara a poder completar tots aquests difícils ensenyaments musicals– que hi hagi els especialistes de música, que hi hagi els conservatoris i que després hi hagi el centre superior, també contemplat per la LOGSE.

Hi ha dues qüestions, una de les quals he anunciat abans, i en l'altra hi insisteixo ara... Una la recullo del que ha dit el senyor Bargalló: absolutament d'acord amb tot el tema d'ensenyaments de música moderna. És a dir, en aquests moments es pot produir la paradoxa que títols lliurats a Barcelona, per exemple per una entitat com Taller de Músics, són reconeguts a molts països però no a Catalunya; és a dir, hi ha tota una problemàtica de reconeixement oficial d'aquests estudis que s'estan fent de jazz a Catalunya, i que en canvi no tenen homologació a Catalunya i la tenen, en canvi, en d'altres centres que són justament de la Federació Internacional d'Escoles de Jazz de tot Europa, en la qual sí que accepten les titulacions que atorga en aquests moments el Taller de Músics.

La qüestió de les bandes musicals. És important que siguin reconegudes com a manifestació cultural catalana, com a escola activa de formació musical, de solfeig i instrument, d'una importància notable justament entre els catalans del sud, amb una excel·lent representació en aquesta cambra, però que potser no sempre és prou reconeguda. Jo recordo que en la segona legislatura, quan vaig entrar al Parlament, una de les primeres preguntes que vaig fer va ser sobre quin sentit atorgàvem a les bandes de música que hi havia a la Catalunya sud, i en una de les respostes em van dir: «Oh, és que això és una cosa de l'Ebre cap avall»... Però és que de l'Ebre cap avall queda molt tros encara de la Catalunya estricta, i més encara de la Catalunya gran.

I, finalment, pel que fa al tema que li he suggerit abans, de totes aquestes escoles reconegudes pel Departament d'Ensenyament com a escoles o com a entitats sense finalitat de lucre –que són molt importants, que n'hi ha per exemple a Berga, a Arenys de Mar, a Igualada, a Palafrugell, a la Sénia, amb un total de més de dos mil alumnes l'any, que en canvi molt sovint tenen la sensació que no són reconegudes–, pertanyen, en algun cas, a centres o a municipis –no alguns dels que he esmentat, que són grans: d'altres, que són més petits– en els quals seria molt difícil aconseguir una escola de tipus oficial; per tant, el reconeixement i la possibilitat que aquests centres comptessin amb unes certes garanties de subvenció estable perquè poguessin saber que el seu futur és un futur garantit, creiem que seria una excel·lent notícia.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor Bargalló pot fer el seu torn de rèplica.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Evidentment, «poble que canta, poble que avança», no ho discutirem pas. L'Oriol Martorell ja sabem que, quan parlava de cantar, feia referència estrictament musical, no a aquell concepte de «cantar» que vol dir «badar», allò, «poble que bada, poble que retrocedeix». I aquí, en el tema de la reforma educativa dels ensenyaments musicals, ens pot passar una miqueta això, que «cantem» massa, i que de tant «cantar», doncs, no acabem avançant. Ho deia perquè no li discutirem, senyor conseller, que vostès estan fent molt més pels estudis musicals del que s'havia fet mai al nostre país; ja ens ha dit que quan hi va haver els traspassos de l'Estat a la Generalitat no es va traspasar res d'estudis musicals, perquè no hi havia res de l'Estat i, per tant, evidentment, que vostès estan fent més, per un cantó, indubtablement, perquè també era difícil no fer més i, per l'altre, perquè no li discutirem, i això ja ha estat reconegut aquí, el seu interès específic pels temes d'ensenyament musical, en la seva funció anterior, tant pel que fa com a alcalde o com a president de la Diputació. Aleshores, evidentment, això ja ho sabem.

El que passa és que, amb la pressa aquesta de l'aplicació de la reforma, ens pot succeir que acabem d'oblidar el marc general. És a dir, sí, posem uns quants mestres més en l'escola primària i, llavors, en lloc de faltar un ics per cent ja faltaria una mica menys; posem una mica més de diners per als conservatoris municipals i, llavors, en lloc que els ajuntaments s'hagin de buscar la vida en un 80, doncs, se la buscaran només en un 66; posem més diners per a aquestes escoles sense finalitat de lucre que han fet suplències de la inexistència d'escoles municipals... Però potser ens farà falta –hi insisteixo– aquest marc global, eh? Un marc global de quins són els ensenyaments musicals que li calen al país per la seva tradició històrica, per la seva realitat cultural i pel seu futur professional, i aleshores, en funció d'això, fer unes línies de treball, que és una miqueta el que en d'altres aspectes el Mapa escolar planteja –amb opinions diverses, però ho planteja–, i que en el tema d'ensenyaments musicals no ho fa perquè inicialment molt del que estem parlant surt del marc estricte del Mapa escolar.

Potser caldria dissenyar això que els estàvem dient, és a dir, des de la realitat d'unes bandes de música a una bona part del país, de la Catalunya central, a un cantó i l'altre del riu Ebre, fins a la quantitat ingent d'escoles municipals, per exemple, de gralles, que hi ha en una altra part del territori i que van produint molts nois i noies que entren a la realitat musical a través d'aquí, fins –hi insisteixo– tota l'altra experiència docent que podem posar damunt la taula. Per això nosaltres, ara, aquí, en aquesta tercera tanda de tractar temes diferents, el que li voldríem demanar és que des del Departament s'intenti al màxim l'aprofitament de les experiències i de la feina feta en el camp de la docència musical a casa nostra.

A casa nostra, en el camp de la docència musical, com en d'altres tantes docències, la realitat pedagògica ha anat sem-

pre per davant de la legislació. Ha anat sempre molt per davant de la legislació. I de vegades hem comès l'error que, quan ha legislat algú, ha legislat sense tenir en compte aquesta experiència pedagògica i de vegades en contra d'aquesta experiència, no «en contra» en el sentit de mala voluntat, d'apartar-la, sinó que el mateix fet de no tenir-la en compte l'arracona a les golfes dels estris ja no necessaris. Aquí hi ha gent que té plans d'estudis, aquí hi ha gent que té materials curriculars, aquí hi ha gent que està treballant... Per tornar amb el que acabava jo abans la meua primera intervenció, a veure si a l'hora d'incloure els estudis de jazz en el Conservatori Superior de Música, ens oblidem de tota la gent que ha estat fent docència de jazz històricament al país, i que per tant ja sap com fer-la, i sap què és allò que funciona o allò que no funciona. És en aquest sentit que li dic, per exemple. Perquè l'Ordre del 13 de gener de 1995, que vostè abans ha esmentat, com una ordre destinada a habilitació del professorat especialitzat sense titulació específica de les escoles de música i dansa, s'ha oblidat, aquesta Ordre del 13 de gener d'enguany mateix, per exemple, d'aquests diplomes de l'Incanop. I aleshores tornem a estar en aquella cosa que jo li esmentava abans, és a dir, per un cantó uns organismes de l'Administració fent feina i, per l'altre cantó, uns altres organismes no reconeixent plenament aquesta feina.

I, en tot cas, el sentit de la nostra interpellació entengui'l, senyor conseller, en aquesta doble vessant: per un cantó, evidentment, la preocupació que cal fer més per l'ensenyament musical i que per tant, doncs, evidentment que com més professors hi hagi, millor, i que com vostè sabrà, nosaltres sempre li'n demanarem més, però si ja en fa més tindrà el nostre suport, i, per un altre cantó, la preocupació que no ens perdem branques de l'arbre, no ens perdem branques de l'arbre, que totes les branques són importants, i si quedem només ensulfatant unes branques i no les altres, es moriran primer les branques no ensulfatades però acabarà morint l'arbre sencer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. El senyor conseller pot donar resposta a la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec precisament que en la meua exposició d'abans es pot comprovar ben clarament que els ensenyaments musicals els volem escometre des d'una visió de globalitat i atenent en cada moment, d'acord amb una ordre de prioritats, quines són les actuacions concretes que hem de portar a terme. Certament, és lògic que tothom vulgui més, i jo també, però hem d'ajustar les nostres voluntats i els nostres desitjos a les possibilitats certes i reals.

És en aquest sentit que voldria remarcar que, lògicament, l'esforç que s'ha fet en dotar de professorats especialistes els centres és molt important. El senyor Ignasi Riera demanava la relació de centres que encara no disposen d'aquest professorat: lògicament, em comprometo a facilitar-li aquest

l·listat; òbviament, jo ara no el tinc ni el puc elaborar en aquest petit espai de temps, però en canvi sí que voldria facilitar-li una dada, que em sembla que serà suficient, com a mínim, per ara fixar quina és l'evolució que estem seguint en la dotació de professorats especialistes en els centres ordinaris.

Com he dit abans, el curs 92-93, a Catalunya hi havia 109 professors; el curs 93-94 es van incrementar fins a 439; el curs 94-95, fins a 597, i el curs 95-96, la nostra previsió és arribar fins a 687. La voluntat del Departament és continuar incrementant aquest nombre d'especialistes fins a assolir la dotació que per al curs 2000-2001, un cop totalment implantat el nou sistema educatiu, considerem que serà satisfactòria: aquesta dotació la xifrem en 1.139 professionals, inclosos els que són necessaris en les zones rurals, les zones escolars rurals; per tant, seria el còmput íntegre. Lògicament, la relació de centres l'hem d'elaborar —podeu tenir la relació dels que ja en disposen. En tot cas, la voluntat és continuar aquest increment fins a aconseguir, dins els terminis fixats per la LOGSE, complir totalment aquests objectius. I crec que els passos que s'han donat en aquests tres anys i el compromís per al curs vinent són de prou entitat, són prou significatius perquè aquesta voluntat tingui credibilitat als ulls de tothom, fins i tot de la mateixa comunitat educativa.

Per un altre costat, a propòsit de la darrera intervenció del senyor Bargalló, voldria remarcar de nou que el Decret 179/93 permet articular qualsevol tipus d'escola de música, amb totes les modalitats que siguin necessàries. Els centres existents responen precisament a la tradició del lloc on existeixen i a les necessitats del país en relació amb el tipus de música que ensenyen i que poden incorporar en la seva activitat docent. Ara, això és diferent del tema del reconeixement de títols: nosaltres, en aquest cas, com sap prou bé, no tenim competències en aquest àmbit i hem d'aplicar la regulació establerta pel Ministeri, la qual cosa no lleva que des de l'Incanop es puguin expedir aquests títols que ja coneixeu, o bé que des de la mateixa acció del Govern es pugui acordar amb el Ministeri el reconeixement de determinades especialitats, cosa que ja hem fet en alguns temes, i en aquest sentit jo també vull remarcar la bona predisposició que hem trobat a aquests plantejaments. Per tant, en aquest sentit jo crec que estem avançant en una direcció correcta.

Per un altre costat, també és cert que en el món de l'ensenyament musical el nostre país, segurament, va més avançat que la resta de l'Estat des de molts punts de vista, però també és cert que nosaltres, en relació amb altres països d'Europa, portem un retard. I si de debò volem que les coses avancin, i avancin, en realitat, de l'única manera que desitgem que avancin, que és des de les accions serioses i rigoroses, tampoc ens podem plantejar tots els objectius alhora. Per tant, jo crec que hem d'anar avançant progressivament fins a assolir al màxim aquests objectius, que segur que compartim, però jo crec que, abans d'eixamplar segons quines ofertes, nosaltres el que hem de fer és ampliar l'oferta de

centres actualment existents de nivell de grau mitjà, nivell professional, en el territori: avui hi ha uns centres que existeixen, però també és cert que en el Mapa escolar s'ha previst la necessitat de creació d'altres centres de nivell professional que caldrà que es creïn els propers anys si volem atendre d'una manera mínimament equilibrada des del punt de vista territorial la demanda d'aquests estudis.

I, finalment, voldria, en tot cas, comprometre que durant el mes de juny el Departament d'Ensenyament es posiciona en relació amb el curs vinent. Sé que anem amb el temps molt just; em consta que hi ha preocupació per part dels diferents ajuntaments, associacions de pares, etcètera, i igualment voldria confirmar que, d'acord amb tots els estudis que hem fet i amb els criteris acordats per la Federació i l'Associació amb el Departament d'Ensenyament, tenim un càlcul del que pot costar l'aplicació de la LOGSE que és d'una precisió extraordinària, és a dir que el marge d'error és realment molt minso. Però crec que el Departament no ha d'assumir un compromís tenint en compte o prenent només en consideració els costos que tindrà el primer trimestre d'enguany; crec que si adoptéssim aquest compromís només en funció del cost real que té l'aplicació del nou sistema educatiu en aquests tres primers mesos del curs escolar, en realitat estem encetant una dinàmica que jo crec que hem de tenir majors garanties que podrem realment complir tota la previsió.

Per un altre costat, vostès saben també que les administracions titulars avui són els ajuntaments, i ja he dit en la meua intervenció anterior que crec que els ajuntaments han fet un gran servei al país, i moltes vegades ha estat un suport o ha estat una despesa que s'ha fet en el lloc d'altres potser més prioritàries i potser que obliguen més els ajuntaments, però el cert és que arrenquem d'aquesta situació. El nostre primer compromís va ser intentar assumir el 30% del cost total. Sabem que és un compromís insuficient, però, de tota manera, també és cert que el cent per cent la Generalitat no el pot assumir, i menys encara en un termini de sis anys. Per tant, haurem de trobar mecanismes de col·laboració perquè els pares participin en el finançament d'aquest cost, els ajuntaments hi continuïn fent aportacions –que hem de mirar que es puguin anar reduint progressivament cada cop més–, que la Generalitat hi aportï els seus diners, però que l'Estat també hi faci una aportació significativa; és aquest procés el que hem de mirar fins on es concreta aquests dies per tal de garantir una resposta que permeti un inici de curs sabent tothom si podrem implantar o no el nou sistema educatiu.

En qualsevol cas, aquesta és la nostra voluntat i aquest és el nostre desig. No seria la primera vegada que els ensenyaments musicals finalment queden endarrerits en una reforma del sistema educatiu; ens agradaria, sincerament, que això no tornés a passar ara, però hem de resoldre prèviament aquestes qüestions. Espero que aquest mes de juny puguem confirmar quina és la nostra posició sobre aquest tema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Ara sol·licito al Ple modificar l'ordre del dia en el sentit de posposar per a un proper ple la interpellació número 5, sobre el control del funcionament de les residències per a la gent gran. *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Interpel·lació sobre les urgències sanitàries i les situacions de saturació que subsisteixen

Passem al sisè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre les urgències sanitàries i les situacions de saturació que subsisteixen, presentada pel diputat senyor..., la senyora, la diputada senyora Maite Utgés. Té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, els passats mesos de febrer i març els mitjans de comunicació es feien ressò als diaris dels col·lapses que patien els serveis d'urgències dels hospitals, sobretot a la ciutat de Barcelona. Bàsicament, els hospitals que més van patir aquest problema van ser els de la Vall d'Hebron, el Clínic i el de Sant Pau. Al de la Vall d'Hebron es van arribar a atendre 379 persones en un dia, i a l'Hospital Clínic, 612. Anomeno aquestes xifres perquè tinguin una mica la idea de la magnitud, diguem-ne, del problema. També a l'Hospital de la Vall d'Hebron, els pacients varen arribar a haver d'esperar una mitjana de tres a sis hores abans de ser atesos. Tots els llits d'urgències ocupats, malalts als passadissos en lliteres, i un centenar de persones esperant que es pogués trobar llit: aquest era el panorama que es trobava qualsevol que tingués la necessitat d'anar al servei d'urgències.

Durant molt de temps s'ha intentat minimitzar el problema. L'hem presentat molts cops en aquest Parlament i sempre es diu que, quan apareix una epidèmia, aquests col·lapses són normals, però la realitat és que els nostres hospitals no poden aguantar la més mínima epidèmia ni tant sols la grip de cada any.

Però no és la grip la que col·lapsa les urgències. Durant aquest període en què es patien els col·lapses, les dades ens indiquen que als serveis hi arribaven pacients amb patologies molt variades –amb problemes urològics, cardiològics, quirúrgics, respiratoris– i, per tant, no era la grip la que col·lapsava aquests hospitals. Per tant, el problema és molt més de fons.

Però el que més lamentem de tota aquesta problemàtica és l'excusa que ha donat algun dels responsables de les nostres institucions sanitàries, que en un article d'opinió atribueix el problema de les urgències al fet que ens trobem immersos en la cultura del «ja» i de l'«ara». I, segons la seva opinió, l'origen del problema s'amaga en el costum de trobar una resposta immediata a qualsevol necessitat, i posa com a exemple la universalització de l'ús dels caixers automàtics o dels serveis de pizzes a domicili, a qualsevol hora, i afegeix que convé desmitificar l'existència dels ser-

veis d'urgència i acceptar com a inevitables les esperes i, més encara, diu que són absolutament imprescindibles per al bon funcionament del sistema, explicant clarament al ciutadà aquesta circumstància.

En primer lloc, doncs, en aquesta interpellació volem preguntar al senyor conseller si coincideix amb aquest símil de comparar les urgències amb els caixers automàtics i les pizzes a domicili. Per nosaltres, evidentment, aquesta postura és absolutament insostenible i rebutjable, tant per part dels usuaris com per part dels professionals que treballen en aquests serveis.

Pensem que als nostres serveis d'urgències hi ha una tara particularment greu, que hauria de merèixer més atenció, pel fet, evidentment, de ser habitual i per la capacitat de generar conflictes. Es tracta, justament, del que per nosaltres no és normal, que són les esperes excessives. Un pacient acudeix a urgències perquè considera que té un problema que cal solucionar. I pels usuaris una situació d'espera excessiva és incomprendible i inesperada, perquè xoca frontalment amb l'esperança de trobar una solució, una atenció acurada, immediata, a la seva situació. Per ells, en aquell moment, aquesta situació és la més important del món; per tant, l'espera és viscuda com a vexatòria i provoca indignació contra unes circumstàncies viscudes en un marc d'irracionalitat, i, per tant, provoca agressivitat al pacient, que en aquest cas es torna «impacient», degut al context en què es troba.

Quan un usuari acudeix a urgències, la seva situació i la de la seva família estan dominades per l'angoixa, pel dolor i per la por, i mirar de justificar aquestes llargues esperes creiem que no és propi d'un centre hospitalari en ple segle XX.

Encara més, aquesta no és una situació aïllada, evidentment, de Barcelona. Són molts els centres en què s'han produït situacions semblants a aquesta i on es produeixen tensions en les urgències. Els mateixos professionals i representants sindicals han denunciat en diverses ocasions la manca de mitjans i de personal. Aquestes deficiències, nosaltres considerem que són una de les causes i l'origen dels problemes que presenten els serveis d'urgències.

Els serveis estan dotats de professionals que fan tot el que està a la seva mà i molt més perquè les coses funcionin. I el fons de tota aquesta qüestió rau en el fet que en les circumstàncies actuals no es pot atendre tota la demanda existent, donat que es pateix una endèmica manca de personal i de material que és inherent al sistema i que caldria corregir per evitar situacions de risc associades tant al clima en què els professionals es veuen obligats a treballar com a l'estat en què es troben els pacients en espera i les seves famílies.

L'altre dia repassava i llegia que quan es discuteix sobre problemes del nostre país, doncs, es poden diferenciar tres tipus d'actituds per afrontar una decisió: una actitud que és la dels pusil·lànimes, que, amb l'excusa de la magnitud i de la complexitat dels problemes, contribueixen a perpetuar situacions defectuoses i no les resolen, per aquesta por d'enfrontar-se a aquesta complexitat; la dels temeraris, que trien les solucions, diguem-ne, en condicions poc raonables, i la

dels intrèpids, que, malgrat les possibilitats de fracassar, no permeten que això els immobilitzi. L'actitud dominant en el tema que ens ocupa, de les urgències, nosaltres pensem que ha estat perillosament pusil·lànim i una mica temerària; crec que hauríem de ser prou intrèpids i imaginatius per endegar mesures necessàries per millorar en el coneixement que els ciutadans tenen del sistema sanitari i les seves possibilitats, imposant, d'aquesta manera, una millor utilització d'aquest que en permetria un funcionament més fluid i eficaç. Per tant, convé deixar clar que la culpa del col·lapse de les urgències no és dels usuaris i convé que siguem capaços d'articular un conjunt de mesures per tal de millorar aquests serveis.

Pensem, i per acabar, pensem que els serveis d'urgències no tenen les suficients dotacions humanes i materials perquè puguin funcionar degudament i afrontar aquesta demanda. Pensem que no s'han incorporat els CAP —els centres d'atenció primària— als serveis d'urgència no hospitalària, encara no s'ha acabat de fer aquesta incorporació, i pensem que no s'han ensenyat, i ho dic clarament, els circuits que cal fer dins dels serveis sanitaris quan es presenta una urgència, i no s'ha ensenyat la població a afrontar aquesta situació sense recórrer de forma sistemàtica als serveis d'urgència hospitalaris.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Maite Utgés, voldria fer unes reflexions de caràcter general amb la intenció de marcar una problemàtica real, i potser la més complexa de tot sistema sanitari, que és evident que va ser objecte de tractament informatiu a primera plana de tots els mitjans de comunicació a començament d'any, però que ho podria continuar essent ara, no es creguin, eh?

És de tots coneguda la situació de saturació d'alguns serveis d'urgències, bàsicament dels grans hospitals, durant determinades èpoques de l'any; respon a un conjunt de factors que no sempre poden ser abordats amb garanties d'èxit absolut.

En primer lloc, cal tenir present que la massiva utilització dels serveis d'urgències hospitalaris és una conseqüència de la confiança que té en ells la població. Malgrat el temps d'espera que cal suportar en determinats centres i en determinades èpoques de l'any, la població té una bona percepció d'aquest tipus de serveis perquè donen solució a les expectatives dels usuaris. I aquest és un primer punt molt clar, no? És a dir, la gent té confiança en els nostres hospitals.

En segon lloc, cal considerar que el fenomen de la saturació d'aquests serveis és una realitat que es produeix a tots els països del nostre entorn; té una relació directa amb el model sanitari, sobretot quan aquest sistema sanitari és un sistema sanitari universalitzat i un sistema sanitari gratuït. I això no em canso de dir-ho, no? Cada dia hi ha un increment

de l'atenció, hi ha un increment de l'activitat; hi ha un envelliment, a més, en el cas nostre i dels països europeus, un envelliment de la població. Evidentment, els pressupostos són limitats; ens movem dintre d'un marc que ve donat per la utilització aproximadament a tot l'Estat espanyol de tres llits per mil habitants d'aguts. I aquesta és la realitat que tenim, i dintre aquesta realitat ens hem de moure.

En tercer lloc, és evident que la utilització massiva dels serveis d'urgències hospitalàries no respon a la realitat objectiva de les patologies per les quals accedeix una gran part de la població en aquest servei. Podem parlar, doncs, d'una certa mala utilització dels serveis d'urgències hospitalàries per un alt percentatge d'usuaris, estic d'acord amb vostè. A mi no m'agrada utilitzar això i donar les culpes als usuaris, però és evident que s'utilitzen malament aquests serveis. Alguns estudiosos experts en aquesta vessant assistencial estimen en un 65% els casos atesos als serveis d'urgències hospitalàries que no són realment urgents, i per això no s'ha de culpabilitzar els usuaris: els usuaris tenen un servei i hi acudeixen lliurement perquè saben que els donarà una bona resposta. Per tant, cal insistir en la informació, en l'educació sanitària a la població, per evitar aquests col·lapses, per evitar la mala utilització de recursos disponibles..., però també seria fals per part meua no dir que és evident que s'ha de millorar la relació de l'assistència primària amb els hospitals, que s'ha de millorar la relació dels especialistes amb la primària i els hospitals, que s'han d'evitar passos diagnòstics; per tant, que el nostre sistema, en molts aspectes, ha de millorar d'eficiència.

En quart lloc, podem afirmar que la demanda d'atenció sanitària urgent ha sofert un important increment en els darrers anys, degut, entre altres raons, a la facilitat d'accés als serveis d'urgències hospitalàries, a l'equitat, a l'alt grau de resposta al qual m'he referit i a l'exigència d'una resposta ràpida, que és veritat, per part de la gent davant del problema de salut. Lamento molt la comparació que es va fer en aquest diari respecte a comparar això amb els caixers automàtics, o amb el sistema de repartiment de les pizzes, però és evident que la gent cada dia és més exigent, la gent vol una resposta ja, ràpida, i és evident que en aquesta cultura ens movem, ho admetem o no ho admetem.

Per evitar aquests efectes, per evitar aquesta situació, altres països del nostre entorn han adoptat mesures tendents a restringir aquest accés de demanda, hi han posat filtres, hi han posat barreres. En uns casos, barreres de tipus de dir: «Escoltin, no s'atendran els malalts que vagin a l'hospital si primer no van al metge de capçalera»; uns altres tipus de barreres, evidentment, són a través de tiquets moderadors, que suposo que estarà vostè d'acord amb mi que en l'últim lloc en què s'haurien de posar és a nivell de les urgències, perquè només faltaria que en els casos urgents intentéssim posar un tiquet moderador –però els països veïns ho estan fent, els països veïns ho estan fent.

En cinquè lloc, cal reconèixer que l'augment d'aquest tipus de demanda no es produeix de forma lineal al llarg de l'any, sinó que es registra temporalment en forma, en oca-

sions, d'increments sostinguts, deguts a motius estacionals o a l'aparició esporàdica d'epidèmies, o deguts a increments bruscos per problemes puntuals de drenatges d'altres recursos hospitalaris, que poden frenar la capacitat assistencial dels serveis d'urgències. Nosaltres tenim col·lapses, evidentment, perquè cada dia a Catalunya tenim més gent gran, més gent gran que es pot trobar afectada de malalties, que necessiten llits de llarga estada, i, evidentment, aquest és un problema que s'anirà incrementant en els propers anys.

La situació que s'ha donat en aquests primers mesos de l'any 1995 és una situació paradoxal: durant tres, quatre mesos, del gener a l'abril del 95, hem tingut un increment de les urgències del 7,15%, i aquesta és una xifra, realment, molt espectacular, sobretot perquè aquest increment ha estat sostingut. És a dir, no s'ha donat una situació, com vostè deia, d'un quadre de grip i, per tant, una punta, no: s'ha donat un increment sostingut degut a una situació real d'augment de patologia, de patologia variada, sobretot pulmonar, i d'augment de patologia digestiva, lligada probablement a l'aparició d'algun virus, d'algun virus ECHO, d'algun virus coxsackie, que ha mantingut una situació preocupant i que ha generat, a més – i vostè ja ho sap, però el cita aquí –, un increment de la despesa farmacèutica realment molt espectacular –estàvem a tot al país convençuts que estàvem dominant la despesa farmacèutica, i els he de donar la mala notícia que això no és així: s'ha incrementat d'una manera considerable.

Per tant, estem davant un problema realment important, i ja nosaltres, en el Pla de salut de Catalunya 1993-1995, establíem un conjunt de línies d'actuació en relació amb l'atenció sanitària urgent. En primer lloc es deia: «Millorar l'atenció de la demanda urgent mitjançant el disseny d'un model organitzatiu i funcional que permeti l'optimització dels dispositius existents i el seu ús racional»; en segon lloc es deia: «Definir un tipus d'enfocament organitzatiu de l'atenció continuada que es basi en l'optimització de l'existent, s'adapti a les característiques específiques de cada territori i preservi la continuïtat assistencial; la implantació efectiva de la nova organització d'atenció continuada, evidentment, s'ha de fer lligada d'una manera paral·lela amb la reforma de l'atenció primària de la salut». Per tal de donar compliment als objectius operacionals formulats en relació amb aquestes línies d'actuació, s'ha constituït un grup de treball, integrat per professionals qualificats en relació amb el tema, que ha elaborat el document de propera publicació *Propostes d'actuació en l'àmbit de l'atenció continuada i urgent*, en el qual es realitza una anàlisi sobre la situació de l'atenció urgent a Catalunya i es formula una proposta d'actuacions i instruments en la línia d'establir els criteris comuns mínims de l'atenció continuada i de l'atenció urgent –document que li posaré a la seva disposició, perquè es publicarà properament, però jo ja el tinc a les meves mans.

Des del moment de l'assumpció de les competències d'ordenació sanitària per part de la Generalitat de Catalunya, i de forma molt més explícita des de l'aprovació de la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalu-

nya, i de desplegament normatiu tant de la reforma de l'atenció primària de la salut com de la creació i el desenvolupament de la XHUP, tres principis bàsics han marcat les línies d'actuació de tot el sistema: l'atenció universal de la població amb lliure accés a qualsevol recurs —és a dir, l'equitat—; l'optimització dels recursos utilitzats aprofitant els dispositius existents —l'eficiència—, i la continuïtat assistencial, que ha de portar a una millora de l'atenció integrada del pacient —la qualitat.

L'atenció de la demanda no programada i urgent s'emmarca en els mateixos criteris. Els recursos que ha anat desplegant el sistema, tot aprofitant aquells de què es disposava i millorant-los, s'han concretat, per una banda —i és una banda molt important— en la consolidació de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, potenciant o creant els hospitals que permetessin garantir una equitat d'accés, i per una altra amb la reforma de l'atenció primària, que ha permès acostar l'assistència a la població.

El sistema, doncs, ha definit unes modalitats d'atenció que, utilitzant els dispositius que es creguin més oportuns per tal d'aconseguir l'eficiència i la qualitat desitjables, són la base d'una orientació a la satisfacció de les necessitats de la població. Hi ha tot un conjunt de propostes que s'han plantejat, unes de millora d'equitat d'accés, unes de millora d'eficiència, unes de millora de qualitat, unes de millora de satisfacció de l'usuari i dels professionals i una de millora de coordinació entre tots els dispositius implicats, que, si bé no solucionaran —segur— absolutament tot el tema de les urgències hospitalàries, jo crec que realment, amb l'esforç de tots, jo crec que ajudaran a pal·liar aquesta situació complexa i difícil de tot sistema sanitari universal i gratuït.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable conseller. La senyora Maite Utgés pot fer rèplica.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Bé, en tota l'exposició que ens ha fet el senyor conseller, jo crec que hi han hagut punts en els quals hem coincidit. Finalment hi ha hagut un canvi en el discurs de les urgències, hi ha hagut un reconeixement que l'augment de la demanda de les urgències no és homogeni; ja no podem dir..., ja no podem fer aquell discurs que sempre que es produeixen els col·lapses en els serveis d'urgències és per culpa d'epidèmies, sinó que hi ha un tema més de fons. El senyor conseller fins i tot ens n'ha donat xifres, ens ha comentat que hi ha hagut un increment d'un 115% de les urgències, que és un increment sostingut i que això és degut a un augment d'una sèrie de patologies, que no són justament epidèmies puntuals, que han d'afrontar els serveis sanitaris. Per tant, en el futur vol dir que, aquest problema de les urgències, no el tindrem de forma puntual, sinó que passa a ser un problema habitual, en el sentit que s'estan utilitzant molt més els serveis d'urgències, hi ha molta més demanda en aquests serveis, i que cal posar, doncs, una solució a aquest problema.

El senyor conseller també ens ha comentat que..., bé, ha dit que no culpa els usuaris, no?, però que és evident que fan una mala utilització dels serveis. I ens ha dit que un 65% de

les urgències són de coses que no calia que anessin als serveis d'urgències hospitalàries. Potser també ens caldria preguntar si als usuaris se'ls ha ensenyat quins són els circuits que cal fer quan es presenta el que ells creuen que és una urgència; si se'ls ha ensenyat on han d'anar, quins circuits han de recórrer..., per rebre, evidentment, la mateixa atenció que se'ls ofereix als hospitals, és clar, perquè, si no, si no reben la mateixa atenció, els usuaris també són intel·ligents i tornen a anar als hospitals. Per tant, aquest és un tema importantíssim, que tampoc ens podem quedar tan tranquils quan diem que el 65% dels casos no cal que vagin als hospitals: hem de dir, a continuació, on ha d'anar aquest 65% de casos.

Evidentment que la gent està en la resposta del «ja», i els serveis d'urgències han de complir la funció del «ja» —per això són urgències: estem parlant justament d'un servei que ha de funcionar com el «ja», com l'«ara»—, però això no ho fan, això no passa. I, per tant, aquí està la queixa, que no compleixen aquest servei del «ja». I, en canvi, sí que el compleixen serveis que potser no caldria que el complissin —posem tots l'exemple dels caixers automàtics o altres, no? Per tant, estem parlant justament d'un servei d'urgències que ha de complir aquest servei del «ja» i que ja gent exigeix que se li doni aquest servei quan el necessita.

Per tant, tocats aquests punts, jo crec que són molt importants per al futur i que deixen clar que aquest tema no està encara en aquesta interpel·lació, sinó que aquest serà un problema que es farà, d'alguna manera, crònic degut a aquest augment de la demanda. Hauríem de ser capaços, d'alguna manera, de posar-nos d'acord a dissenyar algunes mesures. El senyor conseller ens ha comentat tots els objectius del Pla de salut, però, és clar, aquests objectius, per donar-hi compliment, m'ha dit que s'ha creat un grup de treball; per tant, difícilment podrem donar per complerts aquests objectius si estem en aquesta fase dels grups de treball. Per tant, doncs, hauríem de ser tots capaços de dissenyar fórmules imaginatives per acabar amb aquesta problemàtica.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. L'honorable conseller, senyor Trias, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyora Maite Utgés... Sí, la demanda no és homogènia, i a més no és homogènia a tots els llocs —és a dir, no són el mateix les urgències a la Vall d'Aran, les urgències a Berga, les urgències a Manresa, les urgències a Barcelona—, i dóna situacions diferents, molt diferents. I, a més, no es gestionen totes igual, les urgències, perquè tenim situacions en què un hospital gestiona al mateix temps un centre d'assistència primària, o gestiona un centre de llarga estada, o en casos això no funciona així, o que gestiona, a més, les especialitats. Per tant, tenim situacions molt diferents.

Tenim problemes a tots els llocs, d'urgències, però el problema més greu d'urgències sempre es centra en les

grans ciutats. I és veritat que un tema de pressió puntual intensa, és veritat que varia, no?, i es pot anar tornant un tema habitual. Per una relació importantíssima: pel canvi de patologia i de situació que tenim a Catalunya.

Teníem fa dos anys trenta-mil persones de més de vuitanta-cinc anys, en tenim cinquanta mil, d'aquí a quatre anys passarem a tenir cent trenta mil persones de més de vuitanta-cinc anys, i el nostre sistema sanitari ha de ser capaç de donar resposta a aquesta situació, que és un repte molt difícil, molt complex. En moltes ocasions la gent creu que això es soluciona, doncs, posant més oferta de serveis. Vull dir que, escolti, malgrat que es posi més oferta, en ocasions l'oferta estimula la demanda, i li puc explicar els casos que vostè vulgui d'hospitals comarcals de Catalunya que, a la que han obert les urgències, aquestes urgències, al cap de quinze dies, s'han col·lapsat. Per què? Perquè fem un servei molt a l'abast de la gent, i això crea unes implicacions i unes situacions complexes.

Vostè ha explicat una cosa que, evidentment, a partir d'aquí no anirem bé, no? És a dir, si vostè diu a la gent que als usuaris el que se'ls ha de fer és explicar-los i donar-los uns serveis fora dels hospitals però que rebin els mateixos..., li asseguro que mai un hospital dona els mateixos serveis que un centre d'assistència primària o que un servei d'urgències lligat a la primària. Això és impossible, i aquest és el problema que tenim. És a dir, el que vostè ha explicat és exactament el problema que tenim: la gent té la percepció que un senyor va a un servei d'urgències i allà li ho faran tot, i que si va a un centre d'assistència primària no li ho poden fer tot. I és veritat; el que succeeix és que no en tots els llocs s'ha de poder fer tot. I hem de ser capaços d'explicar a la gent que no a tots els llocs s'ha de poder fer tot; si no, farem un sistema sanitari..., no car: insuportable econòmicament. És impossible, econòmicament, fer un sistema com el que vostè insinuava. Per tant, nosaltres hem de ser capaços d'educar els usuaris i explicar-los clarament què podem fer a cada lloc, com ho podem fer, i que la gent vagi agafant confiança en tot el sistema sanitari i no només en els hospitals.

Vostè deia una cosa que és important..., diu: «Hi ha tres tipus d'actituds: la dels pusillànimes, la dels temeraris i la dels intrèpids»; jo li dic que jo en conec una quarta: de la gent que té seny. És a dir, no és necessari fer tantes coses tan rares. Jo li dic: escolti, els sistemes sanitaris a nivell d'Europa estan coneguts a tots els llocs; a tots els llocs tenen aquest problema d'urgències com un problema prioritari i greu, i jo crec que no hem de fer unes coses ni massa intrèpides... Jo dic: escolti, hem d'agafar..., aplicar-hi sentit comú, intentar treballar cada dia per millorar l'assistència primària, millorar l'assistència hospitalària, reconèixer que tindrem una pressió important d'urgències i, per tant, posar-hi els mitjans per donar-hi resposta; sabent que aquest sistema no pot ser sempre com un gran acordió i que hi haurà moments que tindrem dificultats. Això ho sabem tots, i és evident, i els tinc jo, els té la ministra, els té el senyor a França, els té el senyor a Itàlia, els tenen a Suècia, aquests

problemes, els tenen a Anglaterra, i el que hem de ser capaços és d'anar intentant dissenyar un sistema que vagi donant solució a tot això.

Evidentment, amb aquest sistema i amb aquestes mesures de col·laboració..., i vostè donava el missatge de dir: «Escolti, a veure si podem col·laborar»; d'acord, d'acord, completament d'acord. És a dir, nosaltres hem de procurar col·laborar a fer un sistema sanitari que respongui a les necessitats de la nostra població. Em preocupa només un tema: que es cregui que tot és un problema de mitjans humans: no és un problema de mitjans humans. Vostè ve influenciada pel que diu el comitè d'empresa de l'Hospital de Lleida... És a dir, no tot és un problema de recursos humans: és un problema bastant més complex, el que tenim de les urgències, i li asseguro que rebrà tota la col·laboració del nostre Grup per buscar fórmules d'apropament i que puguin donar solució a aquest tema tan important.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política educativa

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre política educativa, que presenta el diputat senyor Ignasi Riera i Gassiot. Té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor conseller d'Ensenyament, em penso que li hem reconegut tothora una preocupació seriosa i permanent pel que fa al present i al futur de l'ensenyament a Catalunya —a favor seu, a més, una voluntat de consens a l'entorn del tema: l'aplicació de la reforma educativa es traduïa el mes de maig de 1994, crec que era el 5 de maig, en una proposició no de llei conjunta defensada en aquest Ple amb la voluntat de fer front comú contra les veus que haurien preferit que l'aplicació de la LOGSE a Catalunya no comptés amb el suport de tots els grups polítics—; crec que, paral·lelament, vostè reconeixerà, senyor conseller, la preocupació permanent del nostre Grup, així com d'altres grups de la cambra, també, pel present i pel futur de la política educativa a Catalunya, preocupació que s'ha traduït en interpellacions, mocions, proposicions no de llei, preguntes orals i per escrit, missives, faxes, etcètera, i preocupació que, d'altra banda, hem compartit amb molts col·lectius que conformen la comunitat educativa a Catalunya.

Jo, tractant de fer un cert calendari dels moments importants d'aquest treball parlamentari a favor de l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, volia recordar, en primer lloc, el que ja he dit: el 5 de maig del 1994, la Proposició no de llei conjunta de tots els grups per dir «que quedi ben clar que tots els partits polítics estem a favor de l'aplicació de la reforma i que, per tant, bandegem tota mena de dubtes dels que deien “potser seria millor que no ens hi poséssim”».

Posteriorment té lloc, en el marc, com cada any, del debat dels Pressupostos, una sèrie d'intervencions d'esmenes a la totalitat, de proposicions, etcètera, sobre la problemàtica educativa a Catalunya en general. En el marc d'aquest debat de pressupostos, té lloc la unanimitat també de tots els grups per l'aprovació d'una disposició addicional vint-i-dosena, que fa exactament així: «Pla plurianual d'inversions en centres docents 1995-2000: El Consell Executiu ha d'elaborar durant el primer trimestre de l'any 1995 un pla plurianual d'inversions en centres docents per al període 1995-2000; d'aquest Pla, se n'ha de donar compte al Parlament». Aquest és un acord formal, pres per unanimitat en aquesta cambra.

Té lloc després, el 19 de gener de 1995 –moralment en els terminis previstos per la Proposició no de llei del 5 de maig–, la presentació al Parlament de Catalunya, a través de la Comissió de Política Cultural, i a la tarda al Consell Escolar de Catalunya, de la proposta del projecte de Mapa escolar, ben diferent del projecte de Mapa escolar del 14 d'octubre de 1992, que, si bé no recull al noranta per cent, com es diu, els neguits que hi havia, sí que, en tot cas, tots el saludem com una millora notable o com un element amb millores notables en relació amb l'altre mapa escolar.

De tota manera, a partir d'aquest moment hi ha també una mena de confrontació dialèctica, jo diria que molt sana i molt positiva, en el món de l'ensenyament per dir en quins punts ens satisfà i en quins punts no aquell Mapa escolar: ens satisfà que tingui en compte tot el que és l'educació especial, ens satisfà que tingui en compte el conjunt de Catalunya i no solament unes zones, ens satisfà que parli, per exemple, dels menjadors i del transport escolar, etcètera; ens preocupa, en canvi, que no hi hagi concrecions pel que fa als aspectes de finançament, que no hagi tingut en compte els ensenyaments d'adults, que no hagi tingut en compte l'etapa zero-tres anys, i ens preocupa que tampoc no hi hagi una precisió prou clara sobre un tema que preocupa els ensenyants i preocupa el conjunt de la comunitat educativa, com és la qüestió de les plantilles.

En aquest marc, té lloc, el 26 de març de 1995, una manifestació que, com els organitzadors han dit –i ho dic tal com ells ho han explicat més d'una vegada–, organitza el marc unitari de la comunitat educativa: l'èxit sorprèn els que l'organitzen. Una manifestació molt important perquè, per entendre'ns, ningú no podrà dir mai que és una manifestació dels de tota la vida o dels que ja són tots comptats, els que cada vegada reclamen o protesten perquè en tot cas entra en el guió de la seva pròpia vida professional o política; hi ha molta més gent, perquè hi ha un neguit important per a molta gent per les qüestions relacionades amb l'ensenyament. És curiós que en aquesta manifestació els dos eixos són el tema de les plantilles, d'una banda, i el tema del finançament, d'una altra, que serà un tema recurrent al llarg de tot l'any.

El proper diumenge, l'11 de juny de 1995, el marc unitari de la comunitat educativa ens proposa una mena de festa, que també vol ser alhora una celebració en el vintè aniversari d'aquell manifest *Per una nova escola pública catalana i*

gratuïta, feta en unes circumstàncies totalment diferents: fa vint anys no vivíem en un règim de llibertats ni podíem anar a un parlament a reclamar que hi hagués una política educativa per part d'un govern legítim. Per tant, té sentit aquesta manifestació, aquesta commemoració d'agraïment als que van fer possible aquella declaració de la desena escola d'estiu; per tant, dels que han treballat pels moviments de renovació pedagògica. En el marc d'aquesta festa –festa amb un caràcter clarament reivindicatiu, també, diguem-ho clarament– de diumenge hi haurà punts com aquest: «El marc unitari de la comunitat educativa» –ho llegim– «considera prioritari que es garanteixi un finançament suficient per escometre les següents millores educatives i socials: l'opció a una plaça escolar pública prop del domicili en totes les etapes i nivells, a partir de l'educació infantil i fins a la secundària, els batxillerats i la formació professional, així com l'establiment de l'oferta necessària de programes de garantia social; matriculació única en la xarxa pública des de la incorporació a l'escola fins a la finalització de l'ensenyament secundari obligatori...» Hi ha un punt, per exemple: «la substitució del professorat de baixa en el centre educatiu a partir del moment en què aquesta es produeix, amb diligència i qualitat, garantint l'estabilitat del professorat interí; plantilles docents suficients perquè l'activitat educativa a diferents nivells i etapes es pugui impartir en condicions de qualitat...»

Em penso que tot això és important, i em penso que és sobretot important el punt que he volgut subratllar de la disposició addicional vint-i-dosena: aquest Pla plurianual d'inversions als centres docents. No crec, senyor conseller, que vostè em digui que aquest Pla serà presentat quan acabi el període per rebre impugnacions, propostes de rectificació, suggeriments al projecte de mapa escolar presentat per vostè el dia 19 de gener d'enguany, perquè se'ns fa difícil creure que la globalitat de recursos pressupostats fins a l'any 2000 pugui dependre de modificacions parcials al Mapa escolar, que en tot cas seran –suposem nosaltres– modificacions d'ubicació, i que un servei passarà d'un lloc a l'altre, però no creiem tampoc que hi hagi un canvi absolut de propostes del que ja ha estat elaborat en aquest Mapa escolar del 1995. Per tant, si no hi ha d'haver més recursos globals, per què?

Tampoc no s'entendria que es digués: «És que estem esperant el final del Mapa escolar», quan l'endemà, precisament, de la presentació del Mapa escolar, el 20 de gener de 1995, hi ha una resolució per la qual s'obre convocatòria per a l'atorgament de subvencions destinades al finançament de despeses d'inversió en centres privats. És a dir, si en aquell moment hi ha previsió de recursos per fer aquestes despeses d'inversió en centres privats, és evident també que ja es calcula que hi haurà recursos o que hi haurà, per tant, un cert coneixement dels recursos que podran ser invertits per tot aquest temps.

Hi ha un altre tema que pot semblar col·lateral i que em penso que no ho és: és que en aquesta lluita a favor de l'ensenyament hi ha una lluita col·lectiva, en la qual estic convençut que estem imbricats tant la Conselleria d'Ense-

nyament com els grups que en aquests moments critiquem alguns punts de la política de la Conselleria d'Ensenyament, com els sindicats, que també sovint critiquen, com els moviments de renovació pedagògica, etcètera, quan parlem de la problemàtica del fracàs escolar. L'altre dia, el diputat senyor Reguant, en una intervenció parlamentària, va fer un moment al·lusió a un estudi, crec que molt important, de la Fundació Jaume Bofill en què es parla sobre el mapa escolar..., perdó, sobre el fracàs escolar a Catalunya, les conseqüències que pot tenir aquest fracàs escolar a Catalunya. Jo crec, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, que, en la mesura que tinguem garanties de continuar essent diputats tardorals, o sigui, a la tardor, en aquest Parlament, seria importantíssim que a través de la Comissió de Política Cultural hi hagués un debat específic per parlar de la problemàtica del fracàs escolar i per analitzar molt amb compte aquestes dades que ens ofereix la Fundació Jaume Bofill. En aquest cas, pel fet que conec personalment uns quants dels que dirigeixen l'estudi i el treball, puc dir que no es tracta de gent amb tendències ni a les declaracions apocalíptiques ni a les extrapolacions de dades, sinó que és gent que acostuma a treballar molt seriosament en aquests temes i que, per tant, a mi em preocupa que hagin arribat a conclusions contra les quals tots volem lluitar. Contra les quals tots volem lluitar, a més, des d'un respecte pel dret d'elecció del centre per part de les famílies, i aquesta seria una altra qüestió que, en tot cas, en el segon espai d'intervencions comentaria.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Senyor conseller, per contestar la interpellació, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, illustre senyor diputat, efectivament, no fa gaires setmanes va ser publicat un estudi elaborat per la Fundació Jaume Bofill sobre el fracàs escolar i, certament, algunes de les dades que s'apleguen en aquest estudi coincideixen amb les dades de què disposa el Departament d'Ensenyament.

Si entenem com a fracàs escolar la inadequació del sistema educatiu per donar resposta a les motivacions i a les necessitats de determinats alumnes, de fet l'acció més important que podem portar a terme per tal d'evitar aquest fracàs i girar o capgirar aquesta dinàmica és precisament l'aplicació de la Llei orgànica 1/1990, precisament la Llei de reforma del sistema educatiu. És evident que la nova Llei dona moltes més possibilitats per tal d'evitar aquest fracàs escolar, i certament que aquestes mesures, a més, es compaginen amb un altre gran objectiu, que és allargar l'educació obligatòria i, a més a més, flexibilitzar els currículums, de manera que el sistema educatiu pugui donar resposta a les diferents necessitats dels alumnes en funció de les seves pròpies capacitats.

És en aquest sentit que crec que el repte d'intentar resoldre l'actual fracàs escolar és un repte compartit per totes les forces polítiques i, naturalment, vull oferir la meua complicitat i la meua col·laboració per tal que aquest tema pugui ser objecte de discussió i de reflexió per part de les diferents

forces polítiques representades al Parlament de Catalunya, sigui en el marc de la Comissió de Política Cultural del Parlament o bé en el marc que es pugui considerar més adequat. Però, certament, algunes de les accions que estem portant ja a terme, precisament, volen facilitar que es pugui donar una resposta molt més eficient i molt més eficaç a aquests temes, des de la creació del Consell Superior d'Avaluació fins a totes les iniciatives que haurem de continuar incrementant en els propers anys de formació del professorat, o bé l'edició de nous materials que permetin un millor suport didàctic a l'activitat docent en els centres escolars de Catalunya.

En la seva intervenció ha esmentat diverses qüestions, una d'elles la proposició de criteris sobre la implantació anticipada de la secundària: crec que ha estat una aportació molt positiva per tal d'avançar en aquest procés i, certament, els criteris que en el seu dia van ser aprovats per aquest Parlament s'estan aplicant rigorosament en tots els centres que han anticipat la implantació dels nous estudis.

En relació amb el Pla plurianual d'inversions, certament, aquesta esmena, que va ser aprovada amb el suport de tots els grups de la cambra, preveia el primer trimestre, quan en realitat hauria d'haver previst el primer semestre. En qualsevol cas, sí que voldria comentar que aquest és un estudi que tenim enllestit i concretat en les diferents anualitats fins al pressupost de l'any 2000 i que en aquest moment està essent objecte d'estudi per part del Govern. Lògicament, les despeses plurianuals comprometen el Govern i, per tant, cal conciliar el resultat d'aquest estudi amb les disponibilitats i un compromís que va més enllà del mateix Departament.

En qualsevol cas, sí que puc afirmar-li que aquest Pla plurianual avui està definitivament redactat i enllestit, i jo crec que en termes que poden ser assumibles i que facilitarien d'una manera important la implantació del nou sistema educatiu en unes instal·lacions adequades, que s'ajustessin al document de criteris per a la construcció de nous edificis d'ensenyament públic que figuraven com a documentació pròpia del Mapa escolar de Catalunya.

I, certament, el Mapa escolar, que encara es troba en període de consulta, no és cap inconvenient que el termini d'al·legacions, que, com sap, tenim obert fins al 31 de juliol..., encara que no s'hagin resolt totes les al·legacions nosaltres podem presentar i crec que hem de presentar el Pla plurianual d'inversions; en darrer terme, si s'hagués de modificar mínimament alguna actuació concreta, en tot cas seria per raons ben objectives, tanmateix, sobre les quals en podríem donar tantes explicacions com calgués, perquè en definitiva respondria a criteris i raons plenament objectives. Per tant, no és aquest el motiu pel qual no s'ha presentat, sinó el temps que requeria l'elaboració d'aquest estudi i, ara, el fet que és un document que ha d'assumir lògicament el Govern.

I, naturalment, la implantació del nou sistema educatiu també representa un altre increment de despesa pressupostària, que és el del capítol 1, i per tant l'increment de plantilles del professorat a l'escola pública, un increment que és important i que haurem d'assumir en el termini que

va des d'ara fins al curs 2000-2001. Precisament hi ha oberta des de fa mesos la mesa sectorial i el diàleg és obert amb els sindicats, tot i que a hores d'ara encara no s'ha pogut tancar un acord. Ningú no té una posició fàcil per tancar aquest acord; em consta la voluntat explícita dels sindicats i em consta també que el Departament d'Ensenyament comparteix aquest desig d'arribar a un acord en la definició de les plantilles que seran necessàries perquè el nou sistema educatiu es pugui portar a terme en les condicions de dignitat que volem.

Aquest acord encara no ha estat possible i jo confio que sigui possible, doncs, aquest mes de juny, i de fet confio que sigui possible i desitjo que sigui possible, perquè crec que des de tots els punts de vista, no només estrictament en l'educatiu, sinó també des del punt de vista social, des del punt de vista de la percepció que poden tenir des dels pares fins als mateixos docents, el conjunt de la societat, sobre la reforma és del tot imprescindible que aquest acord es pugui portar a terme. I no seré pas jo qui discuteixi les dificultats que poden tenir uns i altres per tal d'arribar a aquest acord, però crec que l'objectiu és prou important com perquè ens hi sentim compromesos uns i altres, malgrat les dificultats amb què aquest acord es pugui concretar, dificultats que són òbvies. Tot el que sigui la definició d'una plantilla com més àmplia millor és un desig que pot ser compartit des de tots els punts de vista; ara, hem d'ajustar que aquestes voluntats es puguin arribar a concretar en termes que siguin raonablement assumibles per una administració, per un govern, i crec que el Govern de la Generalitat i el Departament d'Ensenyament estan en disposició de poder fer aquest esforç pressupostari sostingut durant els propers sis anys en el capítol 1, en el capítol 6, que són importantíssims per assegurar un ensenyament públic de qualitat.

I suposo que ni a vostè ni a ningú no li haurà passat desapercebut que la meua actitud com a conseller davant de les diferents manifestacions, o vagues –vostè ha parlat de la manifestació que es va celebrar a la ciutat de Barcelona; prèviament hi havia hagut una vaga, que va tenir un seguiment que ja es va fer públic en el seu dia–, malgrat tot, per part del Departament d'Ensenyament i del seu titular hi ha hagut en tot moment una actitud d'exquisida prudència a l'hora de fer qualsevol valoració sobre aquestes qüestions, entre altres coses perquè ni el Departament ni el seu conseller faran cap pronunciament que pugui posar dificultats a la negociació i al diàleg que en aquest moment tenim obert a les meses sectorials. Si no l'he fet fins ara tampoc no el faré avui; el meu desig –torno a insistir-hi– és que es pugui arribar a aquest acord, i no desconec les dificultats que poden tenir els sindicats, perquè, lògicament, els objectius permeten que hi pugui haver posicions molt ambicioses en aquest sentit, però, tanmateix, jo he de recordar que la possibilitat de tancar un acord se situarà que aquesta definició de les plantilles sigui assumible des del punt de vista pressupostari raonablement per l'administració educativa, garantint, això sí, uns mínims que siguin suficients per garantir amb dignitat la qualitat de l'ensenyament a l'escola pública.

I finalment voldria esmentar que des del punt de vista dels itineraris escolars, que també ha estat esmentat en la seva intervenció, hi ha la voluntat explícita, que va ser coneguda pel seu Grup polític i per vostè personalment, d'acordar..., i de fet hi ha una proposició no de llei presentada al Parlament de Catalunya per dos grups polítics que contemplen aspectes que potser no comparteixen tots els partits, però aquest sí que era compartit per tothom, amb relació a fixar un establiment de vincles entre els diferents centres docents dels diferents nivells educatius, per tal de permetre la concreció d'itineraris escolars als alumnes. Crec que aquesta Proposició no de llei ara presentada pugui ser tractada al Parlament, espero que pugui merèixer l'aprovació de tots els grups representats al Parlament.

En qualsevol cas, crec haver donat resposta a totes les qüestions i, si no, les podem reprendre en el torn de rèplica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujals. Pot fer rèplica el senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

Primer, en el tema del fracàs escolar, absolutament d'acord: sé que haurem de comptar-hi tots, haurem de comptar tots per poder plantejar aquesta problemàtica del fracàs escolar, fracàs escolar que té molt a veure, evidentment, amb els recursos, i té molt a veure també amb la comprensió del conjunt del procés.

En moltes de les notes, preguntes, cartes, proposicions no de llei, etcètera, que li hem anat plantejant durant aquest temps, hem tractat de reflectir les perplexitats, en algun cas injustificables, però en la majoria de casos jo crec que justificables, per part –si em permet dir-ho així– de l'usuari de l'ensenyament, dels pares que no acabaven d'entendre el procés que hi havia, i molt sovint també dels docents que no es trobaven prou estimulats, amb una preparació específica per ser agents i factors molt actius en aquest procés.

Hi ha qüestions que han aparegut una vegada i una altra, a través de la Comissió de Política Cultural –el president de la Comissió de Política Cultural em permetrà dir..., certificar que el que estic dient és així–, que s'han plantejat moltes vegades, que són, per exemple, les problemàtiques derivades –ho diu també el manifest del marc unitari de la comunitat educativa– dels moments en què es produeixen baixes, o en el moment que han de ser necessàries les substitucions; és a dir, molt sovint la utilització que s'està fent des de propostes en el moment de la matriculació de centres privats o privats concertats, de dir: «en aquest centre no hi haurà problema de falta de substitució, perquè la substitució serà immediata», naturalment es fa d'una manera «borda» –i ho dic ben clar–, amb finalitats publicitàries, però es fa, evidentment, tenint en compte que hi ha una percepció de quin mal arriba a fer la falta de capacitat de substitució molt sovint en els centres.

Tota la qüestió de la inversió, em sembla molt bé, conseller, que vostè ens digui avui aquí al Parlament que quan va dir «durant el primer trimestre del 1995» havia de dir «durant el primer semestre»; de tota manera, compregui que és

un tema prou greu com perquè, en tot cas, això, a través del Govern, el conseller d'Economia i Finances o el conseller d'Ensenyament ens haguessin dit al Parlament: «Escolteu, on diu "trimestre" és "semestre", i per tant ho anunciem públicament a la cambra», perquè pensi que molts de nosaltres hem hagut d'anar explicant aquí i arreu què vol dir el Mapa escolar i l'aplicació del Mapa escolar, i quan ens han preguntat: «I els recursos?» hem dit: «No, no us preocupeu, que abans del 31 de març tindrem, perquè hi ha un acord unànim del Parlament de Catalunya...»; per tant, que aquest acord no l'haguem tingut o que d'aquest acord se'ns digui: «No, no crec que sigui suficient»... És a dir, són aquests casos en què el responsable polític ha d'advertir sobre què passarà, perquè —ho repeteixo— això sí que és una qüestió que pot provocar una certa inquietud per part del destinatari.

Vostè ha parlat de la qüestió de les plantilles, dels acords «raonablement assumibles»: totalment d'acord. Ara, jo aquí voldria dir i insistir també que no parlo al conseller d'Ensenyament, sinó al membre del Govern de la Generalitat que, en tant que membre del Govern de la Generalitat, d'un govern que ha dit i ha insistit que té vocació europea, aquesta possibilitat «raonablement assumible» s'ha de fer no solament en relació amb les mancances anteriors —moltes d'elles superades, absolutament d'acord; venim d'una negra nit molt negra i, per tant, tot el que s'ha fet és molt en relació amb el que no hi havia—, sinó amb els reptes que ens estarà plantejant la competència amb Europa. Suposo que tots els que tenim fills o filles que estan acabant o han acabat el seu cicle d'escolaritat estem pensant: «Molt bé, amb els ensenyaments rebuts en centres públics hauran de competir amb la resta de ciutadans europeus que hauran rebut uns ensenyaments que durant molts anys hauran comptat amb molts més recursos». Per tant, la proposta raonablement assumible, en aquest cas pel conjunt del Govern, és la raonablement assumible en el context europeu. I em penso que aleshores ens aniria molt bé a tots que continuéssim dient: «Escolteu, en el conjunt de l'Estat, malgrat l'esforç que s'ha fet, que és molt, per aplicar la reforma, etcètera, estem encara a tanta distància del que és raonablement o del que serien els mínims raonablement assumibles si volem no ser uns marginats de la nova Europa i, en aquest cas concret, si volem ser competitius en el marc d'aquesta Europa.» Perquè, ho repeteixo, em penso que això s'ha d'explicar així si volem, una mica, entendre d'on venim —que, per desgràcia, ho sabem— i cap on anem, en aquest cas concret, perquè, si no, podem acabar dient, ho repeteixo, amb augments de percentatges, podríem acabar fent la frase de Groucho Marx: «De triomf en triomf, he arribat al cim de la meva extraordinària misèria». I no es tracta, em penso, d'arribar a aquest cim, sinó d'arribar al cim de ser ciutadans absolutament compatibles amb la resta de ciutadans de la Unió Europea.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor conseller Pujals té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectiva-

ment, jo crec que aquest objectiu el compartim i, en darrer terme, es tracta de garantir que el sistema educatiu de Catalunya sigui perfectament homologable amb els dels països de l'àrea geogràfica europea, amb la qual estem vinculats des de tots els punts de vista cada cop més. I és des d'aquesta òptica que em sembla que es planteja el repte de la reforma. No cal dir que partíem..., certament, arrencàvem d'una situació de dèficits realment injustificables i inadmissibles en una societat avançada, però també és cert que, amb independència de la solució d'aquests dèficits que arrossegàvem històricament, avui el sistema educatiu de Catalunya compta amb moltes mesures de qualitat perfectament equiparables amb les d'altres sistemes educatius a Europa, en els països que integren la Unió Europea.

No es tracta tant d'establir aquesta anàlisi, que crec que ens situaria en termes d'una certa similitud, com d'assegurar que tots els objectius que ens hem fixat els puguem portar a terme. I aquest és l'objectiu que tenim, en els terminis fixats per la LOGSE; és a dir, que la millora del sistema educatiu, amb els objectius fixats per la LOGSE i en el termini fixat per la LOGSE, avui és l'objectiu que ens plantejem per assumir-lo des d'ara fins al curs 2000-2001.

Quan deia «en termes raonablement assumibles», vull dir que la definició de les plantilles de primària..., podem considerar des de les plantilles 9-12, que estan oferint algunes administracions educatives, fins a les 9-18, que algun sindicat havia reclamat, i em sembla evident que la resposta raonablement assumible no és ni l'una ni l'altra. Per tant, haurem de trobar una definició que permeti assegurar un nivell de qualitat a l'escola pública que sigui assumible, perquè el que és segur és que en el cas concret de primària, una plantilla 9-15 no és raonablement assumible pel Govern. Que seria un objectiu a assolir amb el temps? Escolti, si disposéssim de recursos il·limitats, segur. Però, ara com ara, sembla que una plantilla 9-15 no és del tot imprescindible per assegurar aquest nivell de qualitat que segurament es pot aconseguir amb una altra plantilla, no tan generosa però sí suficient per garantir la qualitat de l'ensenyament. Aquest és el punt en què hem d'arribar a un acord amb els sindicats, i jo espero que ho puguem fer. I en darrer terme, lamento que la modificació d'aquest trimestre hagi pogut generar inquietud i, en tot cas, espero que sigui ja per molt poc temps, perquè —hi insisteixo— el nostre objectiu és poder donar a conèixer aquest Pla en termes de relativa immediatesa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys

Passem al desè punt de l'ordre del dia —continua el senyor Riera fent hores extres—, interpellació sobre l'etapa educativa de zero a tres anys: té la paraula el senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Pago penitències per pecats anteriors. I, en tot cas, recordo

que les interpellacions van entrar a registre el mes de gener de 1995, i que no hem volgut mai que es retardessin: s'han anat retardant i ara eren de substanciació obligatòria.

Defujo la temptació, evidentment, de continuar parlant sobre plantilles, perquè ja no toca, perquè el punt de l'ordre del dia és un altre, però suposo que tindrem ocasió de continuar-ne parlant ni que sigui a través de la possible moció subsegüent, i passo a parlar de l'etapa zero a tres anys.

L'article 7 de la LOGSE ens defineix molt bé aquesta etapa: «És una etapa educativa», ens diu, i ens explica que l'educació infantil té dos cicles: que de zero a tres anys és una etapa que té caràcter voluntari, però, alhora, ens diu la LOGSE, «les administracions públiques garantirán l'existència d'un nombre de places suficients per assegurar l'escolarització de la població que la sol·liciti». I encara, en l'article 7.3, «les administracions educatives coordinaran l'oferta de llocs escolars d'educació infantil de les distintes administracions públiques, assegurant la relació entre els equips pedagògics dels centres que imparteixin diferents cicles». I quan a l'article 9 se'ns descriuen els continguts educatius de la primera etapa, crec que aquests són clars: «En el primer cicle de l'educació infantil s'atendrà el desenvolupament del moviment, el control corporal, les primeres manifestacions de la comunicació i del llenguatge, les pautes elementals de la convivència i de la relació social, el descobriment de l'entorn més proper...» Dit tot això, gairebé vindria la pregunta, la interpellació: creu el Govern de la Generalitat que s'aplica correctament la LOGSE a Catalunya en aquest títol primer i, en concret, pel que fa a l'etapa zero a tres anys?

Sense sortir encara de la lletra de la Llei, dues qüestions fonamentals. L'article 10, on s'especifica qui imparteix l'educació infantil: els mestres amb l'especialització corresponent, més altres professionals amb la deguda qualificació per a l'atenció educativa apropiada per a infants d'aquesta edat. Aquest és un tema que ha pogut generar en més d'un cas conflictes, amb feina idèntica per part de professionals amb titulació diferent, i no sempre sembla que s'ha aclarit la relació entre aquests dos tipus de professionals.

I un article 11 que crec que pot portar a interpretacions múltiples i que, en tot cas, sí que ens interessa saber quina és a la pràctica la interpretació que el Govern de la Generalitat ha donat a aquest article: «Les administracions educatives desenvoluparan l'educació infantil. En aquest sentit, determinaran les condicions en què podran establir-se convenis amb les corporacions locals, altres administracions públiques i entitats privades sense afany de lucre».

No crec que sigui balder insistir en la importància educativa de l'educació infantil i de l'etapa zero a tres anys, potser perquè en aquest cas Catalunya té una vella herència, ja manifestada en temps del CENU, en què s'explica la importància que té aquesta etapa en tant que etapa educativa. Vull només referir —no llegir, però en tot cas recomanar la seva lectura— el manifest per a la sessió plenària del Congrés d'Infància que va tenir lloc a Barcelona l'any 1994; crec que vostè, senyor conseller, va ser a la cloenda, justament en la

sessió plenària en què es va llegir aquest manifest, en què se'ns recorden un seguit d'idees, que no ens aniria gens malament de recordar, sobre què significa en aquests moments l'educació infantil en tant que etapa educativa, i què vol dir, per tant, quina hauria de ser l'atenció social que es dedica a aquesta etapa. Jo recordo, per exemple, una consideració, la dinovena, que diu que els mitjans de comunicació social, per mitjà de tots els seus canals, especialment els àudio-visuals, valorin i respectin la infància com a part important de la societat, la tractin amb delicadesa, com a subjecte de drets que encara no sap defensar, i de cultura pròpia, i, en conseqüència, col·laborin a sensibilitzar l'opinió pública en general respecte a l'educació infantil. Si en el proper ple suposo que serà debatuda una llei d'infància en aquest Parlament, és bo recordar que des de la comunitat educativa també s'insisteix en aquesta valoració especial de la infància.

Ara bé, el problema és que tenim una mica la sensació que l'etapa zero a tres anys a estones ha quedat molt despenjada. Li asseguro, senyor conseller, que em va semblar molt positiu que l'1 de març de 1995 el Departament d'Ensenyament publicés una ordre, diu, «per la qual es crea la Comissió d'Estudi de les Llars d'Infants». El títol em sembla fantàstic; les idees o les propostes, o la proposta de la Comissió, també; la composició de la Comissió..., em sembla que en aquesta Comissió hi pesa, sobretot, l'Administració; per tant, és una reflexió que farà, sobretot, l'Administració, amb alguns contactes, també, de gent que intervé en el món de l'etapa zero a tres anys o de l'educació infantil en general, però, en canvi, que serà sobretot una reflexió des de l'interior de l'Administració. Seria molt important que aquesta Comissió estudiés de veritat quines són les situacions objectives de l'oferta-demanda que hi ha en aquests moments, de l'etapa zero a tres anys, a Catalunya. I si és entesa com una etapa educativa i no solament assistencial. Per desgràcia, molt sovint —i fins i tot els mateixos usuaris que, naturalment, no sempre és fàcil establir aquesta permanent escola per als pares, perquè sapiguem, els pares, què hem de demanar, també, als responsables de les polítiques educatives—, molt sovint, des de la situació dels pares, estem demanant senzillament solucions assistencials perquè ens urgeix poder «aparcar» aquelles criatures de zero a tres anys, perquè, per condicions de treball o del que sigui, no ho podem fer. I molt sovint no demanem prou els aspectes educatius d'aquesta etapa.

Hi ha, després, dos altres aspectes que evidentment ens preocupen, i és que en aquests moments no resulta fàcil, a molts indrets de Catalunya, poder triar un centre públic per a l'etapa zero a tres anys. Aquí tinc un full de matriculació 1995 d'un lloc tan proper com és l'Eixample de Barcelona —repeteix que és el típic paper que em ve molt de gust poder llegir passades les campanyes electorals, perquè podria semblar un material d'aquests de debat, també, pre-electoral o anterior a les municipals—: bé, en el conjunt se'ns diu que l'oferta de places públiques de P-3 en el conjunt de l'Eixample de Barcelona és de 338 places, mentre que la demanda real de persones que han inscrit les criatures perquè volen

que aquestes criatures vagin a un centre públic en l'etapa zero a tres anys és de 526 criatures –dic «criatures» perquè no sé si són nens o nenes, evidentment (*remor de veus*)–; aleshores, em penso que això explica aquesta situació.

Aleshores, junt amb això, hi ha una mena de sospita, jo diria, per desgràcia, massa generalitzada, i és que justament aquesta etapa és la que molt sovint pot acabar determinant una cosa que en aquella Proposició no de llei a què vostè ha alludit en la resposta a la interpellació anterior –i que ens ha dit que havia entrat..., que dos grups havien presentat a la cambra: havíem estat a punt de presentar-la conjuntament, si més no, quatre grups, però van ser finalment dos grups, els que la van presentar–..., i recordarà, senyor conseller, que en el tràmit de debat d'aquell text de la Proposició no de llei hi havia un punt, el punt número 1.b), que a nosaltres no ens acabava d'agradar per la redacció. I diré per què. Diu: «El Parlament de Catalunya» –diu la Proposició no de llei– «manifesta el seu acord sobre els criteris i els principis generals amb què s'ha confeccionat l'elaboració del Mapa escolar de Catalunya. Aquests principis són els següents: a), l'equilibri territorial de l'oferta educativa; b), respecte pel dret d'elecció de centre per les famílies, per la qual cosa la planificació educativa contempla la doble oferta de centres de titularitat pública i de centres concertats, d'acord amb les proporcions que la societat catalana ha anat configurant els darrers anys, i en aquest sentit concreta l'oferta pública i l'oferta a concertar en cada zona.» Per què dèiem que no ens agradava aquest redactat –i crec que ve a tomb que plantegi aquest tema parlant justament de l'etapa zero a tres anys–? Perquè, evidentment, en ser..., el dret d'elecció de centre per part de les famílies és un dret constitucional bàsic, claríssim, indiscutible, i per tant és molt clar que hem de poder triar, però hem de poder triar en el doble sentit: poder triar escola pública, poder triar escola privada –en aquest cas, privada concertada–, ens sembla perfecte. Ara bé, en la segona part del paràgraf, «d'acord amb les proporcions que la societat catalana ha anat configurant els darrers anys, i en aquest sentit concreta l'oferta pública i l'oferta a concertar en cada zona», la famosa expressió de «la foto», la foto que la societat catalana ha anat fent de la seva voluntat pedagògica, això, crec que no és del tot clar, o que, en tot cas, no aclareix prou d'on venim i què ha passat; és a dir, s'ha arribat a aquesta foto naturalment, perquè ens vam trobar –i ho recordo molt bé, perquè em va tocar assumir aquesta feina en els primers ajuntaments democràtics– que el problema que teníem era un problema bàsic d'escolarització, i que vam dir: «La urgència en aquests moments és, com sigui, escolaritzar», i aleshores, a partir d'aquí, vam estar fent tot tipus de sistemes per poder escolaritzar, i sabent que no podíem oferir a tot arreu la doble capacitat d'elecció, de pública i privada, en aquell moment va ser fantàstic que, a més, ens facilités la LODE del 1985 una fórmula, que era la dels concerts pedagògics, que ens permetés, en aquest cas concret, fer una oferta per a les etapes d'ensenyament obligatori. Ara bé, en les etapes com és l'etapa d'educació infantil, d'ensenyament no obligatori, justament aquest caràcter de subven-

ció a aquests centres, que és una quantitat creixent en cada nou pressupost que hem de debatre en aquest Parlament, jo crec que el que està fent és que està distorsionant la foto. En quin sentit? Naturalment, està orientant –està orientant– l'oferta o la possibilitat d'incardinació d'un alumne en l'etapa educativa precisament privada concertada, a partir justament de l'etapa zero a tres anys. En aquest sentit, no creiem que sigui perquè la societat catalana s'ha volgut fer aquesta foto, sinó perquè la societat catalana s'ha vist obligada a acceptar aquesta com la foto de família. Però jo crec que aquí, senyor conseller, hi ha uns certs «secrets de família» que algun dia hauríem de revelar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor conseller pot contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, voldria, en primer lloc, defensar la posició clara i inequívoca que per a nosaltres té l'etapa de zero a tres anys com una etapa educativa. Creia que aquesta posició havia estat exposada en altres oportunitats i, en tot cas, cap mena d'inconvenient a repetir-ho tantes vegades com calgui. De fet, penso que és una de les grans aportacions de la LOGSE en aquest sentit i una de les principals conquestes que podem assenyalar en el món educatiu, d'ençà de fa moltes i moltes dècades. Ara bé, això no és gens incompatible amb el caràcter no obligatori d'aquesta etapa, i això condiona d'una manera extraordinària el que són les accions que es poden portar a terme. De fet, en diverses ocasions he fet notar que, ara com ara, al Departament d'Ensenyament no li és possible incrementar el nombre de llars d'infants de titularitat pròpia del Departament d'Ensenyament. Vull insistir en aquesta precisió –de titularitat pròpia del Departament d'Ensenyament–, perquè en algun moment també hi ha hagut alguna interpretació errònia de les meves paraules. Amb tot, i malgrat aquesta situació, nosaltres sí que volem afavorir l'increment de l'oferta de places mitjançant totes les vies que preveu la legislació avui vigent.

En la meua compareixença davant la Comissió de Política Cultural del 15 d'abril de 1993, i en la substanciació de dues interpellacions, els dies 17 de setembre de 1993 i el 16 de juny de 1994, de fet, ja vaig exposar quina era la nostra posició. Ho torno a fer ara de nou. El cert és que la Generalitat de Catalunya ha incrementat el nombre de llars d'infants d'ençà que l'any 1980 li van ser traspassades: de fet, hem passat de catorze fins a quaranta-tres. Això ha possibilitat que enguany s'hagin cobert més de 3.600 places públiques. Malgrat això, en aquests moments hem de destinar la major part dels recursos disponibles a la implantació dels ensenyaments obligatoris i postobligatoris de règim general i els de règim especial del nou sistema educatiu. Aquesta política, desenvolupada en compliment del que disposa la LOGSE, ens obliga a escolaritzar prioritàriament, en condicions de qualitat i d'acord amb l'estructura del nou sistema educatiu, els nois i noies de sis fins a dotze anys i de dotze fins a setze. Un cop s'hagi assolit plenament aquest

objectiu, podrem concentrar la nostra acció en els nivells no obligatoris.

Tot amb tot, el Govern de la Generalitat està fent efectiva, d'acord amb les disponibilitats pressupostàries, l'oferta de plaça escolar pública a tots els nois i noies de tres anys que la sol·licitin per mitjà de llurs pares o tutors legals. El curs 92-93, la matrícula d'aquestes places públiques ha estat de 23.093 alumnes; el curs 93-94, de 29.155, i el curs acadèmic 1994-1995 ha estat atesa en un 92% la demanda prevista. Esperem poder cobrir ben aviat el cent per cent de la demanda d'aquests ensenyaments, la qual cosa hem assolit ja en relació amb el segon curs del segon cicle, el P4, d'educació infantil. En aquest sentit, hem iniciat el finançament parcial de les aules de tres anys dels centres privats concertats: enguany hauran estat subvencionades 420 unitats de P3 per un import total aproximat de 630 milions de pessetes, la qual cosa afavoreix l'exercici del dret a la lliure opció del centre per part de les famílies. I, com sap el diputat senyor Riera, en el termini previst en el calendari d'aplicació de la reforma educativa cal adaptar les llars d'infants a les condicions exigides per als centres d'educació infantil de primer cicle, de zero a tres anys, la qual cosa comportarà una adaptació de les instal·lacions d'aquests centres a la nova situació i la necessitat de determinar les seves plantilles.

El criteri del Departament, quant al finançament del cost d'aquestes llars d'infants, es dirigeix que els pares només hagin d'abonar-ne un terç. En aquest sentit, estem modulant tant la política de preus de les directament dependents del Departament d'Ensenyament com les que financem i depenen d'altres titulars. D'altra banda, en el marc del Pla integral de la família, el Govern de la Generalitat ha establert, a través del Departament de Benestar Social, una línia d'ajut a les famílies que tinguin infants fins a tres anys escolaritzats en llars d'infants. Per a la seva concessió, es considera la situació social, econòmica, laboral i familiar del sol·licitant.

Cal no oblidar, però, que la LOGSE atribueix a totes les administracions públiques l'obligació d'oferir un nombre suficient de places de primer cicle d'educació infantil. Nosaltres hem dit que la iniciativa pública hauria de dependre de les administracions municipals, perquè en molts casos es tracta d'una funció bàsicament social, que ve determinada per la necessitat de suplir la presència dels pares, i perquè aquesta Administració, en ser la més propera al ciutadà, pot actuar amb més agilitat en la creació i gestió d'uns tipus de centre que, com són les llars d'infants, són petits, han d'estar ubicats prop de les residències familiars, i cal adaptar-los constantment a les demandes canviants, tant per raó d'edat com per raó de criteris d'atenció. No cal dir, però, que les administracions municipals haurien de disposar dels recursos necessaris per garantir la qualitat d'aquest servei. Tampoc menystenim la possibilitat d'implantar polítiques fiscals adreçades a facilitar l'escolarització en aquest cicle. Mentrestant, la política del Departament d'Ensenyament continuarà adreçant-se a millorar les condicions de les llars d'infants per tal d'afavorir la important i eficaç funció que realitza el col·lectiu que hi ha al seu davant.

Pel que fa a les llars d'infants de titularitat municipal, està pràcticament acabat el procés de regularització de la situació administrativa d'aquests centres i s'estan reconduint les seves matrícules al tram de zero fins a tres anys, atès que, com ja he dit, està pràcticament enllestida, acabada, l'extensió de l'oferta de P3 als centres de primària. S'ha finalitzat el procés de subscripció de convenis amb tots els ajuntaments interessats, en aplicació dels quals la Generalitat aporta la tercera part del cost d'aquest servei educatiu, calculat en funció dels mitjans personals necessaris i de les despeses de funcionament.

El dia primer de març d'enguany va ser creada, a més, la Comissió d'Estudi de les Llars d'Infants, amb la finalitat d'analitzar la situació actual dels centres que imparteixen el primer cicle d'educació infantil i de definir un model tipus de llar d'infants sostinguda amb fons públics que serveixi de paràmetre de funcionament i de finançament. La Comissió està integrada per representants de l'Associació Catalana de Municipis, de la Federació de Municipis de Catalunya i del Departament d'Ensenyament.

En relació amb les llars de titularitat privada, hem acabat el procés d'autorització de les llars censades, d'acord amb el Decret 65 de 1982: n'han estat autoritzades 574, i 95 han estat o seran denegades perquè no compleixen els requisits mínims; en 343 expedients ha calgut dictar providència d'arxiu, atès que els titulars dels centres no han presentat la documentació sol·licitada i requerida, tot i que en algunes ocasions el requeriment s'ha efectuat en més d'una ocasió. En relació amb aquesta matèria, tenim previst publicar properament una resolució mitjançant la qual s'adaptarà el Reial decret 1004/1991, de requisits dels centres docents, a aquells centres d'educació infantil que tinguin un nombre d'unitats inferior a l'establert amb caràcter general. En relació amb el finançament d'aquests centres de titularitat privada, el criteri del Departament d'Ensenyament és assumir la meitat del cost de les llars d'infants sense finalitat de lucre, estimat segons els paràmetres esmentats per a les llars municipals, a fi que els pares únicament hagin de finançar-ne l'altra meitat. Així, doncs, en aquest sector, atès que no hi ha aportacions d'altres entitats, les famílies han de suportar un major cost.

Tot i que coneixem la potencial demanda d'aquesta etapa educativa fins al curs 2000-2001, xifrada en unes aproximadament trenta mil places, fins a aquests moments, tot i que hem iniciat contactes de nivell tècnic amb representants de l'Ajuntament de Barcelona, ha calgut enllestir prioritàriament la planificació dels ensenyaments obligatoris i postobligatoris. Malgrat això, el mateix document del Mapa escolar de Catalunya recull el compromís de planificar aquesta oferta un cop s'hagi enllestit la planificació actualment en fase de consulta o d'elaboració.

Aquestes són les nostres previsions. Tanmateix, m'agradaria repetir una vegada més que totes les actuacions programades es portaran a terme en la mesura que no afectin la necessària prioritat que avui hem de fer recaure sobre els ensenyaments obligatoris. La LOGSE configura l'etapa d'educació infantil com un nivell d'ensenyament no obligatori, i

de fet, en tots els països del nostre entorn, l'educació infantil té caràcter voluntari per a les famílies.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Riera, pot formular la rèplica.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, és evident que no discuteixo que vostè entén i que el Govern entén l'etapa de zero a tres anys, l'etapa de zero a sis anys, com una etapa educativa; justament, quan ho he dit, ho he dit per insistir que era important que en cada acte en què parléssim d'aquesta etapa recordéssim aquest caràcter educatiu de l'etapa i no justament assistencial. Ho deia..., evidentment, coincidíem en la idea i, en tot cas, em sembla important que cada vegada que haguem de parlar d'aquest tema tornem a recordar-ho.

Em sembla també important que..., jo he parlat també..., i he saludat com a ben arribat o benvingut el Decret del Departament d'Ensenyament de l'1 de març de 1995; ara, quan jo insistia que en aquesta Comissió d'Estudi de les Llars d'Infants el pes de l'Administració és molt més alt que el pes d'altres administracions, que, pel que vostè acaba de dir, tenen una importància decisiva en el futur de les llars d'infants, em penso que quedava clar. En la seva exposició ha dit que la formen els representants dels ajuntaments de Catalunya i representants de la Conselleria d'Ensenyament... Recordi la composició: el president és el subdirector general de Centres Docents; vocals, l'assessor del conseller en matèria d'Educació Infantil, el cap de servei del Professorat, el cap de servei de Centres Públics de la Direcció General... —etcètera—, el cap de servei de Centres Privats, el cap de servei de Planificació Escolar, quatre representants de l'Administració local —aquí arriben—, i la possibilitat que, en el 3.2, el president, per pròpia iniciativa o a proposta de més de la meitat de vocals, pot convocar altres experts per a temes específics, que això és el que podria, em penso, completar la presència d'altres sectors que tenen molt a veure, en aquest cas, amb la planificació d'una etapa zero a sis anys, que és una etapa educativa, però que alhora és una etapa d'una importància social notable, etcètera, etcètera. És a dir, en aquest sentit jo deia que em semblava benvingut i ben arribat el Decret, o l'Ordre, d'1 de març de 1995, que acabava de ser publicada el 3 del V del 95, o sigui feia ben poc. Fantàstic, però que, alhora que sigui una eina, pot ser, segurament, una eina encara millor.

També totalment d'acord amb la Proposició no de llei a què tantes vegades hem alludit, presentada o redactada ja el gener de 1995. Hi ha un punt 3 que, quan sigui presentada aquesta Proposició no de llei, el nostre Grup hi votarà a favor, quan diu el punt 3: «Insta el Govern a completar la formulació del Mapa escolar de Catalunya amb la incorporació de la planificació de l'oferta d'ensenyaments de primer cicle d'educació infantil, d'arts plàstiques i de disseny, d'art dramàtic i dels programes de garantia social». Aquest punt, com després el punt 6, «insta el Govern a formular els plans d'inversió necessaris per a l'assoliment de la plena implan-

tació del nou sistema educatiu» —incloses ja les llars d'infants en aquest nou sistema educatiu; per tant, les inversions també aniran a parar a aquesta primera etapa—, «d'acord amb els criteris assenyalats i les prioritats», ja des d'ara els anuncio que quan arribi la Proposició no de llei, aquests dos punts, el nostre Grup, hi votarà a favor.

Crec que continua quedant pendent un tema al qual vostè s'ha referit, al qual es refereix aquesta proposta, o aquesta declaració, del Congrés d'Infància, que és la qüestió de la titularitat de les llars d'infants. Sí, jo hi estic d'acord, jo sí que havia entès el que vostè deia: la Generalitat no crearà nous centres públics de titularitat pròpia d'aquí fins a l'any dos mil no sé quants —això ja ho va dir en una resposta a una pregunta del senyor Roc Fuentes quan jo ja no era, o encara no tornava a ser, diputat en aquest Parlament; per tant, ho sabia, i ho tenia molt bé—; el que passa és que, aleshores, aquí és on, i d'acord amb el que la mateixa LOGSE permet —ja ho he comentat abans—, «les administracions educatives desenvoluparan l'educació infantil», i «determinaran les condicions en què podran establir-se els convenis amb les corporacions locals, altres administracions públiques i entitats privades sense afany de lucre»: és justament en aquesta porta oberta i en aquesta indeterminació que deixa la Llei, la llei que tractem d'aplicar a Catalunya, on no queda clar què passa. En la declaració aquesta del Congrés d'Infància, celebrat a Barcelona, o que va tenir la cloenda a Barcelona, el novembre de 1994, hi ha dos punts, dues disposicions, la tretzena i la catorzena, que no sé si haurien de ser objecte d'una discussió posterior futura. Diu la tretzena que, «d'acord amb les necessitats i característiques de cada població, les administracions afavoreixin totes les vies d'educació dels infants de zero a sis anys i que la gestió de l'educació infantil sigui transferida als municipis»: és una proposta que no dic jo que fem nostra, només la dic perquè pot ser interessant d'assumir-la o de discutir-la. Catorzena: «que en el seu conjunt les administracions unifiquin criteris de finançament, dediquin a l'educació infantil un 1% del PIB i que les partides siguin identificables amb els pressupostos respectius». Són dues propostes —ho repeteixo— que no són propostes que formulem nosaltres des del nostre Grup, que en tot cas obren la porta perquè em penso que es pot avançar encara molt més en la determinació d'aquesta oferta també pública de l'etapa d'educació infantil.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El conseller Pujals té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, només per remarcar que es tracta d'una comissió d'estudi; per tant, em sembla que la lectura de majories o minories en relació amb l'origen o la provinença dels membres que la integren és del tot irrellevant, vull dir, es tracta, simplement, d'un major compromís de l'Administració a l'hora de vincular-hi totes les persones que poden intervenir en aquest procés, per tal que hi facin les aportacions que es considerin necessàries i, a més, amb el treball conjunt amb els repre-

sentants dels ajuntaments. I, naturalment, aquesta comissió d'estudi, a més a més, haurà de requerir la presència i l'assistència d'experts diversos per tal que aportin la seva experiència i les seves propostes i els seus coneixements sobre aquesta qüestió. De fet, hi insisteixo, considerem que és una etapa educativa, però aquesta comissió té una funció prioritària, que és ajudar a establir criteris per a la planificació d'aquesta oferta educativa. Abans he dit que hem de trobar alguna definició tipus: el cert és que la primera impressió és que en aquesta etapa segurament no hi podrà haver un model, sinó que n'hi haurà d'haver de molt diversos; el que passa és que, sent diversos, caldrà que estiguin fixats. És a dir, quants models podem tenir en funcionament al país per tal que s'atengui la diversitat de situacions en què ens trobem? Per tant, jo crec que la comissió d'estudi, en tot cas, no pretenia la configuració de majories o minories, ni que l'Administració tingués poca o molta representació: es tractava de garantir que hi hagués tothom que hi havia de ser de l'Administració i que hi haguessin les entitats municipals.

En relació amb les propostes que ha llegit, em sembla que la catorzena i la quinzena, si no recordo malament, d'aquest Congrés de la Infància, en què es plantegen aquestes qüestions, jo crec que en aquest moment el que no podem tenir és cap actitud, diguem-ne, que exclogui les possibilitats que puguin ser plantejades per aquesta comissió, perquè, de fet, del que es tracta és intentar, per un costat, que s'incrementi l'oferta d'aquesta etapa de zero fins als tres anys i, per un altre costat, aquest objectiu l'hem d'assumir simultàniament amb un altre objectiu que és prioritari, que és garantir que l'ensenyament obligatori es pugui portar a terme d'acord amb els objectius fixats per la LOGSE. I és en aquest sentit que ajorno la creació de centres de titularitat pròpia, no pas per cap altre motiu. I, si aquests objectius els podem assumir abans del curs 2000-2001, lògicament, la posició del Departament d'Ensenyament pot variar precisament en funció de l'assoliment de tots aquests objectius.

Crec que en aquest sentit la comissió d'estudi que s'ha constituït té reptes molt importants, i hi ha situacions molt diverses avui, i no hi ha tampoc unanimitat de criteris a l'hora de fixar quina fóra l'estratègia més adequada per a cada situació diversa que hi ha al país. Confiem que aquesta comissió pugui portar a terme els seus treballs amb eficàcia i amb rapidesa i, en tot cas, considerem que són del tot imprescindibles perquè es pugui fer una adequada planificació, que, en el seu dia, haurà de ser incorporada al Mapa escolar de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política d'ocupació, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, que té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació que vol parlar de política d'ocupació ja anuncio ara que serà monotemàtica, purament irà dirigida a aquella idea jo crec que interessant d'explorar, que va aflorar damunt la problemàtica de l'ocupació el mes de febrer d'enguany, si ho dic bé, per part del president del Govern i el conseller Farreres, no? Van dir: «Home, aquí hauríem d'intentar aconseguir una contractació estable».

Jo penso que una de les xacres més importants que pateix la nostra societat, la catalana i l'espanyola, fixades ambdues per un mateix marc de relacions laborals, és la manca d'oferta per a un lloc de treball estable. No s'escapa que les darreres xifres assenyalen el 90% de contractes en el caràcter temporal: és una temporalitat molt extraordinària comparada amb la mitjana europea. La realitat quotidiana ens demostra, en matèria de contractació laboral, que la temporalitat, en les seves diverses manifestacions, no és el vaixell insígnia d'una reactivació econòmica innegable, si hom té en compte la predicció del PIB, 2,8 per al 1995. La minsa recuperació del consum interior, frenat pel rebrot inflacionista, i la —encertada o no— pujada recent del tipus d'interès i la seva quantia reforçarà encara més, des del meu punt de vista, la temporalitat en la contractació i, tal com el peix que es mossega la cua, l'increment del preu del diner perpetuarà el fre en el consum interior de la mà de la inseguretat social que produeix la contractació temporal.

Som el país de la Unió Europea, senyor conseller, i vostè ja ho sap prou bé, que tenim la taxa d'atur més alta, gairebé el doble de la mitjana, per bé que Catalunya, en les darreres xifres de què dispo de l'Institut Nacional d'Ocupació, situa la nostra a 12,4, és a dir a dos punts de la mitjana europea, però sempre de la mà de la contractació temporal. És especialment significatiu que en temps de crisi, de recessió econòmica... Cal recordar, per exemple, la que s'inicià amb la crisi del petroli, el 1974, fins a la reactivació..., els primers signes de reactivació produïts el 1985, on la destrucció d'ocupació va ser molt important, i, en canvi, en l'etapa de bonança, la recuperació de treball estable ha estat minsa. Destacaré que és una assignatura pendent per intentar que la societat no es dissociï.

És en el marc descrit, senyor conseller, on van presentar vostès la idea interessant de dir, d'explorar el treball estable. Naturalment, el contracte laboral ve donat per l'oferta d'ocupació i aquesta per una competitivitat als nostres productes, productivitat sostinguda en els mercats, que garanteixi la possibilitat d'oferir contractes estables. Aquest és el mecanisme ordinari per tenir contractes estables. La qüestió és complexa i l'oferta del Govern comporta un dubte raonable pel que fa a la credibilitat, a la seva possibilitat. Quina oferta... Els que fan contractes estables són les empreses, i aquestes s'acullen, lògicament, al marc de relacions laborals pactat i que va entrar en vigor el 13 de juny —encara no fa un any: ho farà d'aquí a pocs dies— del 94.

De la lectura de l'evolució de l'ocupació dels últims mesos s'evidencia que els contractes que comporten precarietat

laboral s'han estès d'una manera absoluta, aspecte que realment cal tenir en consideració si un vol explorar un canvi de tendència. És a dir: què caldria oferir a l'empresariat perquè fos induït a canviar la tendència de la seva relació contractual amb la massa salarial?

A fi de corregir la taxa d'atur existent durant el segon semestre de 1993, es va portar a terme la reforma del marc de relacions laborals, com vostès saben, i a fi d'afavorir la contractació en aquell moment difícil, al preu que fos, diria jo, i es va incentivar un tipus de contracte que ha estat anomenat «en precari» per uns, «escombraries» per d'altres, que són els d'aprenentatge, pràctiques, etcètera, etcètera, que realment en un moment determinat va fer dir des d'aquesta mateixa tribuna al president Pujol: «és que hi ha això o no hi ha res, o no hi ha una altra cosa, hi ha més atur», i llavors caminàvem amb unes xifres molt més disparades que no pas aquelles que avui tenim, quan els estic parlant.

En la reactivació econòmica iniciada de manera tangible en el segon semestre de 1994, de la mà de la millora en les exportacions –fruit, entre d'altres factors, però fonamentalment, de les devaluacions de la moneda–, i endegada la recuperació, aquesta camina a cavall de la contractació temporal i de la dinàmica del consum interior, cosa que fa més lent el procés de reactivació. Aquests dos indicadors no sembla que puguin millorar de la mà d'una reactivació, per bé que es plantegi el Govern de l'Estat, perquè ho ha pres en consideració el senyor Solbes –no així el ministre Grifán; el senyor Solbes, sí–, i també el conseller de Finances, crear ocupació estable, que és quelcom de desitjable i sempre lloable d'explorar, per bé que la possibilitat, com estic mantenint aquí, se'm fa difícil de capir.

Després d'analitzar acuradament les propostes de la Conselleria en la direcció esmentada, he arribat a la conclusió –que no cal dir que estic disposat a modificar si se m'ofereixen raons per acollir-m'hi– que la contractació estable, tal com s'ha plantejat, o com jo tinc entès que l'ha plantejat el conseller Farreres, no seria altra cosa que una temporalització encoberta, perquè el fet, en contractar, fixar una quantia d'acomiadament sabut, sabent a com va, d'alguna manera, doncs, dóna un joc a l'empresari que no l'obliga a res; vull dir, tampoc hi ha una relació causa-efecte, entenc jo, de dir: «vostè, quan contracti, sabrà de quin mal ha de morir, amb quant diner vostè pot acomiadar», per raons objectives o menys objectives, però això no vol dir que necessàriament produeixi una estimulació a la contractació: cal experimentar-ho i veure-ho.

Per exemple, jo he fet algunes consultes a alguns dirigents de multinacionals que conec, i diuen: «Oh, si això va endavant, amb aquest únic aspecte, nosaltres ho veuríem molt bé» –ja ho veu bé el Foment i ho veuen bé les Pime–, «però, vull dir, això no ens sostrauria de fer els contractes que més ens convinguessin, d'acord amb el marc vigent». Per tant, no està clar que el fet de passar de quaranta-cinc dies de salaris, per si hi ha un acomiadament sense causes objectives, a vint dies en iniciar el contracte, no sé veure jo que això resolgués o estimulés una contractació tan impor-

tant com de vegades ha assenyalat el mateix conseller, que podria fer reduir les xifres de contractació temporal fins al 15%, deixant al 56% els contractes indefinits, i el 30% el cobriria aquesta nova modalitat de treball.

També el senyor conseller va esmentar que no seria aquesta l'única condició, sinó que hi hauria també altres incentius, però jo no he sabut trobar quins serien els altres incentius que de manera significativa primessin la contractació per intentar crear aquest tipus de contracte, «estable, però flexible», en paraules de la Conselleria i de la Presidència.

Fins al moment, sols el Foment, deia, i les Pimec, hi han donat el seu acord; en canvi, hi ha hagut un refús dels agents socials i també del ministre de Treball, de qui en darrer terme depèn la modificació, o l'acceptació de modificació, de la Llei que es va posar en funcionament, de la modificació del marc de relacions laborals, del 30 de juny de 1994.

Llegia en la premsa, recollia manifestacions de la Conselleria el 23 de febrer del 95, on deia: «CiU planteja un nou model de contracte estable, al mateix temps flexible», i explicava alguns continguts dels que jo he fet aquí, que el senyor conseller tindrà l'amabilitat de complementar-los o confirmar-los o desmentir-los; «en aquest sentit, la introducció de la nova modalitat, juntament amb altres mesures», deia, «incentivaran l'ocupació i podrien situar el nivell de l'atur en un 11%». Certament, una mesura desitjable que –dit sigui de passada–, en aquest moment, per les circumstàncies conjunturals, si es vol, estem al 12,4: no hi estem tan lluny, sense que s'hagi modificat la situació de contractació laboral.

El Temps anunciava la mort clínica de la contractació indefinida; bé, la contractació indefinida, amb dades que va verbalitzar el diputat Rañé, aquí present, va passar, del 93 al 94, del 3,2 al 6%, vull dir que tampoc està tan morta, diguéssim, la contractació indefinida. Però sí que és cert –i això sí que no és pas discutible– que els contractes, que els contractes temporals han passat en deu anys d'un 5% a un 35%, a un 40% a la indústria privada, i això no hi ha manera de canviar-ho ni de frenar-ho ni de modificar la tendència, si realment no es fan aportacions des de l'Administració amb capacitat de fer enteses amb el suport dels agents socials –les patronals i els sindicats, naturalment–, a fi i efecte que, realment, la relació empresa-assalariat tingui unes altres característiques que permeti l'estabilitat. Perquè, miri, sense estabilitat –i això ho dic jo, però també ho ha dit vostè, senyor conseller, altres vegades, i això no se li escapa a cap diputat que és així–, sense estabilitat laboral no hi ha projecte a desenvolupar de vida en comú, ni individual; un no pot assumir compromisos bancaris; ha de renunciar a obtenir la independència familiar; no pot viure en parella; no pot desenvolupar aspectes creatius de la seva pròpia personalitat, en veure com resol el tema de la supervivència quotidiana. I això són xacres molt importants, vull dir que no es pot dir que una societat avança si amb ella, mentre avança, arrossega un furgó de cua d'aquestes característiques, des del meu punt de vista.

Per altra part, també es fa molt difícil poder ofertar contractes estables, les empreses, quan realment el mercat no fa una demanda sostinguda de determinats productes que puguin garantir aquests contractes estables. I vostès saben que a nivell de l'Estat, i a Catalunya també —una mica menys, per això—, el 80% de la població està ocupada en agricultura, construcció i serveis: quina cosa, doncs, ofereix...? T'hi va com anell al dit, el contracte temporal, i és molt més còmode i molt més fàcil. El contracte estable ha d'anar de la mà d'una oferta industrial important, i a Catalunya, realment, comencem a ressorgir en aquest aspecte, però no es pot dir que s'hagi arribat a un creixement sostingut de l'activitat industrial, amb uns paràmetres que permetin a l'empresariat fer contractes estables. Per tant... Hi ha, però, una altra qüestió, que és de quina manera, doncs, es podrien substantiar unes condicions induïdes des de l'Administració, i pactades o no amb el Govern de l'Estat, a qui a última hora li toca fer la modificació legal pertinent, perquè l'empresariat perdés l'angoixa del contracte estable, amb les condicions, doncs, que s'estimessin oportunes, que ho facilitessin, que donessin estabilitat.

Jo tinc la impressió que la reactivació és un fet, que el 2,8 del PIB per al 95 està bé, però caldrà veure..., 2,8 del PIB per al 95, la previsió..., és quelcom que probablement es podrà portar a terme, i tal vegada s'estima a l'alça des de la Conselleria d'Economia; el que no està tan clar és que la modalitat de contractació estable pugui avançar si no es fan aportacions substancials d'indicadors que la forneixin i que permetin aquesta nova modalitat.

Sobretot, jo penso que per fer contractació estable caldria una modificació substancial en qui contracta, és a dir en l'empresariat, i aquesta hauria de ser d'ordre psicològic: una actitud que permetés que en el moment dels beneficis pogués..., no li fes recança col·laborar a la cohesió social i a la solidaritat des de la redistribució d'aquests en tecnologia i en cost salarial que permetés viure dignament a l'altre: «a l'altre» vull dir a aquell que està depenent dels mercats, de la competitivitat dels productes dels mercats i dels tipus de contractació, que, com he dit al començament, aquesta és precària perquè, en ser temporal, no garanteix el manteniment i, per tant, no permet desenvolupar una vida amb prou dignitat, des del meu punt de vista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Per contestar la interpellació, té la paraula el conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres i Bochaca): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, vostè ha fet referència que la contractació indefinida fa molt temps que està molt esllanguida. Jo, en algun article, en algun pronunciament públic, l'he titllada que està fent..., dibuixa, el seu gràfic, un encefalograma pla. O sigui, des dels anys vuitanta, des dels anys vuitanta, de cada cent contractes que es fan arreu de l'Estat —i a nivell de Catalunya les dades són en la mateixa proporció— sols un 5% són contractes indefinits; vol dir que el 95% restant són

algunes de les modalitats de contractes temporers, i d'aquí ha vingut que aquest fenomen acumulat al llarg dels anys ha produït una proporció, un increment de la proporció, cada vegada més, de la part de la població ocupada que està ocupada en contractes temporers, i per això els sindicats han titllat aquesta situació amb la denominació de situació de precarietat, cosa que és certa, perquè és una situació precària.

A nivell d'Estat estem al furgó de cua en dos grans paràmetres: per una banda, l'atur. Vostè hi ha fet referència i, per tant, només recordaré que l'atur, a nivell d'Europa, en aquest moment, la mitjana de l'atur en els països de la Comunitat Europea és d'un 10,8%, mentre que a Catalunya —vostè ho ha dit— estem..., no a dos punts, fins i tot estem per sota, estem al 12%, del punt de vista..., 12,05, i a nivell d'Estat al 16,5% —això, si agafem l'Inem; si agafem l'EPA, està a l'ordre del 23%. Per tant, agafem el 23 o agafem el 16,5, estem quasi en el doble, o en el doble, del que és la taxa europea.

Quant a la precarietat mesurada, per tant, per l'índex o el tant per cent de contractes que hi ha de caràcter temporal, a nivell de la Comunitat Europea la mitjana és també..., oscil·la entre un 12 a un 13%, i nosaltres estem —vostè hi ha fet referència— entre un 35%, si comptem el total de la població ocupada, i, si agafem només el sector privat —l'economia, diguem-ne, privada, i en traiem en el sector públic—, està al voltant del 38%. I, a més, amb tendència creixent, i el fet preocupant és aquesta tendència creixent.

És un error, per altra banda, atribuir l'increment..., la precarietat del mercat de treball a la reforma del mercat de treball, perquè no ve de la reforma, que és tot just de l'any passat, sinó que ve ja dels anys vuitanta. Perquè ja als anys vuitanta, i molts anys enrere, però ja als anys vuitanta, la crisi dels anys vuitanta, pràcticament no hi havia cap contractació. En aquell moment no hi havia contractació indefinida ni tampoc n'hi havia de temporera, i per això, davant de la gran crisi econòmica que hi havia als anys vuitanta, el legislador va posar en marxa, i en aquell moment crec que va fer bé, va fer bé, de posar en marxa tots els contractes temporers i fonamentalment tota una gamma de diferents contractes per incentivar la creació d'ocupació al preu que fos, per entendre'ns; al preu que fos, volent dir era l'única forma que es creés ocupació, i hi va haver una opció clara perquè es creés ocupació.

I per això es van crear, fonamentalment, el que se'n diu els *contratos de fomento del empleo*, que vol dir que es podia contractar un treballador per cobrir un lloc de treball, encara que aquell lloc de treball teòricament fos permanent, o sigui que no hi hagués necessàriament el principi de causalitat, o sigui que un lloc de treball temporal s'hauria de correspondre amb un contracte temporal; o sigui, un contracte temporal, dit a l'inrevés, hauria de correspondre per cobrir un lloc de treball de caràcter eventual.

Bé, aquesta situació, acumulada al llarg del temps ens ha portat a aquesta situació molt greu, i per fer-hi front, i vist que la reforma laboral de l'any passat no modificava la si-

tuació, vam fer aquesta proposta amb la finalitat molt clara d'intentar tres finalitats, però, fonamentalment, donar estabilitat precisament a aquest sector tan gran de la població, aquest quasi 40% de la població ocupada, que la gran majoria, a més, són gent jove, perquè són la gent que ha sigut contractada aquests anys, gent que han entrat al mercat de treball, o també dones amb càrregues familiars que havien decidit reingressar en el mercat de treball, o entrar-hi per primera vegada, després que, per exemple, la seva mainada o els seus compromisos familiars ja els ho permetien. Per tant, aquest és un sector, diguem-ne, amb aquesta situació de precarietat amb tendència a augmentar.

Què s'havia de fer? Doncs anar al rovell de l'ou, al fons de la qüestió. I el fons de la qüestió és: per què no contracten, els empresaris, indefinidament? Per què no contracten? Aquesta és la pregunta que ens hem de fer tots, i hem d'intentar donar-hi resposta. L'empresari no contracta, des de fa molts anys —ho remarco—, amb contracte de forma indefinida, perquè, senzillament, creu que s'arruïnarà. Simplifico: creu que prendrà una decisió que al moment que hauria de suprimir aquella plantilla, perquè tingués excedents, perquè tingués pèrdues, perquè estigués en suspensió de pagaments, etcètera, el cost que li representaria, que és molt elevat en principi, a la pràctica, li representaria, diguem-ne, un pràcticament vendre's el patrimoni o quedar senzillament arruïnat.

Per posar un exemple. Una cosa és aquest concepte del cost de l'acomiadament, el cost real, que, de fet, moltes vegades està al voltant de quaranta dies de mitjana —el cost real, no dic el cost legal—; aquest és un element. L'altre element és la incertesa de quin serà el cost en cada cas concret, perquè l'Estatut del treballador fixa el cost de l'acomiadament en vint dies per any treballat —parlo de l'acomiadament objectiu, o sigui, per tant, per causes objectives, per causes econòmiques d'organització, etcètera—, però, de fet, es produeix que l'acomiadament pot costar, segons quin sigui el pronunciament dels tribunals, pot costar vint dies, quaranta-cinc dies, si en comptes de ser acceptat l'acomiadament objectiu és considerat improcedent, o hi ha hagut casos també que s'han pactat quantitats superiors, per exemple de seixanta dies —parlo de dies de sou per any treballat. Doncs, bé, aquestes xifres que els dic, de vint, quaranta i seixanta, tenen el valor diguem-ne econòmic de la incertesa total respecte als compromisos que agafa l'empresari a l'hora de contractar, i aquí rau la raó per la qual els empresaris no contracten. Vint, quaranta i seixanta és com si vostè o qualsevol de nosaltres com a ciutadans, ens adrecesséssim a un venedor d'un apartament o d'un pis i li preguntéssim quin és el seu cost i ens digués: «Miri, doncs, el cost és de sis milions o dotze milions o divuit milions». El mateix pis. Està clar: sis, dotze o divuit és la mateixa proporció d'u, dos i tres. O sigui de vint, quaranta i seixanta, que és el cost que pot tenir un acomiadament.

Per tant, això és un grau d'inseguretat, d'incertesa tal amb les quanties que fa, diguem-ne, que bloquegi la capacitat de decisió. Això s'havia de desbloquejar. Mentre no es

desbloquegi aquesta situació continuarem en aquesta situació tan precària, que és tan negativa, en general, per a l'economia, per als mateixos treballadors —que, com vostè ha dit, no els ofereix projecte vital per endavant— i també per als mateixos empresaris.

La proposta, per tant, és que, respectant la legislació actual aplicable als treballadors que ja tenen contracte indefinit, i, per tant, per no causar, diguem-ne, cap temor ni cap perjudici a aquells que ja tenen la «sort» —i ho dic així entre cometes— de disposar ja d'un contracte indefinit, s'apliqués aquest contracte estable, que voldria dir indefinit però més flexible quant al seu acomiadament, que fos aplicable solament a les persones que fossin contractades a partir del moment en què es posés la norma en marxa, amb la qual cosa no perjudicariem a aquells que ja tenen contracte indefinit i, en canvi, donaríem molta més estabilitat, donaríem molta més estabilitat a aquells que estan subjectes a aquesta precarietat. Perquè avui dia el que succeeix és que quan els contractes temporers que hi ha, siguin de sis mesos, siguin d'un any o dos anys, o, en el cas màxim, que eren els de *fomento del empleo*, de tres anys, l'empresari, quan arriba el venciment, malgrat que aquell sigui un bon treballador —i la gran majoria de les persones són uns bons treballadors—, i és una persona ensinistrada i és una persona responsable, no li renoven el contracte pel bloqueig, pel pànic —ho han manifestat a vegades— que hi ha a la contractació indefinida per part dels empresaris.

Per tant, cal atacar el fons de la qüestió. El fons de la qüestió seria d'aquesta forma, de tal forma que les regles del joc fossin conegudes. L'acomiadament, per tant, no seria... I amb això responc a una objecció que m'ha exposat vostè, em sembla, important; diu: «Això no seria una temporalització encoberta?» Jo diria que no, senzillament perquè l'acomiadament sols es podria produir per causes objectives, per causes objectives —o sigui, per raons econòmiques, per raons organitzatives, per raons de manca de producció, per manca de comandes, etcètera—, les causes objectives, no per raons individuals, no per raons de conflicte individual, que això, llavors, ja haurien de seguir la via normal dels conflictes individuals. Per tant, no seria per caprici, sinó en funció de la necessitat objectiva que, senzillament, una empresa no dona feina quan no hi ha feina, o quan hi ha pèrdues, o quan està en situació, diguem-ne, senzillament, que està ja..., que no és viable, concretament.

Vostè em pregunta també quines possibilitats tenim en el futur. Doncs, jo li puc dir que la resposta que hi ha hagut davant la proposta han sigut respostes de diferents sentits: unes del Govern, en principi del Govern, que ha dit que es negava a reconsiderar la proposta al·legant, fonamentalment, que fa només un any que s'ha fet la reforma laboral i, per tant, és poc temps transcorregut —de fet, el que passa és que li fa molta mandra modificar qualsevol cosa, encara que sigui per millorar, qualsevol cosa que representi tocar la reforma laboral—; en canvi —i, en tot cas, en la rèplica li ho contestaria—, hi ha hagut una resposta molt positiva per part d'especialistes, catedràtics de dret del treball, economistes, etcètera, en

general, que han entrat en aquest procés de reflexió, d'intentar trobar respostes a aquest problema tan greu que és la precarietat dels llocs de treball.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Reguant, pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Gràcies, senyor conseller, per la seva resposta.

De totes maneres, entenem que la seva proposta contempla que el contracte temporal aquest, amb cost d'acomiadament fix, seria solament... -aquest contracte estable, amb un acomiadament pactat-, seria sols per raons objectives -és veritat o no?-, amb la qual cosa deixaria les mans obertes a la legalitat vigent per a les altres circumstàncies d'acomiadament. Però vol dir vostè que això no està ja resolt en l'actual marc de relacions laborals, amb aquell aspecte que parla dels acomiadaments del 10% de les empreses de més de tres-cents treballadors, i les de menys de cent... -cito de memòria, eh?, no ho tinc escrit aquí-, el 10% dels treballadors, on realment es poden acomiadar per raons objectives d'organització, de productivitat, desplaçament, etcètera? Però en aquests casos, en ser raons objectives, van els vint dies, no els quaranta-cinc, jo tinc entès. Vaja, això és una cosa que caldria aclarir. És a dir, si van els vint dies estem realment allà on la seva proposta feia diana; si estem als quaranta-cinc dies, certament, millora aquesta situació, això no cal dir-ho.

De totes maneres, respecte a la sensibilitat del Govern central sobre modificar, encara que sigui de manera puntual, per millorar la Llei, i la seva basarda que vostè manifestava, jo crec que no hi solament basarda: basarda podria ser si consideréssim la reacció que jo he pogut copsar del ministre Solbes, per exemple, però en canvi l'actitud del ministre Griñán és molt més enèrgica: «Si vostès tiren endavant o té èxit la seva proposta, jo modificaré la Llei», crec recordar que diu; és una actitud absolutament d'oposició frontal -vull dir que tampoc no vol dir per ser frontal que sigui ben argumentada; vol dir que és frontal, no vol dir una altra cosa.

De totes maneres, jo deia al principi que em semblava interessant explorar aquesta possibilitat, perquè -per no repetir els arguments que jo he fet, i vostè també els ha fet, i els ha fet altra gent en altres moments- cal trencar amb la temporalitat com a condició necessària per aspirar que la societat tingui un equilibri més satisfactori per a tothom, per a tothom, per a totes les capes socials -em refereixo d'aquells sectors de la societat..., dels satisfets, no d'aquells que estan en penúria permanent, que no és el moment ara de parlar-ne, que seria tota una altra temàtica.

Però fixi's bé que aquí davant tinc, del dia 23 de febrer, unes conclusions de la OIT, on diu que la creació d'ocupació depèn d'una major coordinació internacional de les polítiques macroeconòmiques i d'una menor distribució dels beneficis derivats del creixement i d'unes polítiques socials clares que respectin les normes laborals i abordin les conseqüències de la desocupació, segons un informe que es recull

a *El empleo en el mundo*, del 1995, que vostè segurament deu haver llegit. Aquí s'assenyala que una prova que les causes de l'atur no són els sous elevats ni els costos salarials és que des de la meitat dels anys vuitanta, després de la crisi del petroli del 74 -que vostè n'ha fet referència abans-, que marca l'abans i el després de la mateixa crisi de l'ocupació, els beneficis s'han restablert, però no s'ha reduït la desocupació, que és el que jo també assenyalava abans. Això sembla que aquesta gent ho té ben copsat i ho valoren d'aquesta manera.

I després, també, dar-li a entendre que la necessitat de combatre l'atur és altament necessària, i cal veure amb quins mecanismes es fa, perquè aquests senyors de la OIT, en el seu informe, preveuen per al 1995 -no jo: ells-, diuen que les taxes d'atur arribaran altra vegada -jo no ho sé veure, però dic el que diuen- al 24,4% a l'Estat espanyol; a Finlàndia, al 17,7; a Irlanda, al 15,4; a Bèlgica, al 12,7; a França, al 12,2, i a Alemanya, al 10%. És a dir, jo em resisteixo a creure que l'atur es torni a col·locar a les xifres de l'any 93, sobretot al segon semestre -al mes de juny, sobretot, quan va començar a anar enrere-, i que amb la reactivació econòmica i amb un PIB del 2,8 per al 95 tornem a pujar a un atur del 24%; no ho sé entendre, perquè voldria dir que tot..., fem una gran inversió tecnològica, que tampoc es pot fer perquè els beneficis no donen per tant.

Per tant, el que sí que sembla és que no s'ha caminat malament fins ara, atenent a les xifres d'ocupació de què disposem, de l'Institut Nacional d'Ocupació, sobretot les darreres xifres, sobretot l'estudi de creixement per segments tampoc és per desanimar-se, però el que sí que em sembla és que aquesta oferta que vostè va llançar de contracte estable cal aprofundir-la molt més, i intentar fer una proposta ben concreta perquè es pugui incorporar en el marc de relacions laborals, si realment això pot millorar l'escurejar el nombre de contractes temporals del 40% al 15%. Jo crec que això donaria un tomb substancial a la qualitat de la mitjana de vida dels ciutadans del país.

I és amb aquest ànim que li he fet aquesta interpellació, sobretot perquè en la Moció posterior que li faré vindrà a reclamar del Govern que realment aquesta qüestió la tiri endavant, perquè és absolutament imprescindible.

Gràcies, senyor conseller, senyor president, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Il·lustre senyor diputat, vostè ha fet una referència, primer, que li semblava..., o tenia el dubte de la possibilitat que la reforma laboral ja contemplés la possibilitat de flexibilitzar l'acomiadament quan aquest fos necessari -per tant, parlo de causes objectives, no de causes personals; doncs, miri, una primera constatació que sembla que es va fent, i que podem aportar amb dades estadístiques, i que a mesura que han passat els mesos podem corroborar-ho amb major precisió, és que la regulació de l'acomiadament que ha fet la reforma del mercat de

treball ha perjudicat, possiblement, molt possiblement, la petita empresa, especialment la petita empresa. I li diré per què.

Fent referència a l'esquema que vostè ha descrit, concretament l'acomiadament el regula de dues formes: aquells acomiadaments de menys nombre de persones afectades –per entendre'ns, menys treballadors afectats per l'acomiadament–, que són..., se li diu «acomiadament individual» encara que pugui afectar diverses persones –en general, per simplificar, és menys d'un 10% de la plantilla, per entendre'ns, menys d'un deu: o sigui, fins a 99 que sigui fins a 9; en la plantilla entre 100 i 300, doncs, que sigui menor d'un 10%, i superiors a 300, que sigui menor de 30 treballadors–, aquests són els acomiadaments que els pot decidir l'empresari, ell; els altres han de continuar fent-se com fins al moment, mitjançant una autorització de l'autoritat laboral –en aquest cas la Conselleria de Treball, en el cas de Catalunya–, per la via dels expedients de regulació d'ocupació.

Bé, en el primer cas, que són aquests que en principi, l'empresari, si reuneix les causes objectives, pot acomiadar, passa que després la seva decisió es pot recórrer recurrentment davant de la magistratura dels tribunals socials, i, llavors, especialment en els casos de la petita empresa, es produeix una situació moltes vegades d'indefensió, perquè el petit empresari, com que la persona denunciada és l'empresari, li corre a càrrec la càrrega de la prova, o sigui, ell ha de demostrar que té causes objectives per poder acomiadar, per entendre'ns, i per tant, succeeix molt sovint que el petit empresari no té ni tècnics ni arguments documentals ni elements tècnics ni informes per poder justificar, per exemple, que el seu sector ha tingut una disminució important, per exemple, de la seva activitat econòmica.

Li esmentaré un exemple concret, que va venir al meu despatx no fa gaire temps. Tot un gremi del sector de l'alimentació de Catalunya, i concretament havien presentat sis acomiadaments en diferents moments –o sigui, no era una sola causa, sinó sis acomiadaments–: els havien perdut tots, els havien perdut tots, i estaven desconcertats. I era cert –per les informacions que tenim, perquè és un sector que ha tingut una davallada de la seva activitat econòmica important–, doncs, era cert, era cert presumiblement, que hi ha hagut aquesta disminució. I per què havien perdut? Havien perdut perquè, en tenir..., en caure a càrrec d'ells la càrrega de la prova, es troben que, com que estan subjectes al règim fiscal d'estimació singular objectiva –que els estalvia..., perquè una persona que té dos o tres empleats, un o dos o tres, treballadors o obrers, no porta comptabilitat–, després no poden documentar en absolut la seva baixa de comandes, no tenen elements, i, per tant, els havien perdut tots. I tenen totes la sensació, les petites empreses, que la reforma laboral ha empitjorat la seva situació, ha empitjorat la seva situació; tant és així que crec que seria bo que les correccions que es poguessin fer en el futur fessin un tractament específic per a les petites i mitjanes empreses, però sobretot per a les petites, perquè estan amb aquesta indefensió, perquè la càrrega de la prova corre a càrrec d'elles.

Per aclarir-li el debat com està evolucionant, senzillament, miri, jo li he esmentat abans, de laboralistes que han pres posició sobre el tema, i només d'una manera molt breu: el senyor Juan Antonio Sagardoy, en un article del 28 de maig, propugna una figura similar, amb una variant que en diu el *contrato indefinido a término*; l'ex-president del Tribunal Constitucional, Rodríguez Piñero, en unes declaracions, també, que fa el dia 14 del mes de maig passat, també pren posició sobre la qüestió, i diu, concretament: «El problema y la duda es si esta rectificación del trabajo fijo debería haber llevado a una rectificación de alguna de las normas actuales en materia de despido, sobre todo en lo que se refiere a la cuantía de la indemnización», o sigui que diu que la indemnització és un element bloquejador; el mateix Federico Durán, president del Consell Econòmic i Social, a la conferència que va fer al Cercle d'Economia aquí a Barcelona, doncs, hi ha un paràgraf final que és senzillament: «Si la reforma convence a los empresarios para que creen empleo estable y se enriquece el contenido de la negociación colectiva habrá cumplido sus objetivos; si no, habrá que repensar algunos aspectos de la misma» –d'una forma moderada, donada la seva situació institucional, apunta. I en el camp dels economistes, per exemple: Andreu Morillas, degà del Col·legi d'Economistes fins fa pocs dies –fa poc que hi va haver la renovació–; en Raimundo Ortega, que, comentant la proposta que va fer la Generalitat, va treure un article dient «Una proposición indecente», donant suport totalment a la conveniència de plantejar el problema i de resoldre'l..., i així successivament. I, per acabar amb això que deia, del senyor Solbes, efectivament, dins el Govern hi ha discrepància de criteris, com per exemple aquesta nota: «Economía quiere subir el coste del despido objetivo para evitar el abuso de los cuarenta y cinco días», etcètera.

I, si em permet només mig minut, senyor president, per no deixar-li..., l'últim tema: el tema de la OIT a què vostè ha fet referència. El contracte estable pretén resoldre el tema de la temporalitat, substancialment, mentre que vostè m'ha plantejat el tema de l'atur. El tema de l'atur, la lluita contra l'atur, la creació de llocs de treball, ha de ser el conjunt d'una sèrie de mesures, entre les quals aquesta també hi pot ajudar, però fóra una ficció pensar que el contracte estable pugui resoldre per ell el tema de l'atur. Ara, sí, podria donar fixesa a aquest 35 o 40%, deixant-lo reduït a un 15% de la població, amb la qual cosa donaríem fixesa a bastants milions de ciutadans que estan subjectes a aquesta situació. També tindria la conseqüència que ajudaria que hi hagués alguna contractació més, que hi hagués més contractació, per tant una disminució de l'atur, perquè, si els empresaris sabessin que poden contractar sense aquest amoinament cerival que hi ha respecte a la contractació indefinida, moltes vegades també es produirien contractes addicionals.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són les vuit del vespre.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19.....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19.....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 304 65 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

ISSN 0213-7984 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

